

KNJIGA 18
KOLEKCIJA DRINJANIN

http://www.safaric-safaric.si/zds@@@/zds_ndh_drinjanin/2023-00_General_Drinjanin.htm
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=6983&page=1>
<http://www.hrhb.info/showthread.php?t=5135&page=18>

Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?
Prikaz rezultata str. 341/872

Tema: Tko je Maks Luburić, General Drinjanin?

08-02-2015 05:14 [#341](#)

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

IZ MEMOARA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA (peti (5) dio)

POVRATAK VJEKOSLAVA VITEZA LUBURIĆA U HRVATSKU SA JANKA PUSTE 1941.

Nisam najbolji, ali nisam ni najgori, i u ovakvim svečanim časovima ništa se velikog ne može bez milosti Neba niti zamisliti. Za čas mi je prohujalo kroz um sve što sam prošao kroz moju mladost. rekli smo tisuću puta, doći kao hrvatski vojnik, ali hrvatski, a ne tuđi, u svoju Hrvatsku Državu, poljubiti ono sveto tlo, pa odmah umrijeti. Nema niti jednoga od nas, tko to nije rekao i tko i danas tako ne govori.

Sa 28 godina, s prošlošću, (dakle 1913-1941 je točno 28 godina. General je rođen 6 ožujka 1913. a on ovdje govori o Deseti Travnja 1941., dakle, bilo mu je 28 godina i 34 dana, mo.) koja je bila sanjana, i u djelu i u akciji sprovodio, dočekao sam da stupim na tlo slobodne Domovine.

Probudio me je iz moga razgovora sa prošlošću jedan željezničar, koji je nedaleko imao čuvarsku kućicu. Da je taj vidio samog sotonu, ne bi se tako preplašio. Počeo je bježati, kad je vidio oružje i nije znao, kuda da me uvrsti. Kažem: dolazi ustaška vojska. tada mi on reče, da još ima srpske vojske i četnika u pol sata hoda. Odmah sam pitao, dali ima naši ljudi i dali ima oružja po selima. Govorio mi je o Zaštiti, i to je bila prva ugodna impresija u Hrvatskoj. Htio sam odmah organizirati ljude, da idemo u potjeru za četnicima, a kako sam već bio mrtav od umora, poslao sam željezničara, da mi zove kojeg od tih Zaštitara. (Koliko se sjećam i mislim da je general o tome pisao nekim svojim suradnicima u pismima koja se nalaze u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" da je taj Zaštitar bio Stjepan Fištrović, Sabolić, mo. Otporaš.)

Rat je počeo i Država je proglašena. Nu to još nije sve i od prilike bilo je za pretpostaviti, da će na Savi i u Bosni biti jačeg otpora. Vjerovali smo ipak, da će ta srpska vojska ipak nešto učiniti. Nu, ništa, i kako rekoše, već su seljaci i Ustaše razoružali one jedinice, a oružnici se razbjegli, dok naši u Koprivnici imaju vlast. Tamo da ima Ustaša.

Onaj, tko je bio učenik, profesor, regrut i Zapovjednik Janka Puste, taj je vidio Ustaše. No, kada sam vidio Fištrovića u Koprivnici, koji je postao šef stanice i bio zapovjednik Ustaškog revolucionarnog

voda, razumio sam, da je Ustaštvo uhvatilo korijena u Hrvatskom Narodu, i da se ne treba bojati za njegovu sudbinu. Neka dakle Srbijanci i vlasti nastave sa ratom. Dok ima ovako dobrih i napadačkih Ustaša kao Fištrović, ne treba se bojati. Našao sam dosta prijatelja od "domaćih" s kojima smo radili, a iz Zagreba su javili, da "neka taj Ustaša iz Madžarske" ostane tamo.

Čim su naše Ustaše iz Italije stigli u Zagreb, iste noći su u Koprivnicu stigli u autu jedna grupa ustaša i među njima "Carne" (Pižeta), Pesezi Tomo, i Katušić (iz grupe Cerovski i C.) koji su došli skupa sa Nijemcem, isto "madžarom". (Pitanje se sada postavlja koliko će muke hrvatskim povijestničari imati dok odgonetnu i pronađu tko je bio "Pižeta", tko je bio "Crane" i mnogi drugi koje general Luburić ovdje ne otkriva, mo. Otporaš.) Oni su nakon Marselja (Marseille-a, mo.) otišli u Italiju - i sada smo se našli u Koprivnici.

Prvo je bilo, da smo razoružali oružnike, koje smo do tada imali u njihovom kasarnama (sada se postavlja pitanje dali je general Luburić ove memoare pisao u ono vrijeme i doba dok se je još koristila jugoslavenska vojnička terminologija "kasarna", ili kasnije kada se je koristila hrvatska terminologija "vojarna"? I to bi se trebalo ispitati, da ništa drugo, jest za povijest. Mo. Otporaš.) pod vodstvom jedinog Hrvata oružnika i to valjda od vojske dodijeljenog. Sada je već u Koprivnici bilo "pravi Ustaša" i Fištrović mi je dao posebnu lokomotivu i vagon prve kalse i dao ljude, da me odprate.

Redari na željezničkoj postaji bili su informirani po Fištroviću, i čekali me na postaji s jednim časnikom. Svijet me je gledao par dana kao neko čudovište, a radi moje uniforme, Rode i pelerine.

Godine 1944. kada je bio sproveden puč Szalassy-a posjetio sam pukovnika baky u društvu Szalasyjevog zamjenika, koji je živio u Hrvatskoj prije toga, i tada mi je isti u društvu baruna Kemeny, tada ministra vanjskih poslova rekao, da su 1941. madžarske vlasti imale njemački zahtjev da se onemogućí Ustašama bilo kakova akcija protiv Jugoslavije. (Ja sam pomasti u crno ovaj paragraf, jer ovo je vrlo važno, da se zna, ne za one koji znaju, nego za one koji ne znaju, da je Hitlerova Njemačka sa mečekom bila za očuvanje Jugoslavije, mo. Otporaš.)

Zahtijev je datirao istina, tamo iz vremena Trojnog pakta ali i kasnije bio ponovljen i nakon 27. ožujka tj. puča u Beogradu! Ministarstvo vanjskih poslova i madžarska vojska imaju o tome jasne dokaze i ja sam o tome govorio Mladenu Lorkoviću, kada je bio ministar vanjskih poslova, kada sam ga posjetio zajedno sa Gj. Sz. inače madžarskim narodnim zastupnikom, koji je morao bježati iz Madžarske u Njemačku, - a iz Njemačke u Hrvatsku. Isti mi je već i prije o tome govorio.

Dotle su došli srpski prsti - a to potvrđuje i naša narodna poslovice. "Nema brata, dok ne rodi majka".

Nijemci nisu htjeli Hravtsku Državu!

Drugi su došli u posebno vlaku pod vodstvom satnika Lahorskog - nakon dva mjeseca, sa ženama i djecom i pokuštvom.

Kraj iz "OBRANE" br. 121/122.

Nastavlja se.

08-02-2015 14:55#342

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

IZ PORUKE GENERALA DRINJANINA HRVATIMA TORONTA ZA DESETI TRAVNJA 1966.

(Možda se nikada neće točno znati koliko je poruka i govora general Luburić poslao svojim suradnicima. Zna se za onaj famozni govori upućen Hrvatima za dan hrvatske državnosti Deseti Travnja 1968. godine. To je bio **GOVOR 1968.** a ovo je **PORUKA 1966.**, što nije ista stvar. General je za razne prigode slao svojim suradnicima Poruke a ova je jedna od njih koju mi je poslao jedan dobar prijatelj iz Vancouvera, Canada. Vrpca je po kvaliteti bila nekoliko puta kopija od kopije i uz veliku želju i ljubav prema generalovim idejama za hrvatsku stvar, uspio sam ovu Poruku prepisati i Hrvatima dati na čitanje i znanje. Od svih poruka i govora ja imam samo ove dvije: Govor i Poruku. Otporaš.)

Četvrt stoljeća nas dijeli od dana, kada je bila proglašena NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA. Kroz ovih 25 godina dogodilo se mnogo toga i među Vama ovdje. Ima ljudi, koji su bili među stvaraocima deseto-travanjske revolucije, ali ima i predstavnika jedne nove generacije, koja se rodila nakon toga dana. Prema tome imamo dovoljno kriterija, da možemo analizirati značenje Desetog Travnja i povući potrebne zaključke.

U prvom redu bit će potrebno i još jednom obaviti naš već poznati načelni stav u pogledu Desetog Travnja. Deseti Travnja je bio kulminacija jedne duge i naporene borbe, koju je vodio čitavi hrvatski narod. Griješe oni Hrvati, koji neće da vide veličinu toga dana iz sebičnjačkih razloga i stranačkih prestiža. Naime, kada ga nisu stvarali oni, onda bi htjeli izbrisati taj dan i proglasiti ga danom sramote. Isto tako griješe oni koji bi htjeli odijeliti taj dan od čovjeka, koji je vodio onu revolucionarnu elitu, koja je najviše učinila, da dođe do Deseti Travnja. Radi se o Poglavniku Dr. Anti Paveliću. Griješe isto tako oni, koji bi htjeli Deseti Travnja proglasiti isključivim djelom Poglavnika i Ustaškog Pokreta, ali ne toliko radi istih, nego da se proglase nasljednicima i baštinicima istih u svoje osobne i stranačke svrhe.

Nijekati zasluge hrvatskog naroda u tako velebnom aktu, jest proglasiti vlastiti narod ne zreli ne svijesnim narodom, kojem su eto, šaka ljudi uz pomoć Nijemaca i Talijana, dali državu. Istina je, da je cijeli hrvatski narod htio svoju državu, da se za nju borio, dao pola milijuna života; i istina je, da je na čelu borbene revolucionarne elitne manjine stao odvažan i hrabar muž, Poglavnik Dr. Ante Pavelić. Deseti je Travnja zato jedan povijesni dan, a na nama je, da ga obnovimo. Pokušat ćemo ovdje ukratko reći nekoliko ideja o tome, što bi Vi, Hrvati Toronta, mogli učiniti u tom pravcu, koji je Vaš konkretni ulog, što imate pravo očekivati od nas vojnika i revolucionaraca, i što bi mi, predstavnici ODORA I HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA očekivali od Vas.

rekli smo - od Vas, od sviju nazočnih. Postizanje i gubljenje slobode i države jesu akti, koji se tiču cijeloga narodnog kolektiva. Cijeli narodni kolektiv se raduje slobodi, uživa u njoj, bori se za istu i žrtvuje u krvi, umnim, materijalnim i fizičkim vrednotama. Isto tako čitavi kolektiv osjeća gubitak slobode, biva ponižavan od tuđina, biva ubijan od okupatora, biva pljačkan od nasilnika i izgnan iz svog vlastitog Doma i Domovine po onima, koji mu niječu pravo na vlastiti državni život,

Eto, uz veterane vidimo srčike, mlade Otporaše, koji su voljni ići stopama otaca (**Nekima se možda neće dopasti riječ "Otporaše" što odsijeva na stranačarstvo, ali kada general kaže "...koji su voljni ići stopama otaca ..." što nepobitno znači da njihovi očevi nisu bili nikakvi Otporaši, već hrvatski vojnici u službi Domovine Hrvatske, mo. Otporaš.**) Daljnje jeke i odjeci dogodit će se u razmjeru

prema onome, što naš hrvatski narodni kolektiv bude voljan i kadar učiniti.

Iz našeg tiska mogli ste vidjeti, da pišemo o VANJSKOM I UNUTARNJE FRONTU. Vjerujem, da ste većina Vas čitali i o našoj anketi o PROBLEMIMA HRVATSKE REVOLUCIJE. Znate, da ljudi Otpora stvaraju svoje RADNE SKUPOVE. Pisali smo i o HORIZONTALNOJ DIMPLMACIJI. u posljednoj "Obrani" mogli ste čitati i o preduvjetima hrvatske revolucije. Da, o preduvjetima. Htio bih Vam o svemu tome nešto reći, jer je svaki od Vas, muško i žensko, staro i mlado, fizički i intelektualni radnici, Hrvati svih hrvatskih pokrajina, staleža, dobi i vjeroispovijesti, pozvan dati svoj dio u radu toga VANJSKOG FRONTA.

Jedan od preduvjeta za uspješni rat protiv Jugoslavije i morskog nam srbokomunizma jest, da stvorimo APARAT, koji će tu zadaću ostvariti. Naprama njima treba pokrenuti naš hrvatski APARAT, tehničare, snagu, koja će svladati taj postojeći srbokomunistički APARAT. Sve drugo je pusto sanjarenje. Oni koji imaju snage uma, ideja i organizacije, ovako se spremaju za rat. Oni, koji nemaju ideja, ili nemaju snage za ostvariti ih, ili motiva za pokrenuti duhove za konkretne ciljeve, oni se izživljavanje u brbljanju i izvikivanju parola, krilatica, spominjanju imena iz prošlosti, kite se tuđim perjem i bježe od konkretnih problema.

Posljedice takovog izživljavanja i sanjarenje su mistifikacije i prazna obećanja, svađe, optuživanja, međusobna blaćenja, i sve ono, što danas vidimo ko sebe. Trebala je doći 1966. godina i navršit se 25 godina od DESETOG TRAVNJA, i 21 i jedna godina od propasti NDH i Bleiburga, pa da mnogi naši politički ljudi dođu do spoznaje, da je dosta sanjarenja, mistifikacija i obmamljivanje sebe i drugih.

Eto, to su konkretni problemi. Jedan od preduvjeta naše hrvatske revolucije jest u tome, da se mi, slobodni predstavnici hrvatske političke emigracije, sastanemo kao i Vi ovdje danas, i porazgovaramo oko okruglog stola o tome, ŠTO MOŽEMO I MORAMO UČINITI JOŠ DANAS, a što sutra, što prekositra, tako, tko i što može i mora i zna učiniti. Mi smo bili oni, koji smo u svoje vrijeme širili letke, koje smo potpisivali sa naznakom SLUGE DOMOVINE. Mi smo uvijek bili i ostajemo prvi u zahtijevanju, da se hrvatski ljudi sastanu i slože, ne da učine sve, ili mnogo, nego svaki na svom mjestu ono, što može.

Da, čujemo nekada, da šta će nam piskaranje, jer da je dosta 1000 Ustaša i da će Hrvatska biti slobodna. Te je riječi izrekao jedan dobar moj prijatelj, ugledan intelektualac i zaslužan muž. Ali nemojte zaboraviti, da ja nas 6 svibnja 1945. godine bilo 17 divizija, 300.000 boraca sa puškama, topovima, avionima, Glavnim Stožerom, pod barjacima i pod Vrhovnim Vodstvom jednog velikoga muža, Poglavnika, vlastite vlade i sposobnih generala. Pa što se je dogodilo? Napustili smo nakon dobivenih bitaka sviju zemalja, predali se kao roblje, bili poklani kao janjci i tjerani kao obični zločinci - i još dugo godina nakon svršetka rata.

Volimo mi baciti krivnju i na strani svijet, na Zapad, kršćanstvo, islam, civilizaciju, a eto nedavno smo doživjeli i to, da inače pametni ljudi iu jednoj uglednoj reviji napadaju Svetog Oca i Vatikan, jer da ne brane dovoljno Hrvatsku. Pitamo ih, zašto bi Hrvatsku branili Vatikan i Sveti Otac, koji ne vrše političke misije ni za Hrvatsku, ni za Vijetnam, pa ni za Jugoslaviju, - kada mi sami Hrvati u emigraciji, gdje smo slobodni, jedva što činimo, da bi taj strani svijet uvjerali u naše pravo. Jedan hrvatski političar u svojoj reviji poručuje: zašto se ne bi svađali i zašto da rimski, njemački, poljski ili američki kardinali moraju biti složni u pitanju Hrvatske i Jugoslavije, kada nismo mi Hrvati, koji smo pozvani da se perom i mačem borimo za slobodu Hrvatske?

Mjesto neodgovornog harangiranja na Crkvu, kardinale, Vatikan i svećenike na hrvatskom jeziku, ti naši veleumovi trebali su na latinskom komponirati apel na 3000 biskupa, koji su se bili našli na Vatikanskom Koncilu, i u tom apelu govoriti o Hrvatskoj, spominjati zasluge Hrvatske i njegovu

vjernost Crkvi. I mjesto optuživanja hrvatskih svećenika, da pale crkve i falcificiraju Papine izjave, mogli su, kao i mi, mali ljudi, tiskati na stranim jezicima knjige i darovati iste uglednim predstavnicima stranih naroda. Pa ipak, solucija je tu, među nama, ovdje među Vama. Samo jednim malim naporom, mi smo kadri tiskati knjige, novine, letke, memorandume, pozive i molbe na svim jezicima svijeta, i poslati to onima, koji će i o nama odlučivati.

Govorili smo i o Horizontalnoj Diplomaciji. Čitali ste u jednoj novini, koja izlazi u Torontu, da nema nikakva značenja činjenica da se vaš predsjednik Gagro (**Ratko gagro (1913-1975), mo.**) nađe na zasjedanju, sastancima i dogovoru sa predsjednikom kanadske vlade. U isto vrijeme dobivamo MAKEDONSKU TRIBINU, od 6.I. 1966. br. 2015, koju čita mnoštvo iseljenih Makedonaca, i koja donosi na svojoj prvoj stranici iste te fotografije, (**slike, mo.**) i na odje brat Gagro u društvu predsjednika Vlade, ministra Gordona i vlč. Vasila Mihajlova. Da, da je bilo Gagre, malih ljudi, koji bi kanadskim i drugim ministrima govorili o Hrvatskoj, mjesto hrvatskih banova i ministra u vladi Draže Mihailovića i Šubašića, onda nam se ne bi 1945. godine dogodilo ono, što se je dogodilo, jer bi ti ljudi ipak nešto znali o Hrvatskoj, a onako su znali, da smo svašta, samo ne ljudi, koji su zaslužili biti slobodni u doba, kada se i afričkim divljim ljudožderima nameće sloboda. Eto, dokle može dovesti zagriženost, slab primjer, gore vodstvo i pomanjkanje karaktera.

I na kraju: svaki od Vas, kada izađe iz ove dvorane, mora ići s ovom idejama u sve grupe, stranke, pokrete, organizacije i društva. Mora pridobiti ljude u svim grupama, ne zato da prijeđu u Otpor, nego zato, da svojim organizacijama unesu duh hrvatske bratske sloge, snošljivosti, potrebu suradnje i zajedničkih nastojanja. kada se iz te bratske snošljivosti maknu iz svih organizacija lažni proroci, Udbini agenti i nevrijedni interesečije i brbljavci, koje će se lako razotkriti ispitivanjem njihove prošlosti, onda će i hrvatska emigracija moći stvoriti VANJSKI FRONT. Taj će VANJSKI FRONT onda potpomoći borbe u Domovini, a ne odmagati ih, i hraniti njihovu svetu žrtvu pred svijetom, a ne blatiti ih, kao što rade danas.

Nemojte zaboraviti, da sve svjetske vele sile prevode svaku napisanu riječ hrvatske emigracije, i u danom času o našem radu na VANJSKOM FRONTU će ovisiti, dali će nas strani svijet pomoći ili će radije podržavati na našem području srbokomunizam i Jugoslaviju.

Ja Vam se zahvaljujem za ono, što ste do sada učinili na tome polju i pozivam Vas u ime onih, koji su voljni poći u nove napore, da nastavite pojačanim radom. O tome će ovisiti planski rad na unutarnjem domovinskom frontu. Hrvatski narod gleda na nas, koji smo u slobodnom svijetu, da govorimo i radimo u njegovo ime, jer on to ne može. Rekli smo u jednom članku, da je prema jednoj Kineskoj poslovice - bolje zapaliti jednu jedinu svijeću, nego čitav život proklinjati tminu. ODPOR JU JE ZAPALIO. Snaga je u nama, našim idejama, našim organizacijama, našim žrtvama, našim umovima i mišicama. Imamo dovoljno snage za osloboditi se, (**što je i Domovinski rat veliki dokaz proročanstvu izraženih ideja u ovoj PORUKI generala Drinjanina, mo. Otporaš.**) imamo i sposobnih ljudi, koje je u školama i mimo škola odgojio narodni genij. Molimo se Bogu, ali uzdajmo se samo u ono, što smo sami sposobni, voljni i kadri učiniti. O tome, eto, ovisi HRVATSKA REVOLUCIJA.

Nemojte čekati ni časa! Naše je vrijeme davno došlo, a može i proći. I ne zaboravite, da nitko mjesto nas ne će ostvariti našu slobodu. Mi vrijedimo pred Bogom, narodom i pred poviješću samo toliko, koliko smo voljni učiniti u budućnosti. Mi smo samo zbroj sveukupnih akcija, koje ostvarimo danas i sutra. Glave gore, Vitezovi nezasluženog poraza! Naprijed za Boga i Hrvatsku, svaki na svom mjestu, svaki prema svojim sposobnostima i mogućnostima.

Tako nas i Bog pomogao!

General Drinjanin.

Posljednje uređivanje od Bobani : 08-02-2015 at 14:58
09-02-2015 04:17#343

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

NEMOJ ME NI PITATI ZAŠTO OVO PRILOŽENO PISMO PERE TUTAVCA NIJE U KNJIGU PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA

Bog! dragi moj Žarko,

U utorak jutro u šest sati u s pomoću Božijom polazimo na put. Danas, nedjelja 8 veljače, kada smo se vratili od sv. Mise, ostali smo kući i spremamo se na put. Sutra još koje sitnice posrediti i sve u auto staviti, a u utorak jutro, kada se dignemo u 4:30 srediti se, popiti kafu i mali prikladni doručak, zaključati kuću, ključ u džep, prekrstiti se na sve četiri strane, jer ne znaš odakle nesreća može naletiti, i u ime Boga velikoga na put za forniju. Po Božijem i našem planu bit ćemo kod kćeri Sophie kasno u noći u četvrtak večer. I tek odatle ću ti se moći javiti.

Prilažem ti nešto što ćeš samo jedan mali dio naći u knjizi **Pisma Vjekoslava Maksa Luburića** na strani 107. Nemoj me za ostalo pitati, jer ni sam ne znam kako je do ovoga došlo. Ovo što ću ti priložiti je Strica Pere pismo koje nije u spomenutoj knjizi. Malo prije sam nešto tražio i naletih na ovo. Neugodno sam se začudio kada sam vidio da ostalo nije u knjizi. I ne samo to, ne mogu pronaći original pisma. Što je tu je!

Iskreni pozdravi tebi i svim tvojima. Bog! Stric Mile.

Osobno Peri Tutavcu

HRVATSKI NARODNI ODPOR

Ured glavnog Tajnika

4.X.1960.

Bratskom "NAPRIDKU"

Buenos Aires, Argentina

Dragi moj prijatelju Tutavac!

Dobio sam na vrijeme Vaša pisma, kao i "Napredak", onaj poslat avionski, a i paket što je poslat "volovskom" poštom. ("Volovskom" poštom u ovom slučaju znači, parobrodom, mo. Otporaš) hvala na pažnji i ja ću nastojati uzvratiti.

Pročitao sam sve brojeve "Napredaka" i mogu Vam reći, da nema ni jedni riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one, poslije smrti Poglavnika. Čestitam Vam od srca, i dao Vam Bog snage, pa izdržali do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti

Lipo je čitati našu ikavicu, lipo ju je i čuti. Ali eto, život nam nametnuo nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako će se uspjeti povratiti na riči naših didova i baka. Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubiški, za vrijeme škole, veli dobra starica: "ama sinko, kako ti to meni govoriš ..." Mislio ja, da

sam valjda izlanuo štogod, pa da se starica naljutila, a kad tamo starica mene ispravlja, pa veli: "zaboravio ti na školama sine moj govoriti našim lijepim jezikom Hrvatskim". Nadam se da će se i ta i neukusna pogrda našeg jezika s vremenom ispraviti i dobro bi bilo, da se tiska kakvo dobro bilo na dobrom hrvatskom jeziku i ikavicom. Ako se takva šta odluči, a Vi računajte sa mnom.

Hvala Vam na onako lipim ričima, koje ste o meni u "Napridku" napisali. Ostanite samostalni, borite se za ideal, nebojte se dušmana ni čankolizaca, i izvršiti ćete časno svoju dužnost. I branite naš lipi jezik od nakaza. Svi će Vam pošteni ljudi pomoći.

Poslao sam Vam jedan paket "DRINA" pa dogovorite se sa Štirom o prodaji. Šta dobijte za te, neka bude prilog "DRINE"za "NAPRIDAK" a ja ću Vam osobno uvijek poslati sve što tiskam.

Oglasite "DRINU" u "NAPRIDKU" i napravite ispravku, kako sam to pisao Štiru.

Bog Vas pratio u svemu što budete radili, a kada god budete mislili, da nešto mogu za Vas učiniti, obratite se na mene. Znao sam uvijek činiti nesebični i patriotski rad.

Odani Vam Vaš

Maks.

(Pere (Bilić) Tutavac, Dančanje kod Mostara 9 srpnja 1913., Buenos Aires 9 listopada 1985, je bio novinar, publicista, jezikoslovac glavni i odgovorni urednik novine NAPRIDAK isključivo na starom hrvatskom jeziku IKAVICA. Napisao je nekoliko knjiga na ikavskom jeziku. On mi je poklonio svu korespondenciju između njega i generala Drinjanina. Mnogo sam mu zahvalan za ova pisma koja ću postepeno iznositi. Otporaš)

Odgovor Pere Tutavca na generalovo pismo od 4.X.1960.

Pere Tutavac

Dupuy 87 - Buenos Aires

Bs.Aires, 25. prosinca 1960. (Kako se po datumu može vidjeti, ovo pismo je pisano na sami dan Božića, mo. Otporaš)

Poštovani i dragi g. Generale!

Prije svega želim Vam javiti, da sam u redu primio paket "Drine", tj. 56 komada, kao i Božićnu čestitku upućenu hrvatskim vojnicima. Hvala Vam na svemu najiskrenije. "Drinu" po malo prilažem "Napridku" i šaljem naokolo mojim "pretplatnicima". Do danas sam na račun toga dobio 20.- (dvadeset) pesosa ...(što bi po današnjem kursu boglo značiti nekoliko lipa, mo, Otporaš) Ne možete si zamisliti, do koje su mire naši ljudi nemarni (da ne rečem drugačije). Jednak je Omir i s "Napretkom". Već godinu dana šaljem list na sve strane na ime ljudi do čijih sam adresa došao, a da u 95% slučajeva nema ni glasa od njih - iako se novine ne povraćaju; što je najbolji znak, da ih primaju i da ih redovito primaju ...Ali što da Vam o tom pišem, kad i Vi sami znadete, kako se "zaradjuje" s poslovima ovakve vrsti. Medjutim, "ima nešto što nas naprijed kreće", bez obzira na sva ne razumjevanja, poteškoće - i ne prilike, koje nam na svakom koraku prave "predstavnici" i "veliki rodoljubi".

Početkom prosinca o.g. u Argentini su povišene i cine tiskanju, tako da mi ni uz najbolju volju nije bilo moguće "odškrnuti" koliko je bilo potrebno za izdati Božićni broj. Možda će izići do konca godine - ili u siječnju 1961. Čim izadje poslati ću Vam kao i obično.

Ako nemate ništa protiv, ja bih želio u kojem od narednih brojeva donijeti Vaše mišljenje o "Napridku" i hrvatskom jeziku, kako ste iznili u pismu od 4. listopada 1960., izostavivši ono što nije za javnost. Dakle, po prilici, ovako:

"Bratskom Napridku" - Buenos Aires, Argentina.

Dobio sam i pročitao sve brojeve "Napridka" i mogu Vam reći, da nema ni jedne riči, koju ne bih potpisao. Isto se odnosi na brojeve, koje ste tiskali prije smrti Poglavnika, kao i one poslije smrti. Čestitam Vam od srдца, i dao Vam Bog snage, pa izdržite do kraja. Ja znam kako je teško novine tiskati, a u njima istinu govoriti

Lipo je čitati našu ikavicu. Lipo ju je i čuti, ali, eto nametnuše nam nešto drugo, pa sam Bog zna, kada i kako ćemo uspjeti povratiti se na riči naših didova i baka.

Kada sam se iz Mostara vratio u Ljubuški, za vreme škola, veli dobra starica: (Maksova majka Marija, djevojačko prezime Soldo, rođena 1886 umrla 1989, dakle živjela 103 godine, mo. Otporaš) "Ama, sinko, kako ti to meni govoriš?"...Mislio ja da sam valjda izlanuo štogod, pa da se starica ljutila, a kad tamo ona mene ispravlja, pa veli: "Zaboravio ti na školama, sine moj, govoriti našim lijepim jezikom hrvatskim!"...

Nadam se, da će se i ta nepravda i neukusna pogrda našeg jezika s vremenom izpraviti - i dobro bi bilo, da se tiaka kakvo dobro dilo na dobrom hrvatskom jeziku ikavicom.

Ostanite i nadalje samostalni. Borite se za ideal! ne bojte se dušmana i čanjkolizaca, i izvršit ćete časno svoju dužnost. Branite naš lipi jezik od nakaze! Svi će Vam poštenu ljude pomoći. Bog vas pratio u svemu što budete radili! Znao sam uvijek činiti nesebični i rodoljubni rad.

Odani Vam Vaš Maks".

Već odavna sam u vezi i dopisivanju s fra. Knezovićem. (Fra Oto Knezović je bio hrvatski svećenik u Chicagu i napisao je knjigu 1960. god. očevidnih dogodovština **"POKOLJ HRVATSKE VOJSKE"**, mo. Otporaš) on je već star čovjek, što jasno dolazi do izražaja i u njegovim radovima i pisanju po novinama. Napisao je "Povijest Hrvata", koju smatra svojim Glavnim dijelom - i htio bi ju izdati za života. Kako je to teža stvar (t.j. s materijalne, novčane strane) sam ne može.

Nada se, da bi to mogao s pomoću "HOP-a". Izgleda da nije svjestan, da ima posla s "praznom kantom", kao i da ne zna što "kružok" misli o njemu, koji nije na "liniji" - te da oni njegovo ime iskorištavaju za pokriće ...

Medjutim, fra. Oton imade pripremljenu, već odavno, i "Gramatiku hrvatskog jezika". Ja sam mu predložio, da je tiska ikavicom, našto je pristao. Medjutim, veli, da je upao u velik dug s knjigom "Pokolj hrvatske vojske" (koju mu "hopovci" bojkotiraju ...)

Fra. Oton, izgleda, misli, da ja imadem "para", pa je predložio, da "Gramatiku" tiska "Napridak" na svoj račun. On ni ne sluti s kakvim se nepravilnostima borim da bih, kako tako, održao na životu ovaj prvi list u povijesti Hrvatskog Naroda na pravom hrvatskom jeziku, kao znak reakcije na beogradsko nasilje s novim "srpsko-hrvatskim" (jugoslavenskim) pravopisom Titovog izdanja.

Kako si mogao i zapaziti, čak se i sam Maček našao ponukanim na to sve reagirati, pa je u "Hrvatskoj Reviji" od prosinca 1960. napisao članak pod naslovom: "Hrvatski književni jezik i pravopis", u kojem zastupa isto stanovište kao i pok. Poglavnik. Naravno, da ne da pokojnome "gušta" i ne predlažem prilaz na ikavicu - ali piše, između ostaloga, doslovno i ovo: "Ti naši Ilirci" su si nastavili zadaćom ujediniti, pod ilirskim imenom, sve južne Slavene ...Uvidjeli su, da treba u tu svrhu stvoriti zajednički književni jezik ..., kojem je ban Khuen Hedervary (za volju hrvatski Srba) naredio fonetski pravopis za sve pučke i srednje škole Hrvatske i Slovenije, kako je to uveo srbski književnik Vuk Karadžić ...U Hrvatskoj je nastala zbrka ...te školana generacija, koja je tek deset ili petnaest godina mlađja od mene, ne zna više pisati hrvatskim pravopisom. Pa tako i ljudi, koji inače

zaziru od svega što je srpsko kao vrag od tamnjana, pišu danas isključivo srpskim pravopisom ...Od kad smo pali pod beogradsku kapu, naši školani i polu školani ljudi nisu se zadovoljili samo time, što su pisali fonetikom, nego su sve više i više počeli i u pismu i u govoru upotrebljavati oblike srpskog jezika ...Osim toga, upotrebljavaju sve više i više srpske riječi, kojima se služe beogradske novine ...

Nisam filolog, da bih mogao o tome pisati cijelu raspravu, ali se nadam, da ima u hrvatskoj emigraciji dosta ljudi, koji su, doduše, na sveučilištu stekli diplomu profesora makar i iskrivljenoga hrvatskoga jezika i pravopisa, no koji su kadri izdati priručnik čistoga hrvatskoga jezika. Onakovga, kakav je bio prije, nego što su ga naši pisci, a napose novinari, počeli kvariti oponašajući beogradsko novinstvo.

Hrvatsko seljačtvo sačuvalo nam je hrvatski pučki govor, makar i u dialektima. Mislim da bi bila dužnost hrvatske inteligencije, da nam uzkrisi i sačuva čisti hrvatski književni jezik.".....

Što ovo sve skupa znači?...

Kako vidite, "Napridak" drma savistima - i počinju se pokrećati i oni, od kojih to, možda, nije bilo za očekivati. Naravski, ljudi hoće da budu "originalni" i ne će da priznaju pridnost "Napridku". Mene to ništa ne čudi niti smeta - jer to je "ljudski"...

Dok ovako Maček (kojeg će, vjerojatno, slijediti njegovi sljedbenici) dotle razvikani "oslobodilački predstavnici" progone i čine sve (što) je u njihovoj moći, da me onemoguće!

Uza sve to ja koracam naprijed i nastojat ću paliti iskrice dok god budem mogao - pa i usprkos pisama u kojima me se upozorava, da bi me "hrvatski rodoljubi" mogli **umalatiti**.

Smatram, da bi izdanje Knezovićeve "Gramatike hrvatskog jezika" ikavski bio događaj od daleko snažne važnosti i svakako najbolja knjiga što bi se mogla u obranu i korist hrvatskog jezika objelodaniti. Pa budući da ja sam to ne mogu ostvariti, iskorištavam vašu ponudu od 4.X.1960.

Troškovi tiskanja za 1000 komada iznosili bi oko 500.- (pet stotina) dolara. Što se tiče pripremnih radova; korigiranja i drugog u vezi s tiskanjem, ja bih to obavio besplatno. Za otpremu i poštarinu, vjerujem da bih nekako smogao - pa makar da i s "Napritkom" za neko vrijeme "otegnem".

Molim Vas, dakle, da mi se u vezi s time čim prije javite, eda bi mogli pristupiti ostvarenju - i eventualno pridusrusti druge, koji bi, možda, mogli dati svemu i neki drugi ton, koji nama ne bi bio najpovoljniji.

Za sad ništa više već srdačni pozdravi.

Čestit Božić i Sretna Nova Godina 1961.! Vama i cijenjenoj obitelji.

S poštovanjem Vaš /Pere Tutavac/.

P.s.

Prid nekoliko dana vidio sam se s puk. Štirom. U razgovoru s njim saznao sam i neke novosti o "radu" i ulogama nekih buenosaireških "rukovodilaca" za vrijeme prošlog rata. Posebno u vezi sa slučajem Osijeka. Čudi me da to do danas nije objavljeno od strane onih, kojima je stvar poznata - jer se, možda, s time moglo spriječiti mnoge neprilike u emigraciji. Ono što nije do danas učinjeno, trebat će učiniti čim prije, eda nam se u odlučnim časovima ne bi dogodilo teško i sudbonosno iznenadjenje baš s one strane, otkuda se neupućeni najmanje nadaju.

(Kraj ovog pisma i što je najveća šteta da Pere Tutavac - ili netko drugi - nije iznio "o kojem to slučaju" se radi, jer se to još ne zna. Mi, današnji Hrvati, koji se budemo bavili hrvatskom

političkom emigracijom od propasti nama Hrvatima NDH pa sve do danas, morati ćemo zasukati rukave i s velikim naporima tražiti tko je tko bio i tko je šta radio, jer živih svjedoka neće više biti. Mo. Otporaš)

Posljednje uređivanje od Bobani:
09-02-2015 at 04:23

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

"U NAŠIM SELIMA I GRADOVIMA, U NAŠIM PLANIAMA, U CIJELOJ HRVATSKOJ, PLAMTIT ĆE HRVATSKA REVOLUCIJA"

kaže hrvatski veliki muž, stari borac za sveta hrvatska prava, narodni svećenik Fra. Vendelin Vasilj, Starješina Hrvatskih Franjevaca u Chicagu, na proslavi dana hrvatske državnosti Desetog Travnja 1966. godine u Torontu.

Donosim ovdje iz novine "**OBRANA**" br. 37/38 strana 2 za današnje prilike i današnji odraz vremena samo mali dio tog početnog famoznog govora a još od famoznijeg hrvatskog svećenika koji se nije bojao govoriti istinu. Početni govor je počeo ovako:

"Draga moja braćo i sestre:

Ja Vam mogu čestitam ovdje u Torontu na jednoj stvari, da čuvate Hrvatski običaj, kojega mi držimo u svim kolonijama Amerike i Kanade, a taj običaj je, da naši programi počimaju redovno sat, ili dva kasnije nego su najavljeni. (Vidjet ćemo to u nedjelju 15 veljače 2015. godine kako će biti sa inoguracijom prvom ženom predsjednicom hrvatske Države Kolindom Grabar Kitarović, dali će njezin program biti točno na vrijeme ili će, po običaju, kako je to ovdje rekao Fra. Vendelin Vasilja, kasniti, mo. Otporaš) To je naš običaj i čuvajmo ga.

Kažu, kada bude strašni sud i svi se ljudi svih vjekova budu sastali u Jospipovoj Dolini, da će Gospodin Bog zapovjediti Anđelima: "Zasvirajte u srebrene trube. Sada počinje strašni sud." I Anđeli zasviraju u srebrene trube i nastane tišina, ali sud još ne počinje. Svemogući Bog kaže: "Pričekajmo pola sata, eno dolaze Hrvati".

Ako nas Bog takovima poznaje, onda, valjda, to mora biti tako, da smo mi Hrvati uvijek u zakašnjenju. To dokazuje ovih dana i pravorijek Haškog Suda, koji nas je izjednačio sa srpskim agresorom, jer su Hrvati kasnili sa svojom pravovaljanom tužbom.

18-02-2015 02:10#345

Bobani

Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

KRITIKA ILI KLEVETANJE

(Gospodin Rudi Tomić iz Toronta je bio glavni i odgovorni urednik hrvatskog mjesečnika novine **GLAS DOMOVINE** koju je izdavao šesdesetih godina. Kasnije kada je gospodin Rudi Tomić bio ili izbačen ili samovoljno napustio organizaciju HNO, je počeo izdavati privremenu novinu **"NAŠ PUT"**.

Imao sam priliku upoznati tog otmjenog i uštirkanog Hrvata u Torontu. Za njegovo hrvatstvo nitko mu ne može ama baš ništa loše reći; ali za njegov jezik i njegovo pero je sasvim druga stvar. Više je bio poznat Hrvatima svojom arogantnošću nego svojom inteligencijom. Sve u svemu bio je velika žrtva hrvatstva i za Hrvatsku mnogo žrtvovao i pomagao. Kasno bi legao a rano bi se ustajao kako bi mogao krajeve dnevnih obveza završavati. Tako je, kao član Hrvatskog Narodnog Otpora ogranka ERIK LISAK u Torontu, napisao podug i dobar članak s naslovom **HRVATSKI NARODNI ODPOR** i pod naslovom masnim slovima: STRAH I TREPET SRBOKOMUNISTIMA A NADA NAŠE SUTRAŠNJICE. Članak je podug i, rekao bih, napisan s puno ljubavi, poštovanja i odanosti TEMELJNIM NAČELIM HRVATSKOG NARODNOG ODPORA i njegovu Glavnom Zapovjedniku generalu Drinjaninu. Među hrpom hvalospjeva da spomenem samo ovo: "...Iako su neki od starih boraca odrekli se ODPORA i generala Maksa, ali to nije sudbonosno za Hrvatski Narodni Otpor, jer se iz dana u dan borbeni redovi ODPORA podmladjuju i nove snage pridolaze, koje su pune borbenog duha i ljubavi prema svojoj domovini, a odani svome narodu i svome generalu Vjekoslavu Luburiću.

Zbilja lijepo i plemenito, bratski i hrvatski, puno ushićenja i samopouzdanja, kako u sebe tako i u organizaciju HNO koje je bio član; te svoj rodoljubno dugi opis hvale HRVATSKOM NARODNOM ODPORU završava ovim riječima: "...Domovina je majka, koja će nas uvijek moći razumjeti.

ŽIVJELA NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA! ŽIVIO HRVATSKI NAROD! ŽIVIO GEN. VITEZ VJEKOSLAV LUBURIĆ!

Potpis Rudi Tomić.

Kao naslov ovog opisa sam stavio **KRITIKA ILI KLEVETANJE**. Neka ovo bude kao uvod na pismo kojeg ću sada dolje iznijeti. Moj komentar pismu ostavljam dragim čitateljima da se izjasne dali naslov odgovara sadržaju pisma ili ne. Pozdrav svima. Otporaš.)

"NAŠ PUT"

- our way -

Mr. Ivan Hrvoj,

Box 98,

Arlov, Sverige, Eurpoe. Toronto, 9. lipnja ' 65

Dragi prijatelju !

Primili smo Vaše cilj pismo s priloženim izvješćem o Vašem boravku u Španjolskoj i posjeti gen. Luburiću, a nešto kasnije primili smo (ovdje Rudi Tomić govori ili piše u množini, a za cijelo se radi o njegovu bratu Srećku Tomiću koji su uistinu bili i ostali jedini urednici spomenute novine, mo) i poslanu nam pretplatu za "HP" (putem pošte \$ 4.35), te Vam se na svemu bratski i od srca zahvaljujemo.

Drago nam je, da ste se uz osobnu žrtvu htjeli uvjeriti u rad "Drinapressa", kao i to, da se sastanete sa gen. Drinjaninom u Valenciji. Vi Nam pišete, da se ima šta vidjeti u tiskari i da radi punom parom. Smatram, da bi bila i sramota kad se ne bi imalo što vidjet, jer u ime tiskare dobiveno je

dosta novca, najviše dolara i funta, ali i pored toga ne vidimo da iz nje izlazi mnogo tiska. O materijalu, koji je "namijenjen za domovinu", ne mogu govoriti. Ali, iskreno rečeno, ljudi u mnogo šta sumnjaju.

Nemojte dobiti pogrešno mišljenje, da mi imamo nešto protiv gen. Luburića i "Drinapresa", ali nam se ne sviđa način na koji je tiskara kupljena, (**Tiskaru je kupio i platio osam tisuća (8) američkih dolara Stipe Šego iz Chicaga, mo. Otopraš.**) kao i propaganda, koja se tamo stvara. Nitko od nas nije zaboravio toliko obećanja, osobito zadnjih godina, a koliko je tih obećanja ostvareno? Stvorena je sumnja u sve, pa i u generala, s pravom ili ne. Vi ste uvjerenja, da je ODPOR u kanadi tolika sila, po broju i idealu, da joj nema pramca u hrv. emigraciji. To je, dragi prijatelju, samo štetna propaganda. Kako sam naglasio, nemam ništa protiv Otpora, ali sam protivnik svake laži. U Torontu ima grupica ljudi (na zadnjoj god. sjednici bilo ih je svega 29), a sve od zla oca i gore matere. I pored toga što gen. sve zna, on nagovještava treći korak iz Toronta! Mi iz ljubavi za domovinu još šutimo, ali mi se čini ne ćemo moći dugo. Tiskara je korisna, ali nije uputno da u njoj pravi revolucionarci troše vrijeme. Za takove stvari ima i drugih ljudi (**svakako je mislio na sebe i svojeg brata, mo**), prema svojim zvanjima pozvanijih. Kada bi Otpor bio Otpor, što znači jedna revolucionarna organizacija (ne svakako voj. formacija), onda bi se na Otpor gledalo kao na jednu pozitivnu skupinu, koja zna da radi i da ne stavlja sve na bubanj što čini, ili što kani činiti.

Nepromišljene stvari, obmane i laži, klevete, a najviše naši hrvatski "idoli" rezultat su našeg neuspjeha za ovih dvadeset godina. Ipak, ne bi nam bilo toliko teško, da su zablude pravljene nenamjerno, ali očito je, da su pravljene i da se još uvijek prave namjerno! Naši Hrvati i danas slave one, koji su stvorili partizane (a oni postojali u redovima KPJ prije proglašenja NDH i iskočili na površinu zemlje 22 lipnja 1941., kada im je tavoriš Staljin dao mig, mo) i Bleiburg! Gdje nam je pamet?

Dragi prijatelju, poznato nam je da Vi pripadate Otporu i da ste mu povjerenik, ali ipak vjerujemo da volite istinu i da ljubite svoju Hrvatsku. Stoga, vjerujemo, da ćete bratski shvatiti i rastumačiti ovih nekoliko riječi. Konačno isti nam je cilj: sloboda i nezavisna Država Hrvatska.

Vi ste krasno napisali sastavak, opisali put i dodir s ljudima, ali to uglavnom spada u privatnu stvar i donekle u propagandu Otpora, onoga o kojemu sam Vam naprijed pisao, pa se nemojte ljutiti, što Vam ne možemo udovoljiti želji i objaviti članak. Mi ne vidimo, da iz jedne fašističke i diktatorske Španjolske može ikome sunce ogrijati, a najmanje njenom narodu.

Ako želite po nekim pitanjima možemo još izmijeniti misli, koja bi nam moglo koristiti u našem budućem radu za Hrvatsku ...Hrvatska nam mora biti na prvom mjestu pa onda sve drugo. Mislimo svojom glavom i ne dajmo se zavaravati nikome, a osobito je grijeh zavaravati poštene rodoljube.

Javite nam se opet, prema želji i potrebi. Mi Vas svi oko "NP" pozdravljamo.
Vaš R. Tomić (potpis).

18-02-2015 02:54#346

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

POSLIJE SMRTI GENERALA DRINJANINA.

(Donosim ovdje jedno pismo gospodina Štefa Crničkog (1903-2006) pisano olovkom Ratku Gagri u Toronto. Koliko god ovo pismo moglo izgledati nevjerodostojno glede nekih iskaza o ubojstvu generala Drinjanina, ipak ovo pismo je pisao čovjek koji je bio upoznat sa mnogim stvarima u **Tiskari Dranapress-a** i sa životom samog generala. Dakle osoba koja je bila na licu mjesta neposredno gnjusnog zločina i imala uvida u mnoge stvari, i velike i male sitnice. Tada sam živio u San Franciscu i dobio izvještaj kojeg su dr. Miljenko Dabo Peranić i Štef Crnički pisali. Taj izvještaj sam stavio ovdje 20 svibnja, pa ako netko treba neke pojedinosti neka potraži taj datum opisa ovih pisama. Također ću prilikama potrebe ubaciti neke nadopune poradi bolje jasnoće samog sadržaja pisma. Ovo pismo je pisano samo 18 dana poslije generalova ubojstva, dakle u vrijeme svih mogućih istraga. Otporaš.)

Carcagente 8 svibnja 1969.

Gospodin

Ratko Gagro Toronto

Dragi Ratko !

Ja sam primio obavijest i Vaše pismo od 28.IV. Ja sam Vam svima javio u okružnom pismu IV/1 i IV/2 što i kako se dogodilo. Policija je ubojici u tragu, ali više Vam ne smijem pisati u interesu istrage, premda znam mnogo više o tom, jer postoji mogućnost da cenzura čita i ovo moje pismo. General je s nama i mi idemo dalje. To smatram ovaj čas najvažnijim, jer u žalosti ne smijemo klonuti, budući da imamo pred sobom Domovinu i njezinu slobodu.

Za ovaj čas je najvažnije što sam Vam već pisao. Trebamo ovlaštenje od Vanjskog Fronta uz podpis Predsjednika i Podpredsjednika (t.j. Erića i Gagre) uz supotpis Ivana Prcele, jer njega Padre Oltre najviše pozna, i njemu najviše vjeruje a drugi Španjolci vjeruju zato, jer je oženio Španjolku. (**Ivan Prcela se je oženio sa Španjolkom 26 prosinca 1963., a vjenčani kum mu je bio general Drinjanin, mo**) Kad ja taj dokument imam, onda mogu prevesti tiskaru, jer mi je sud prije neće uručiti. Taj dokument se ima poslati na Padre Oltra (ili ga Ti možeš donijeti). Oltra će tada dati to Fernandu Matteo Ross, koji ima glavnu riječ, jer tiskara glasi na njegove ime. (**Kroz mnoga generalova pisma u knjigi "PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURICA" se može pronaći da je general Drinjanin uz veliku pomoć svećenika Španjolca Padre Oltra mnoge svoje stvari stavljao, naravno za svaku sigurnost, na imena svojih španjolskih prijatelja, mo. Otporaš**)

Ovdje je naime zakon, da stranac ne može na svoje ime imati nikakovo poduzeće niti obrt. Obrt mora glasiti na ime španjolskog državljanina. (Gdje su oni Hrvati sada koji su spočitavali prvom predsjedniku RH dr. Franji Tuđmanu koji je u zakon RH stavio **DA SVAKI DRŽAVLJANIN RH. MORA UZ DRŽAVLJANSTVO IMATI I DOMOVNICU AKO ŽELI POSJEDOVATI NEKRETNINE U RH, mo**). Toliko o tome.

Ovamo je stigao prekjučer Dinko Šakić, šogor Maksov iz Argentine, i biti će ovdje dok Vi dodjete, a s Vama skupa putuje u Toronto do Zore ...(Zora, rođena Tambić, je po materi polusestra Maksa Luburića, udata za pukovnika Jakova Džala, mo. Otporaš.)

Pisao sam već (u povj. listu), (**za mene nečitljivo, mo**) da se ne obraćate na Beluhana, (Eugen Beluhan Kostelić, duhovnik Hrvata u Španjolskoj, napisao knjigu u Valenciji 1967. godine u vlastitom izdanju od 525 stranica "STEPINAC GOVORI". Njega u svojoj knjigi "POGIBIJA GENERALA LUBURICA" prof. dr. Miljenko Dabo Peranić u mnogo čemu sumnjiči kao potrebno ili posluženo oružje u uroti ubojstva generala Drinjanina. U daljnjim pismima koja ću iznositi bit će

još spominjanja Eugena Beluhan Kostelić, mo) jer u njegovoj kući se skovala urota (a da on možda i ne zna ništa, jer je bedast). U istom kolu je i Bebek, (Željko Bebek je bio glavni urednik novine OBRANA u prvim počecima 1963 god. Radio je s generalom i bio je vrlo ne odgovoran. Došao je u sukob s generalom a u isto vrijeme se usko sprijateljio s Ilijom Stanićem. Koliko se do sada doznaje iz samih izjava Ilije Stanića, ubojice generala Drinjanina, bio je Ilija kod Željka Bebeka česti gost tih pripremnih dana za ubojstvo generala. Čak je u listopadu 1968. iz Pariza došao direktno kod Željka Bebeka u Španjolsku. Ja sam pisao Željku Bebeku u siječnju 1979., našto je on meni odgovorio 8 siječnja iste godine sa adrese: Željko Bebek/ Av. Cardinal Benlloch, 89 Valencia - 10, Španjolska. Mnogi su Španjolci mogli imati tu istu adresu gdje je često navraćao Ilija Stanić. Mogao je Željko Bebek biti prijatelj Ilije Stanića a da ovaj uopće ništa nije ni zna niti u što posumnjao. Ali u zadnjim izvještajima Ilije Stanića, on govori da je imao ortake, tu u Valenciji, ili okolici, samo ih nije htio spominjati. Mo), kao i Filipović, pomoćnik Tijanov. (Pava Tijan je bio glavni i odgovorni urednik Hrvatskog **Radio Sata GLAS MADRIDA**, a Karlo Filipović o kojem dr. Peranić u spomenutoj knjizi piše na str. 100 "...da Vjerni Generalov vojnik nije ništa znao, ništa naslućivao ...". Svi ovi su pod polic. paskom. Isto tako i Oreč (Jozo Oreč, živio u Australiji, bio član Hrvatskog Revolucionarnog Bratstva, HRB, udbini agenti ga ubili u južnoj Africi u gradu Johansburgu 1979 g., mo), koji je došao iz Australije, a koji stanuje kod Beluhana. Dakle, nikakove veze ne imati s njima.

Danas me je obavijestio Padre Oltra, da fra Branko Marić želi govoriti sa mnom. Nazvat ću ga (možda?) telefonski i pitati šta hoće, ali ništa više. Ja si mislim šta hoće?

General je bio za njih sve previsok, pa ga nisu mogli preskočiti, ali sada kada njega nema, misle da će nas "male" prevesti žedne preko vode. Varaju se! Mi idemo i dalje putem Otpora, kojeg je označio naš Veliki General.

Za sada stanujem u hotelu Espana Carcagente telefon br. 230. Poštanska adresa je stara Apartado 32, Carcagente.

Oprostite što pišem rukom, jer su mašine zatvorene u tiskari i ne mogu do njih, Prije su mi posudili fratri, ali i oni trebaju svoju mašinu. Dakle, ja moram čekati dokument, kako sam spomenuo. Operacija X znači: Dabo Peranić je također trebao biti ubijen, nakon što sam ja otišao ovamo 23 travnja na večer. (Mišljenja sam da je ova stvar MALO preuveličana. Dr. Miljenko Dabo Peranić je moj vrlo dobar osobni prijatelj. Radili smo skupa u istom poduzeću LIBRAIRIE HACHETTE preko šest godina. Bio mi je vjenčani kum. U kolovozu 1978. godine sam ga otišao posjetiti u New York. Tada mi je dao rukopis svoje knjige "**POGIBIJA GENERALA LUBURIĆA**" da pregledam te da dadnem moje opažanje, obzirom da sam mnoge spomenute Hrvate u toj knjizi poznavao i sa njima bio godinama dobar prijatelj. Preko noći kod njega sam rukopis pregledao i stavio neke primjedbe. Sutra uz doručak sam mu rekao da se mnoge stvarne iz te knjige trebaju izbaciti, našto je on rekao: **NI SLOVA. SVE ILI NIŠTA.** Njegova supruga Marija se je složila s mnom. On je knjigu izdao u vlastitoj nakladi 1984. god. u New York-u, mo). Izmaknuo je i danas sam primio pismo, da je za sada to otklonio (putem policije).

Kopiju ovog pisma šaljem Rudi Erić na znaje.

Primio sam pismo od Jakova, (Maksova zeta, mo) i odmah ću mu odgovoriti. Do malo prije sam bio na konferenciji sa policijom. Kako vidite nikad malo mira. Jučer smo ja i Dinko u Valenciji.

Mnogo pozdrava Vama, gdje Lenki (Ratka Gagre supruga, mo), Vladeku i svoj ostaloj braći.

Sloboda Hrvatskoj! vaš (potpis) Štef Crnički.

PS.

Kada dodjete u Carcagente (avionom možete u Valenciju te uzeti željeznicu do Carcagenta. Ako možete javite dolazak, da čekam u Valenciji). Ako dodjete sami u Carcagente, javite se policiji, Gardia Civil, da Vas oni dovedu k meni. Štef.

(Sada imamo pismo pukovnika Stjepana Crničkog, starog Maksova prijatelja još iz Janka Puste. On nam je dao do znanja kako stvari stoje ni (3) tjedna poslije pogibije generala. Prethodno pismo kojeg je pisao Rudi Tomić je sasvim suprotnog značenja i sadržaja. Zato se može reći da je bilo mnogo naklapanja i nagađanja sa svih strana oko pogibije generala Drinjanina. Danas nam je kamokud zgodnije povesti sve te spletke i nagađanja, jer je sami udbin ubojica Ilija Stanić izišao sa svojim pričama, osobito iz sarajevske udbine arhive gdje je Ilija Stanić 29 travnja 1969 god. u detalje dao izvještaj kako je ubio generala Luburića. Sada i Bože Vukušić piše u svojim knjigama o Udbi i njezinim ubojstvima Hrvata, pa tako iznosi i izvješća riječke Udbe od veljače ili početka 1968. godine da su tri grupe radile na tome da se dra. Peranića pacifizira, a ako ne da ga se likvidira. Otporaš.)

18-02-2015 06:48#347

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

OSTAVŠTINA GENERALA LUBURIĆA

Prilažem ovdje izvještaj pukovnika HOS gospodina Stjepana/Štef Crničkog upućen dužnostnicima VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA. Iz ovog izvještaja se može jasna slika vidjeti **SVE IMOVINE GENERALA DRINJANINA**. Mnogi su si zamišljali da general živi u velikom bogatstvu i raskošnu životu. Tako je i generalov ubojica Ilija Stanić nedavno izjavio u "seriji jugoslavenskih tajnih služba" kako je general raskošno živio.

Ja posjedujem par kutija pisama generala Drinjanina koje je on pisao svojim suradnicima, prijateljima i znancima. U tim pismima je izražena GENERALA DRINJANINA SVA LJUBAV ZA ONIM ŠTO ON VOLI, A TO JE NAŠA HRVATSKA, KAO I SVA MRŽNJA ZA ONIM ŠTO ON NE VOLI, A TO JE SVAKA JUGOSLAVIJA.

Neki su već mogli primijetiti u do sada iznesenim pismima kako se je general obraćao svojim suradnicima da mu novčano pomognu snositi nagomilane troškove oko tiskare DRINAPRESS-a. Pripustimo riječ očevidcu Štefu Crničkome, koji je po ovlaštenju VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA i po španjolskom zakonu preuzeo **OSTAVŠTINU GENERALA LUBURIĆA. Otporaš.**

"DRINAPRESS"

Carcagante, Španija Carcagente, dne 7 kolovoza 1969.

Draga hrvatska braćo,

Javljam vam ovime, da sam kao opunomoćnik VANJSKOG FRONTA HRVATSKOG NARODNOG ODPORA preuzeo dana 5. kolovoza 1969. imovinu hrvatskog Narodnog Otpora iz ruku španjolskog suda u Alciri.

Sud je uručio Hrvatskom Narodnom Otporu na moje ruke **tiskaru**, koja se sastoji iz **1** Lynotipa, **2** tiskarska stroja, **1** stroj za prelamanje listova za knjige, **1** mali stroj za štampanje naslova, posjetnica i ostalih manjih stvari. Zatim **jedan nož** za rezanje papira i **1** presa za prešanje papira.

Osim toga olovo sirovo, te u slogu, kao i sav ostali pribor, koji pripada tiskari.

Zatim mi je sud predao radnu sobu Generala, koja se sastoji iz **1** stola, i vitrina, **3** stolca, te ormarića za papir i pisma, **1 jedan** vojnički krugoval za primanje na sve valove, te **jedan** televizor.

Zatim mi je sud predao arhivu, koja se je nalazila u stanu, dok je najvažniji dio arhive uzela policija, te se sada ona nalazi kod zapovjednika žandarmerije (guardia civil), ([Nadati se je da će ta ista GUARDIA CIVIL jednog dana dati HRVATSKOJ DRŽAVI, za koju se je general borio cijeli svoj život, svu tu ARHIVU u kojoj se nalaze generalove zapisane USPOMENE preko 30 tisuća stranica, mo, Otporaš.](#)), te knjige na svim jezicima osim španjolskog, kao i knjige koje su na skladištu.

Osim toga predao mi je sud svu poštu, koja je uslijedila poslije tragedije Generala, kao i sve čekove, koji su kasnije stigli.

Zatim mi je sud predao i dugove, t.j. još ne isplaćene račune, u prilično velikom iznosu.

Ostalu imovinu i to pokućstvo, posteljinu, odjela, španjolske knjige, kuhinju, hranu, predao je sud bivšoj supruzi Generala za djecu jer su djeca sada kod matere svoje. Ona si otprema stvari, koje joj je sud dodijelio svojoj kući.

Drinapress je jučer 6. kolovoza ([1969., mo](#)) počela radom. Jučer i danas štampali smo 4 stranice OBRANE, te se nadam, da će za tjedan dana po prilici OBRANA moći izići. Strojevi su u ispravnom stanju.

Nadam se, da ćemo uz pomoć Božiju i suradnju svih Vas, hrvatskih rodoljuba poći brzim korakom naprijed.

Meni je hvala Bogu uspješno spasiti imovinu Otpora, a na Vama je braćo, da je očuvamo i povećamo.

Molim svu braću, da ovo uzmu na znanje, te Vas sve pozdravljam sa bratskim pozdravom SLOBODA HRVATSKOJ !

Stjepan Crnički.

Otposlano:

R. Erich
R. Gagro
M. Nosić
S. Brbić
M. Mikac
Lukas Juričić
Ilija Vučić
Pavle Vukadin
S. Mikulić
S. Fištrović
Ivan Džeba

(Šta na ovo reći osim da je i ovo u sastavu hrvatske iseljeničke emigrantske političke povijesti i borbe za oslobođenje hrvatske. Otporaš.)

19-02-2015 03:56#348

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

JEDNA ŽALOSTNA SREĆA

(Donosim ovdje jedno pismo pukovnika Stjepana/Štefa Crničkog, koje će za sigurno biti citirano mnogo puta i koje će za sigurno poslužiti popuniti prazninu generala Drinjanina. Na kraju pisma ću reći par riječ i za sada ništa više. Otporaš.)

DRINAPRESS

Santa Ana, 33

CARCAGENTE Carcagente, dne 20 siječnja 1970.

Gospodin

R A T K O G A G R O

Dragi brate ratko !

Primio sam Vaše pismo od 12 siječnja ove god. i osvrnut ću se na njega kasnije, čim dospijem, ali sada bih Vam rado svratio pozornost na jednu stvar.

Vidim teškoće Vaše, a da o svojim i ne govorim. Ljudi su mi u prvo vrijeme cvilili neka izdam OBRANU, a sada kad ju imaju hoće Bog zna što. Svi stavljaju zahtjeve, ali oni sami malo rade.

U ovom pismu rado bih Vas upozoriti na jednu stvar:

Pisali ste mi, da ste poslali na Padre Oltra ček na 400.- can. Dolara za djecu. Ček je ispunjen na Domči-a. To je učinjeno vrlo loše, jer djeca od toga neće imati ništa. Njihova mama će to potrošiti Bog zna zašto. To je takova baba, da ja takovu nisam vidio u životu. Nisam htio o tom pisati osim familiji i to Dinku (**Šakić, mo**), kako je postupala.

Na dan Svih sveti bio je okićen grob Generala, i ljudi su dolazili u masama, bilo ih je više stotina, koji su došli posjetiti grob Generala.

Bivša žena Izabel niti djeca nisu bili. Poslao sam Logarića (**Slavka, generalova vjernog suradnika i vojnika, mo**)u Beniganim, da vidi, nisu li možda otišli u Bilbao, ali nisu, jer su bili svi u Beniganimu. Logarić je pitao Domči-a (**General je imao četvero (4) djece: Domagoj, 1954, hrvatsko ime, Domći, Drina, 1956, hrvatsko ime, granica na DRINI, Vjeko, 1957, hrvatsko i očevo ime i Marica, 1958, hrvatsko ime, mo**) zašto nisu došli na grob oca, a on je slegnuo ramenima -- znači ona im je zabranila ići.

Za Božić sam poslao djeci dar kao i obično, i Logarić (Slavko Logarić, mo) je odnio na badnjak u Beninganim. Predao je djeci, a ona je rekla Logariću, da ga zove Guardia civil /policija/. On je išao. Tamo su mu rekli, da ona traži, da nitko ne smeta djecu i ne posjećuje. Logarić se vratio natrag k njoj i pitao ju šta to znači. Ona mu je rekla, da ne želi da i jedan Hrvat dodje posjećivati djecu. Logarića je to razbjesnilo, što je posve naravno.

Ja ne mogu doći niti blizu, jer sam se posvadio s njom kad sam preuzimao tiskaru /5 kolovoza/ jer je ona htjela arhivu, koju ja nisam dao. Tada se je ona izlajala do mile volje, govoreći, da ju hrvatska politika ne zanima. Udba bi imala tu arhivu, da ju nisam ja oteo, i to preko nje.

Radi toga sam pisao Padru Oltri, ako još ima ček, neka ga vrati natrag, i ček se neka položi u banku. U buduću se neka čini tako, jer nije poželjno da se daje babi i jedna centa, da ona troši, a djeca ne će od toga imati ništa. Ona je sve kriva, i mene čudi, da je naš **Maks** živio s njome i tri dana. To je takova osoba.

O tim stvarima ja nerado pišem, jer to su osobne stvari, koje se ne tiču Odpora, ali vidim, ali vidim, da se u ovom slučaju i tiču, jer ne želim, da ljudi daju novac, a baba da troši, dok djeca nemaju ništa od toga.

U buduću neka se novac stavlja u banku, tamo gdje je zaključano. Ako Padre Oltra nije taj ček poslao Domći-u, zadržat će ga, a Vi mu javite neka ga šalje natrag.

Toliko o tome.

Uz bratski pozdrav svima Vama.

SLOBODA HRVATSKOJ ! (podpis Štef Crnički.)

(Prije nešto više od godinu i pol imao sam priliku preko telefona razgovarati s čovjekom koji je otišao u Španjolsku posjetiti djecu generala Drinjanina.

Tom prilikom je saznao da su djeca skoro izgubljena. Nezainteresiranost djece da saznaju nešto više o njihovu ocu ga je toliko rastužilo i ražalostilo da je zaplakao. To je bio prof. Ivan Prcela iz Clevelanda. Prof. Prcela i general su se upoznali 1960. godine kod upravitelja hrvatskog radio sata "GLAS IZ MADRIDA" Pavla Tijana. Od tada su se prijateljili do tog "Vjernost za Vjernost" da je generali bio prof Prceli vjenčani kum na vjenčanju sa jednom Španjolkom 26 prosinca 1963.

Djeca su bila mala i ostali su kao SIROČAD. Drugi ih odgajao onako kako je to drugima odgovaralo. Dok su bili s ocem, bili su pod okriljem HRVATSTVA. Kasnije sve što se je dogodilo je JEDNA ŽALOSTNA NESREĆA. Ima u hrvatskoj DIJASPORI takovih slučajeva na pretek. Pričao mi je Ante Miletić iz Toronta da je bio krizmani kum sinu njegova prijatelja. Sin nije govorio hrvatski a otac nije govorio engleski. Ante Miletić je morao biti i kum i prevoditelj. Obitelj se odgajala u dva smjera: jedan hrvatski a drugi kanadski. Žalosno ali i često puta istinito. Otporaš.)

Pridružen/a: čet ruj 27, 2012 11:12

Postovi: 241

Malo prije mi se javio jedan prijatelj s ovom porukom prof. Ivana Prcela da reknem nekoliko riječi o devedesetgodišnjaku maldiću Ivanu Prceli. Ivan Prcela je rođen 9 ožujka 1922. godine u selu Kašute kod Trilja. Bio je student bogoslovije u Sinju kada su ga partizani mobilizirali u NOB. U svibnju 1945. sa svojom jedinicom u sastavu JNA bio je u Trstu, odakle je dezertirao i prišao na savezničku stranu. Po njegovim iskazima vidio je mnoge brutalnosti JNA što ga je potaklo u slobodnom svijetu raditi na tome da prikupi što god je više moguće iskaza živih svjedoka o partizanskim zločinima počinjeni, kako gosp. Prcela kaže, nad mojim hrvatskim narodom i mojim naraštajem. Uzelo mu je

mного godina prikupljajući te podatke, sastaviti, složiti, prevesti na engleski i, konačno, napisati obujmu knjigu OPERATION SLAUGHTERHOUSE od 557 stranica, 1970. godine.

Početak šesdesetih godina prof. Prcela dolazi u Europu, obilazi hrvatske iseljeničke zajednice, dolazi u Španjolsku posjetiti neke svoje prijatelje, s kojima je išao posjetiti hrvatskog generala Vjekoslava Maksa Luburića. Kako je sam pričao da je bio više nego oduševljen izjavama generala Drinjanina o svim hrvatskim zbivanjima. To je bio početak iskrene suradnje između generala Drinjanina i prof. Ivana Prcela. Kada se je Ivan Prcela 26 prosinca 1963. godine oženio s Španjolkom, general Drinjanin je potvrdio svoje iskreno i hrvatsko prijateljstvo prof. Ivanu Prceli tim da mu je bio vjenčani KUM. Eto, to je upravo KUM prof. Ivan Prcela koji je poslao svom prijatelju G. Vuškiću ovu dolje niže poruku da se zna što bi svi Hrvati trebali znati. To ovdje prilažem jer se uistinu odnosi na moje prethodno pismo koje sam ovdje iznio. Otporaš.

G. Vuskic Fri, Jul 6, 2012 at 1:18 PM

ivanprcela@roadrunner.com <ivanprcela@roadrunner.com> Fri, Jul 6, 2012 at 2:26 PM

To: "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com>

I ja sam godine 1970., skupa sa svojom suprugom Španjolkom, htio posjetiti djecu mojega nezaboravnoga kuma, ali Isabel nas nije htjela primiti. Ni DOMĆI, sada doktor medicine, pred dvije godine **(studen 2010. godine profesor Prcela i Mirko Bilić iz Njemačke su otišli potražiti generalovu djecu u Carcagente i Barcelonu. Tog puta su preko bivših i prijašnjih veza upoznali Španjolca koji je tvrdio da on ima nekih 40 kutija spakirana materijala jednog hrvatskog generala. Mirko Bilić i prof. Prcela su otišli pregledati te kutije, i kako mi je Mirko preko telefona rekao, da je pregledavao preko 4 sati i da ništa nije pronašao nešta važnoga. Da su mnoge stvari bile u isparane, izgužvane i skor neupotrebljive. Osim Toga taj Španjolac je pitao veliku svotu novca. To je sve što ja znao o tome. Danas je srijeda 18 veljače 2015. Mile Boban, Otporaš.)** ne htjede me primiti nego naprotiv ... Isto tako Mirica NE HTJEDE ME primiti, iako sam iz stana gdje sam bio u Valenciji kamen mogao baciti u njezin stan. MIRICA TREBA BITI ZAHVALNA SVOME VELIKOME OCU STO JE ŽIVA JER MAJKA JE HTJELA NJU POBACITI. Ovo sam nekidan istakao u prijevodu jednog španjolskoga časopisa - neka to udje u biografiju koja se u Zagrebu piše.

BOG I HRVATI i ZA DOM SPREMNI!

J. Ivan Prcela

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

PRVA OKRUŽNICA GENERALA DRINJANINA POSLIJE POGLAVNIKOVE SMRTI

Donosim ovdje jedno **OKRUŽNO PISMO** generala Drinjanina kojeg je pisao svojim suradnicima sredinom 1960 godine.

D" D R I N A "

Apartado 5924

MADRID - ESPANA

HRVATSKIM VOJNICIMA

U zadnjoj, izvanrednoj "DRINI", iznieli smo na iskren i jasan način razloge, koji su nas pokrenuli, da smo odlučili tiskati "DRINU", kao i zašto smo ju u dani čas obustavili. (Radi se o prvoj "DRINI" nove Epohe, dakle, poslije Poglavnikove smrti, "DRINI" u kojoj su iznešeni: **TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI**, Ova prva "**DRINA**" poslije Poglavnikove smrti je izašla za Deseti Travnja 1960. u 25 tisuća primjeraka). U isto vrijeme smo tiskali "Načela Hrvatskih Boraca", kao i nekoliko članaka, istaknuvši, da je to samo polazna točka, te da molimo da hrvatski vojnici kažu svoje mišljenje. U isto vrijeme smo ponudili raznim osobama i grupama u svijetu, da oni nastave sa tiskanjem "DRINE", pa smo čak predlagali i jedan posebni sistem, koji bi dozvolio, da se tiska na raznim kontinentima.

ZAŠTO SMO TAKO POSTUPALI? Zašto smo, poslije toga, skoro sasama prekinuli sve naše veze, pa se nismo javljali ni najužim suradnicima? Zašto nismo odgovarali na prijedloge? Zašto smo pustili malodušne da pokleknu, dobre da sumnjaju, a zle da iskorišćuju našu šutnju?

ZATO, da hrvatski vojnici, iz domovine i slobodnog svijeta, mogu proučiti **NAČELA**, da se mogu konsultirati izmedju sebe, da mogu bez našeg utjecaja razmišljati o našoj sudbini, ukratko, da mogu jednom i živjeti, misliti i djelovati demokratski, uz svoju odgovornost. Pa da, vjerni svojim odlukama, mogu lakiše izvršiti svoje držanstvo.

"JOŠ SE NIJE RODIO, KO BI SVIMA UGODIO" - Kaže naš narod. Ni naši prijedlozi, naša Načela i naša stanovišta nisu mogli zadovoljiti sve hrvatske vojnike. Mi bi se osjećali nesretnima, da su odgovori svih bili jednaki, jer bi to značilo, da ne znamo misliti, da nemamo srca, ili da nemamo kriterija, pa po nekom fatalnom zakonu ili uplivu duh svijeta smrdi po jednom kalupu, a to bi bilo smrtonosno za našu budućnost. Odgovori su svakojaki i mi smo ih analizirali savjestno, nepristrano, s dobrom vjerom, pa i onda, kada nam se nisu svidjela.

"NISAM ZNAO DA SAM HRVATSKI VOJNIK" piše sav sretan jedan novodošli emigrant, koji je služio svoj redovni vojni rok u vojsci u Jugoslaviji, To je prvi put u mom kratkom životu, da mi netko kaže, da sam i ja hrvatski vojnik i to mi je dosta za čitav život, jer znam zašto živim, - piše u svom osvrtu na zadnju "DRINU" taj mladi Hrvat.

"IDEM STOPAMA MOGA BABE" - piše nam preko rodbine iz Turske jedan mladi musliman iz Sandžaka, čiji se otac borio u miliciji Pačariza, dok se daidža borio uz ostalu hrvatsku braću u slavnoj Ustaškoj Legiji Jure Francetića. U dugom i oduševljenom pismu piše kako su mu oca i tetka mobilizirali, naturili im na glavu mrzlu šajkaču i druge znakove Jugoslavenske Kraljevske Vojske, ali su oni 1941. osjetili zov krvi, zov Ante Pavelića, Maršala Kvaternika, Vladka Mačeka i Džafera i Osmana Kulenovića. Tako, veli, i ja danas služim Maršala Tita i komunističku Jugoslaviju, ali ću sutra, kao i moj babo 1941. g. ići sa svojom braćom za "rvacku državu".

"VJERUJEM VAM. ČESTITAM VAM, IAKO OSOBNO NE MOGU...". Ovako i slično piše lijep broj hrvatskih časnika, koji žive u emigraciji. Zašto osobno ne može s nama? Neki ne iznose detalje. Neki, vele, jer im to zabranjuje njihova politička stranka. Neki jer se osjećaju nepotrebnima, suvišnima, ne koristnima, iznemoglima. Ostanimo pri tome. Takav je život.

"BOJIMO SE VAŠIH AMBICIJA", - iskreno i ljudski pišu neki stari borci, boje se, da ne bi više štetili nego koristili hrvatskoj stvari našim imenimaProblem za sebe, kojega ćemo obraditi.

"TREBA IMATI SNAGE I POŠTENJA" - pa priznati, kako Vi to činite, da ni svi partizani nisu bili izdajnici domovine ni ljudske zvijeri, kao što ni svi Ustaše nisu bili andjeli, - kaže doslovno

jedan poznati intelektualac i stari ustaški borac, iz poznate kuće, iz prvih dana borbe. Tko tvrdi protivno, kaže, ili ne zna stvar Dalmacije ili nema snage i poštenja, da kaže istinu, pa zato obećaje suradnju, pomoć.

"NE OSVRĆI SE NA PRIGOVORE", - savjetuje veliki broj hrvatskih boraca, nego napried za Boga i Hrvatsku, a to je "DRINA" uvijek činila, pa šta onda treba mienjati....To je većina, ogromna većina.

"U BORBI ZA DOMOVINU NEMA NEGO RODOLJUBA I IZDAJNIKA", prema Starčeviću, pa ti je dužnost nastaviti, veli jedan intelektualac iz USA., koji nedavno proputovao Evropom i posjetio uredništvo "DRINE", (po pisanjima pisama i dopisivanja sa raznim Hrvatima, ja sam to mogao razabrati da je taj iz USA, intelektualac glavom i petom prof. Ivan Prcela iz Clevelanda. To je bilo 1960 godine kada je prof. Prcela posjetio Rim i mnoge druge gradove u Europi. Na povratku za USA navratio se kod generala Drinjanina. Od tada datira njihovo prijateljstvo, suradnja i vjenčano kumstvo, mo. Otporaš), kao što su to učinili mnogi Hrvati najraznijih političkih struja.

"MI MLADI OSJEĆAMO SE SRETNIMA DA NETKO IZ STARE GARDE TAKO MISLI", jer je došlo vrijeme predaje borbenih stjegova ..." piše jedna grupa novih sveučilištaraca, koji demokratski osjećaju, cijene rad stare ustaške garniture, iako se sam ne osjećaju ustašama.

"Skrajnje je vrijeme", da ste svaku stvar postavili na svoje mjesto, piše jedan stari, visoki domobranski zapovjednik, poznati junak, koji još vjeruje u hrvatsku budućnost ako na vrijeme stvorimo među hrvatskim vojnicima duh, hrvatski, vojnički, izvanstranački, bratski i ljudski. Stranaka može biti stotine, ali Hrvatska Vojska mora biti samo jedna ili neće biti nijedna, veli, i bodri nas, obvezuje nas, moli nas i zaklinju da neka idemo sa "DRINOM".

"Hrvatski narod će znati" ocijeniti Vašu vjeru u Boga, Narod i VLASTITE SNAGE" - piše jedan poznati hrvatski svećenik, koji nas bodri, da nastavimo na bazi Načela, jer je to jedini način, da se svaki hrvatski borci nadju skupa unutar HRVATSKE VOJSKE u borbi za Hrvatsku državu.

"ONI KOJI SU PALI OBVEZUJU ŽIVE" - pa morate nastaviti akcijom, radi njih, a ne radi nas ili sama sebe, poručuje nam jedan od onih, koji su prošli rat, kolonu smrti, tamnicu i sada se nalazi u emigraciji više mrtav nego živ.

NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, A ZOVEMO SE "DRINA" - odgovaramo mi na plebiscit hrvatskih vojnika i u ime Božije počimamo sa [B]" SA DRINOM"/[B]sa novim snagama, po novim i starim putovima za vječne ideale. Nastojati ćemo dati u ruke hrvatskih boraca "DRINU" koja će zadovoljiti najveći dio , a nikada nećemo prestati sa nastojanjima, da svaki hrvatski borac nadje u "DRINI" ono osnovno, bitno, dok si kao slobodni ljudi možemo dozvoliti toliko slobode, da u mnogočemu mislimo drukčije.

Prošteno je zulumčaru, prošteno je ubojici, prošteno je svima, svima, samo nikad izdajici". - Takav je natpis nekada resio nastambe onih revolucionaraca, koji su bili došli na Jankopustu, da stavljaju "ljutu travu na ljutu ranu" i da "klin se klinom klini izbijaju", kako se to reklo u svoje vrijeme. Prema tome medju nama je mjesto svima osim izdajnika hrvatske stvari.

"VLADA ZBRKA POJMOVA O PROTIVNICIMA, NEPRIJATELJIMA I IZDAJNICIMA." Politički protivnici su oni Hrvati, koji pripadaju drugim strankama, odborima, ideologijama, ali se bore za Hrvatsku Državu. Nisu neprijatelji ni onda, kada nam nijekaju iz bilo kojeg razloga pravo na rad.

Neprijatelji su narodni kolektivi, susjedni narodi, i to samo onda, kada se bore protiv vitalnih

interesa našega naroda, kada nam nieću pravo na vlastiti život, na Državu. Tako su nam neprijatelji Srbi, bilo oni nacionalni, bilo komunisti, ili kako ih zovemo SRBOKOMUNISTI, jer nam nameću ne samo svoju državnu vlast, nego i jednu neprijateljsku ideologiju, komunističku. Mi zaista, želimo mir sa Srbima, ali: mi gospodari u našem domu, oni u svom, a Bog u našem i njihovu. Onda nam neće biti neprijatelji, nego susjedi. Svaki komunizam je neprijatelj.

Izdajnik je onaj Hrvat, koji svjestno griješi protiv vitalnog interesa svoje domovine i svoga naroda, teški griješnik, koji je za judine zlatnike proda narod, ili prolio nevinu hrvatsku krv u službi tudjina.

NIJE IZDAJNIK ONAJ HRVAT koji je mislio, da se ispred talijanskog nasilja i četničkog noža spašavati u lažnoj "Narodno Oslobođilačkoj Vojsci", pa makar ova i izvršila izdaju hrvatskih interesa pred Beogradom, kao što nije izdajnik ni onaj hrvatski proleter, koji je zaista pošteno mislio, da je komunizam jedini, koji se bori za njegove klasne interese, za njegov boljitak. Nije izdajnik, najmanje, onaj Hrvat, koji nas pobija radi osobnih, ideoloških, stranačkih i inih razloga tako dugo, dok se nije poslužio neprijateljima i u njihovoj službi štetio vitalnim interesima naroda ili životu Hrvata.

"NEMA BRATA DOK NE RODI MAJKA", - Eto, tako kaže naš narod. A mi Hrvati, i u sto pukovnija u Jugoslaviji i u sto stranaka u emigraciji, razmislimo, pa odlučimo. Narod u Domovini, zaslužjen, iskrvavljen, obespravljen, vjeruje u svoju emigraciju, i emigracija vjeruje u svoj narod, u svoju snagu. Svi još vjerujemo u Boga i Pravdu. Pa tko hrvatski misli, a u sebi osjeća snage, neka dodje, trebamo ga, čekamo ga, zovemo ga na suradnju. I svatko može na svome mjestu, na svoj način, izvršiti svoje deržanstvo. I u tome je smisao našega života. Dobro došli suradnici, a sa ostalima imajmo strpljenje.

NISMO VJESTNIK HRVATSKE VOJSKE, NEGO HRVATSKIH VOJNIKA. - Prema tome mi si ne uzimamo nikakvi monopol, ne nijećemo pravo hrvatskim vojnicima koji ne misle kao mi, da tiskaju drugi hrvatski vojnički list, niti nijećemo pravo, poštenje, borbenost i poznavanje onima, koji postoje mimo nas i bave se vojničkim pitanjima. Bolje je da hrvatski vojnici tiskaju pet listova i u njima odgajaju hrvatske vojnike za budućnost, pa makar ne mislili kao mi, nego, da ne tiskamo nijedan zato, jer se ne možemo složiti. Pa ako budemo mislili pošteno, jednog dana ćemo se naći rame uz rame kao i 1941. god. ([Nije li se to obistinilo u Domovinskom ratu, mo](#)).

SMATRAMO HRVATSKIM VOJNICIMA sve hrvatske ljude koji su vični i pozvani služiti Hrvatsku Domovinu s oružjem u ruci. Svejedno je da li se radi o bivšim dalmatinskim partizanima ili ustaškom velebitskom borcu ([uvijek trebamo ponavljati, jer zaboravlja se, a možda i namjerno, da je to dokazao i Domovinski rat, mo](#)), o bivšem hrvatskom domobranu ili zaštitaru. Jednako su pozvani hrvatski sinovi, koji danas moraju nositi petokraku zvijezdu, u Jugoslaviji ili se negdje u svijetu kite medaljom za hrabrost, koju im je dao Poglavr Ante Pavelić za borbu protiv neprijatelja. Godine 1941. su pohrlili u naše redove i ustaše iz logora, i Zaštitari iz Mačekove stranke i časnici iz jugoslavenske, kao i stare Austrijske škole. Isključeni su bili samo izdajnici, a to znamo tko su.

ZA NOVI DESETI TRAVNJA. Cilj nam je odgojiti buduće hrvatske vojnike, a ne istima zapovijedati. To je drugo pitanje, koje će biti u svoje vrijeme riješeno uz kolaboraciju hrvatskih političkih ljudi i onih, koji će voditi borbu protiv snaga sovjetske komunističke revolucije, a ova je u toku. Mislimo odgajati duh i spremati, osposobiti vojnika za poziv u tehničkom pogledu.

"DRINA" u službi duha hrvatskih boraca dati će hrvatskim vojnicima u domovini i emigraciji ono, što srbokomunizam neće i ne može dati. Komunizam truje dušu naše mladosti. Vjerskim zasadama kršćanstva i islama mi ćemo hrvatskoj mladosti dati najsigurniji lijek protiv bezbožnog materijalizma. Socijalna pravda je temelje svakoga društva. Moral i etika su stupovi bez kojih ne može postojati ljudsko društvo. Hrvatska povijest je učiteljica mladosti, a svietli primjeri u prošlosti

dati će snage i vjere da se izdrži.

NEMAMO DANAS ORUŽJA, ali ćemo preko "DRINE" dati hrvatskim borcima potrebno stručno znanje za budući rat. Vremena se mijenjaju, znanost i tehnika daju nam nova ratna sredstva, ali principi, na kojima počiva ratna znanost i ratno umijeće su isti. Zato uz onaj odgoj, kojega smo dobili u ratu ili djelatnom službom, pa gdje god bilo, nastojat ćemo upotpuniti najnovijim zasadama, pa tako započimamo stručnim lekcijama o atomskim oružjima, o njenim prednostima, upotrebama, obrani od istih, koordinaciji sa drugim ratnim sredstvima, pa čak i o upotrebi atomske bombe u građanskim ratovima, kao taktičko oružje, o radioaktivnosti, o obrani, o osobnoj, građanskoj obrani, itd., itd. A oružje će nam netko dati (**tako je i bilo kada je došao Domovinski rat,mo**), kada dodje čas, ili ćemo ga oduzeti onima, koji ga budu imali. Već smo to mi činili i prije.

STRATEGIJA I POLITIKA. Vidili smo u prošlosti, da su hrvatska politika i hrvatska strategija išli u razkorak. Rezultat: ropstvo naroda, slava oružja u službi susjeda. Nismo militaristi, kao što to dobro namjerno, ali pogrešno, ustanovljuje jedan poznati hrvatski borac intelektualac. "DRINA" će nastojati razbistriti pojmove, ako su se zbrkali, kako bi kristalno čisto bio postavljen osnovna budućih odnosa. Hrvatska vojska želi služiti svom narodu, braniti Državu, ali ne želi biti u službi ideologija, stranaka, pa niti osoba, pa makar ove bile autentični odraz volje naroda. Serija članaka hrvatskih vojnika i povjesničara dokazat će pravednost, svrsishodnost, suvremenost i ispravnost našega stava.

ISPRAVNOM NACIONALNOM POLITIKOM, BORBENIM DUHOM I SPREMNOŠĆU HRVATSKIH VOJNIKA doći će se do slobode. "Načela hrvatskih Boraca" dobri su početak, a zavisi o nama svima i o stanju u svijetu, kako će se evolucionirati konačnom rješenju. O tome zavisi hrvatska budućnost, pa se prenimamo iz lažnih sanja, i sjedinimo sve snage u službu vrhovnog cilja hrvatske politike i hrvatske strategije, a to je borba protiv srbokomunizma i stvaranje HRVATSKE DRŽAVE. "DRINA" će služiti taj cilj.

DESET JE GODINA da je izišao prvi broj "DRINE". (**Prvi broj je izišao početkom 1951 god. Ovo okružno pismo nema datuma, pa po ovome sudeći da je ovo okružno pismo pisano koncem 1960., mo**) borci se sjećaju da je bila ponos i prkos. Mislimo ubrzo proslaviti dostojno tu desetogodišnjicu, a ujedno i dvadesetogodišnjicu uspostave Hrvatske Države. Proslava tih godišnjica u novoj "DRINI" koja je u tisku, neka bude početak jednog novog doba. Možemo žarko ljubiti Hrvatsku, fanatički se za nju boriti i bez onih velikih ljudi, koji su u zadnja vremena umrli: Stepinac, Džaferbeg Kulenović, Poglavnik, Nadbiskup Šarić. Neka nas vode NAČELA, mjesto osoba, te izgrađena, borbena, svjestna Organizacija, izgrađena demokratskom akcijom i uskladjena sa stanjem u svijetu.

NA MLADJIMA SVIET OSTAJE, pa smo i mi odlučili "DRINU" koja je u tisku posvetiti borcima, (**DRINA br. 6-9 1961., posvećena MLADOJ GENERACIJI HRVATSKIH VOJNIKA. U istoj DRINI na st. 33-52 general donosi zanimljivi opis: TAKTIKA, STRATEGIJA, POLITIKA, mo**), onima, koji su u Hrvatskoj i trebaju čistog duha, moralne podrške, jer će oni sutra morati obnavljati Deseti Travnja, pa makar on i ne bio na taj dan. Zato ćemo tu "Drinu" njima posvetiti i namijeniti po svom sadržaju i kako bi imali pregled događaja o stvaranju Hrvatske Države i borabama Hrvatske Vojske. Oni, pak, mladi, koji su u emigraciji i budu željeli, dobit će stanoviti broj starih "DRINA", koje smo za tu ulogu i čuvali. Neka ju traže i dobit će ju.

KRUG PRIJATELJA "DRINE" nije nikada zatajio kada smo se na nj obratili. Tih krugova ima svuda po svijetu. Osnivajte nove, proširite stare krugove. Kamo sreće, da bi u svakom mjestu u slobodnom svijetu, gdje ima Hrvata postojao krug od desetak prijatelja, i da bi ovih desetak pripadao svaki drugoj stranciDanas imamo prijatelja, koji zaista pripadaju svima strankama. Mi nemamo predsjednika, tajnika, odbornika, nadređenih, ni podređenih, nego samo prijatelja, koji su razumjeli naš krik. Pošalji ovu okružnicu svakom Hrvatima čiju adresu imaš.

ROD BO SAMO, KO SI MRTVE ŠTUJE, NA PROŠLOSTI BUDUĆNOST SI SNUJE..Ovo je poziv svima. Vrijeme prolazi, a mi, zarobljeni narod, i emigracija, zaboravljamo događaje iz naše borbe za slobodu, iz našeg rata, našega otpora. Neprijatelj uništava povijesne podatke, zapise, knjige i novine, u kojima se govorilo o divovskoj borbi Hrvata za slobodu. Srbokomunizam iskrivljuje činjenice, laže i petlja, kako bi hrvatski narod, kao i stranci, imali krivu predodžbu o događajima. Veliki je broj protagonista ubijen ili je pao u borbi, a ostali, nažalost, stari. Zaboravlja se, malo po malo i mnogo toga, što samo mi znamo i povjeravamo našoj memoriji. Trgnimo se. Napišimo uspomene iz dana borbe, priprema, revolucionarne borbe, iz zatvora, progona, pa zatim sve što znamo iz rata. Opišimo borbe oružanih snaga, milicija, naroda. Opisujmo uspomene iz kolona smrti, iz otpora. Sve to mora biti napisano, a onda se može sve to sačuvati, može se tiskati u knjizi, u novinama, može se i pohraniti kod nas, kod društava, glavno je da ne propadne. "DRINA" će posebne stranice, kao i prije, posvetiti **POVIESTI NAŠEGA RATA I NAŠE BORBE**. Ne dozvolimo da naša djeca jednog dana budu pitala, da im kažemo, pa gdje smo se to mi borili. Moramo odati počast i onima, koji su pali i ne mogu govoriti ni pisati.

SVI SMO MI AMBASADORI HRVATSKE STVARI U TUDJINI. Jedna država podržava svoja poslanstva, konzulate, diplomate, trgovce i špijune. Ovi se, svaki na svom mjestu trude, ne samo da brane interese svoje domovine, nego i da saznaju šta rade ostaliTako i mi, hrvatski emigranti, moramo pratiti šta pišu stranci, šta pišu srpski i drugi emigranti, šta šalju medju naš svijet vlastodržci iz Jugoslavije. Milijuni letaka, brošura, knjiga i vijesti bačeno je u svijet sa ciljem, da se nas osramotiti pred svijetom, da se naškodi imenu hrvatske emigracije. Pa je potrebno sve to i pratiti i nama poslati primjerke novina, letaka, knjiga, što kruže u domovini i emigraciji, kako bi mogli preko istih novina, knjiga, letaka ili radiopostaja slobodnog i prijateljskog svijeta, odgovoriti. I mi konja za trku imamo, pomoz nam. Nismo sami. Imamo i prijatelja, ali je potrebna Tvoja osobna suradnja. Upravo tamo, gdje si Ti zatajio, tamo karika u lancu ne veže, nego razdvaja. Budi ambasador Hrvatske u stranom svijetu.

SLOBODA SE NE DAJE NEGO SE ODUZIMA. Pogledajmo šta se radi u svijetu. Ne treba se mnogo truditi, nego samo kupiti nekoliko dnevnih novina, slušati koju radio postaju, pa de se vidi, da svatko govori o razoružanju i naoružava se. Govore o pravima a ratom rješavaju svoje probleme. Trgnimo se, Hrvati! Nemojmo samo kritizirati medju sobom one, koji hoće da rade, da imaju ambicije. I ove su potrebne, one, ako su zdrave, predstavljaju kvasac. Čovjek bez ikakvih ambicija čeka samo smrt, pa da prestane i ambicija života. Natječimo se u konstruktivnim ambicijama stvaranja organizacija i pozicija za Hrvatsku. Ljudi oko uprave "Drine" dokazali su da znaju i raditi i šutjeti, da se znaju boriti, da poznaju neprijatelja, a eto znali su i čekati, ([ovdje se radi o "šutnji i čekanju" o kojima general govori je razlaz Poglavnik/Luburić 1956. godine, mo.](#)) pa i pružiti ruku braći Hrvatima, opraštati i moliti za oprost. Pa imaju i pravo zahtijevati da ih se podupre u akciji ili da im se barem ne predbacuje da nisu sve pokušali.

Posebno se gornje odnosi na one, koji nam godinama vele **NEMOJTE VI, MI ĆEMO, NEMOJ TI, JA ĆU, pa ni ja, NI TI, NI MI; NI VI**, a Hrvatska razapeta čeka i mene i tebe, i nas i vas. I još uvijek nas je tako malo, tako očajnički malo, da svaki svjestan čovjek mora već jednom odlučiti i svoje misli sprovesti u djela. Jednom će nas pitati naša djeca, narod i povijest:

HRVATI, GDJE STE BILI I ŠTA STE RADILI!!!

Uredništvo i uprava "DRINE".

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

UPORNOST GENERALA DRINJANINA U BORBI ZA HRVATSKU DRŽAVU

(Nesumnjivo kroz do sada iznješena PISMA MAKSA LUBURICA moglo se je primijetiti da general preko svojih prijatelja i ogranaka daje smjernice i putokaze HRVATSKOM NARODNOM ODPORU. Današnjim rječnikom to bi se mirne duše moglo nazvati PROMIDŽA. Pa ako je to tako, ili, još bolje, ako to nije tako, kako bi se moglo znati dali je ta "**UPORNOST GENERALA DRINJANINA U BORBI ZA HRVATSKU DRŽAVU**" bila efikasna. Imati jedan dio, ili bilo kakav god dio, odgovora na ovo pitanje, svakako da se treba uzeti u obzir osam (8) epoha ili vremenskih razdoblja postanka **HRVATSKOG NARODNOG ODPORA**.

Prva (1) epoha je bila ratna epoha kada je na Ivan planini 1944. godine, odlukom hrvatske državne vlade NDH, osnovan **HRVATSKI NARODNI ODPOR** kao zalaznica HRVATSKIM ORUŽANIM SNAGAMA.

Druga (2) epoha je bila **KRIŽARSKA** epoha koja je prikupljala vojnike, pripadnike HOS, koji se nisu predali na Bleiburgu u svibnju 1945., nego se povratili u Hrvatsku i borili se protiv nametnutog komunističkog poretka hrvatskom narodu.

Treća (3) epoha je bila epoha pokretanje i obnavljanje **HNO** u emigraciji, počevši izdavanjem časopisa "DRINA" 1951. pa do razlaza s Poglavnikom dr. Antom Pavelićem 1956. godine.

Četvrta (4) epoha je bila epoha **POVUČENOST U TIŠINU** od 1956. pa do Poglavnikove smrti 28 prosinca 1959. godine u Madridu.

Peta (5) epoha je od siječnja 1960. kada se je general Drinjanin ponovno pokrenuo i odlučio prikupiti stare borce a odgojiti nove u konačnu borbu za oslobođenje Hrvatske te izda ZA DESETI TRAVNJA 1960. u 25 tisuća primjeraka **"TEMELJNA NAČELA I DUŽNOSTI HRVATSKIH BORACA U EMIGRACIJI"**, pa do svoje tragične smrti 20 travnja 1969. godine.

Šesta (6) epoha je najžalostnija zbog toga što svi **RADNI SKUPOVI, VANJSKI I DOMOVINSKI FRONT**, svi Ogranci, društva, članovi i simpatizeri, prijatelji i suporter, jednostavno se nisu mogli snaći i na svoja leđa preuzeti **DUŽNOSTI I ODGOVORNOSTI HNO** koje je obnašao general Drinjanin. U tom vrtlogu traženja solucija unutar **HNO** došlo je do žestokih prepiranja i svađa. Rješenja se tražila, sastanci se održavali, nasljednici se tražili, neki se silom nametali, jedne izabirali a druge rušili, i tako je to išlo do 1974. godine. Te godine u Hamiltonu, Canada, održan je **SVEOPĆI KONGRES HRVATSKOG NARODNOG ODPORA**, na kojem je, moglo bi se danas reći, dat zadnji čava u mrtvački sanduk originalnog **HNO**.

Sedma (7) epoha je epoha **POLARIZACIJE HNO**. Na jednoj strani je Dinko Šakić, zet generala Drinjanina, koji je oženio polusestru Maksa Luburića, Nadu Tambić, a na drugoj je Stipe Bilandžić iz Njemačke. Prvi se izivljavaju na legitimitetu prošlosti i djeluju smjericama originalnog **HNO**, dakle, idu starim putem, dok drugi kojima su se priključili, kako ih se je tada zvalo, **PROLJEČARI**, a to su bili između ostalih: Bruno Bušić, Franjo Mikulić, Zlatko Markus, Ivan Cerovac itd.

Osma (8) epoha je kada je iz vremenske potrebe originalno ime "**ODPOR**" prešlo u "**OTPOR**". Kao Pročelnik HRVATSKOG NARODNOG ODPORA imao sam mnogo žučljivih prepirka i svađa

sa iskrenim, dobrim i nada sve poštenim Hrvatima. Stari članovi i **ODPORAŠI** bi sve od sebe dali samo neka ostane staro i originalno ime **ODPOR** na vječitu i nezaboravnu uspomenu na generala Drinjanina. Ali više nije bilo vremena za povratak na staro ime, jer novi hrvatski naraštaju, kako u domovini tako i to i u inozemstvu su se prilagodili više fonetičkom nego pravopisnom izgovoru, ali jest na stare **VRLINE**. Misija **HRVATSKOG NARODNOG OTPORA** je završila 21 siječnja 1990. u Clevelandu, kada sam kao Pročelnik **HNO** na prvoj Konvenciji Hrvatske Demokratske Zajednice, **HDZ** predsjedniku dru. Franji Tuđmanu 21 siječnja predao sve: fizičke, moralne, financijske i ine dužnosti HDZ. Otporaš.)

general DRINJANIN
26.VI.1966

Bratskim odborima
SREDIŠNJICE "ERIK LISAK" i
OGRANKA "BOŽO KAVRAN"

Draga i poštovana braćo !

Osjećam posebnu potrebu da Vam se svima zahvalim na radu i da Vam čestitam na uspjehu prigodom proslave **DANA HOS-a i HRVATSKIH ANTUNA** u gradu Hamiltonu. Iako još nemam sasvim detaljnih podataka o toku i što se nadam da će mi se poslati, kao i o radu SKUPA, vidim, da smo kročili korak naprijed. To je zasluga svih vas i posebno bratskih Odbora, kao kolektiva, i svakog od Vas pojedince. Hvala Vam braćo i neka Vam služi na čast i drugima kao uzor.

Zadnji uspjesi Otpora na tom području donose Vam i posebnu obvezu. Na Vama je da provedete u život zaključeno, prodrete u nove mase, stvorite nove Ogranke i baze. -da onda s tog područja dadnete i drugima, izvan Kanade, primjer i putokaz.

Molim Vas da ovu čestitku prenesete i na vrijedne članove koji su Vas u svemu pomagali.

Uz naš vojnički pozdrav,
genera Drinjanin.

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

HRVATSKI AZEVI
DRINAPRESS
Apartado 1523. VALENCIA-Espana
13.II.1966.

Dragi Miljenko!

Sinoć sam se vratio s puta iz Madrida i našao hrpu pošte. Prije nego se izgubim u poslu i pismima, htio sam ti samo potvrditi primitak članaka o Sandžaku, (dr. Miljenko Dabo Peranić je izdao jednu malu knjižicu od 60 stranica **HRVATSTVO SANDŽAKA**, Madrid 1966., koju bih preporučio svakoj Hrvatici i svakom Hrvatu za poznavanje hrvatske povijesti, mo. Otporaš.), kao i za Obranu

od tebe i Nikole. (Nikola Šonje je brat Marije, supruge Dabe Peranić, mo) hvala na svemu! Nadam se da ću se snaći u materijalu i Drinu kojeg si mi poslao. Svakako ću napraviti "separata" o Sandžaku i to na tankom papiru, da se može poslati lakiše. (Mi smo to zvali "**avionski papir**" pošto je bio vrlo tanak kao papir za savijanje cigareta. Moglo ga se je olako previjati i stavljati u omotnice/kuverte za slanje u Domovinu. Osobno sam neke u selu stavio u problem, jer sam im slao taj materijal na tankom papiru, sitnim slovima, gdje se je moglo mnoga toga reći, mo), da se može poslati lakše. Dobra ideja.

Tvoj članak će biti uvodnik. Izmisliti ćemo za Obranu. Ne bojim se polemike, ni seronja, Hrvatska treba sve svoje sinove, a mi nismo pozvani (ni jaki) da bi mogli nametnuti Papi (Pavlu VI., mo) i Johnsonu (Lyndon Baines Johnson (1908-1973) 36 predsjednik Sjedinjenih Američkih Država, SAD, mo) svoje poglede. Suprema lex: Croatia! (Ja bih ovo preveo sa: Živjela Hrvatska!, iako ovo nije izvorno. Izravno bi moglo biti u najblažem prijevodu: Najuzvišeniji zakon: Hrvatska!, mo).

Hvala na spremnosti za pomoći mi, jer vjerujem da će Husnija nazad jer želi, njega žena i kćerka tjeraju! Vratio se iz Pariza - ali još nema posla i uzeo sam ga natrag, (Husnija Hrustanović, Hercegovački musliman, žena mu katolkinja Hrvatica od Gospića. Radio kod generala. Tiskao u DRINAPRESS-u knjižicu pjesama od 60 stranica "U PONORIMA VREMENA", Valencija, 1965., mo), ali on veli: da misli da će se zaposliti u Parizu, a ako ne, da ide u Njemačku. Prof. Tijan (Pavao Tijan, glavni i odgovorni urednik hrvatskog radio sata "GLAS MADRIDA", mo) misli da će Nikolić (prof. Vinko Nikolić, glavni i odgovorni urednik Hrvatske revije, mo) ipak brzo u Pariz i da će tiskati osim revije i jednu novinu, koju da bi financirali Dr. Dubičanac iz Canade, a "ideolog" bi bio Petričević iz Švicarske! Dubičanac i ovaj su stari prijatelji, oba s ambicijama, Dubičanac i s parama, a Petričević možda da pokrene neke nepoznate snage.

Dubičanac je glup, ali vele da je namlatio para, ali i da je nesiguran politički. Husnija je lijenčina, bolesna, ali unatoč svega (pričat ću ti) vjerujem da je politički pošten. Šehović (Derviš Šehović iz Pariza, mo) je mizerija.

Azey je bio član Nihilista u politici carske (OHRANA) (Tajna politička policija u carskoj Rusiji, poput Udbe u Jugoslaviji, organizacija koja je sprovodila svaku vrst terora, djelovala je i bila aktivna sve do boljševičke revolucije 1917., mo) ga uhvatila i ponudila mu mogućnost da počini teroristička djela, pa i atentat na cara s ciljem, da imadne agenta u organizaciji, a oni da si osiguraju BUDŽET za OHRANU (čitaj UDBU, mo). On je tako prodirao u organizaciji i obavještavao, a policija hvatala ostale i opravdavala budžet! U djelima Lenina mora biti u infantilizmu, jer ga je označio kao grijeh No. 1. svake revolucije!

(General Drinjanin je povodom "kidnapiranja" Krunoslava Draganovića u ljeti 1967. godine, napisao jedan lijep i dobar opis o "HRVATSKI AZEVI" u OBRANI br. 75-76 1967., na prvoj stranici. Članak je vrlo jasan za pojasniti definiciju i ulogu dvojca, dvostrukog špijuna. Sama riječ "**Azov**" je ime ili prezime tog ruskog dvostrukog špijuna. Kod nas Hrvata toga je uvijek, nažalost, bilo, pogotovu za vrijeme rata NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE, gdje se nije znalo ni tko pije, ni tko plaća, mo. Otporaš.)

Evo baš sada mi stiže i novo pismo sa člankom o Roosveltu i o Jugoslaviji (3 članka). Hvala ti. Sve ulazi. (Radi se o člancima "MISTERIOZNI TITO" koji je izišao u OBRANI br. 77-78 str. 5,6,7, mo). Pozdravi Nikolu i reci, da ću mu se javiti kad malo svladam poslove.

Mi smo dobro. Pozdravi sve, pusica maloj princezi, (Aniti, kćerki dra. Peranića. Tako je on nju od milja uvijek oslovljavao sa "princeza", mo), rukoljub gospodnji, a Tebe grli i voli Tvoj

Drinjanin.

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KUD JE NESTALA HRVATSKA TISKARA H.N.O. "DRINAPRESS"?

Carcagente, dne 19. svibnja 1969.

Gospodin

Ratko Gragro

Toronto.

Dragi brate Ratko! (Ovo pismo je pisano 29 dana poslije pogibije general Drinjanina, mo)

Primio sam danas vaše pismo od 15 svibnja, što je uistinu brzo došlo. Primio sam takodjer u prilogu popis dioničara iz Canade, te izjavu braće iz Hamiltona, u kojoj mi daju ovlast da u njihovo ime preuzmem Drinapress. Hvala svima Vma na povjerenju. Učinit ću za Hrvatsku sve, što mi bude moguće.

Dragi Ratko! Vi mi pišete kao da Vas ja tobože za nešto okrivljujem. To nemam niti na kraj pameti i nemam konačno ni razloga. U mojem pismu sam spomenuo sam to da mi je rekao Padre Oltra, da se boji, budući da je dobio jedno pismo iz Canade sa Vašim potpisom, da su to dvije organizacije (jer mu je poznat slučaj sa HOP-om), pa treba zato ovlast od one prve Organizacije sa kojom je suradjivao General, a to sve zato, jer se boji da ne bi tiskara otišla u krive ruke. Padre Oltra zna da je suradnjom sa Generalom, i bio je kod nas nekoliko puta, i General mu je sve rekao za mene, ali on to službeno ovlaštenje svejedno treba za sud, koji inače bez toga neće meni predati tiskaru. Ja sam dobio obavijest od Prcele, da je on poslao taj dokument službeno preko španjolskog konzulata, ali taj još nije stigao, dok sam ja prinio fotokopiju istoga već prije tri dana i predao ju ovdje fra. Albertu, suradniku padre Oltra. To su oni primili do znanja, te čekaju samo taj službeni spis od španjolskog konzulata.

Ja imam u planu slijedeće: Čim preuzmem tiskaru, odmah izlazi prvi broj OBRANE sa generalovom slikom, prvim izvješćem, a u drugoj OBRANI će izići članak, kojeg Vam sutra šaljem poštom t.j. kopiju istog. Zatim ću izdati slike od generala u istoj veličini kao i u OBRANI. Te slike ću poslati svima vama u svijetu da se slike otkupe, a od eventualnog utroška polovicu bih odredio za djecu (samo za djecu), a polovicu stavio na stranu, te upotrijebio za nadgrobni spomenik (Mausolej) kojeg mislim dati naručiti uz suradnju gradjana Carcagente, koji su Generala neobično cijenili i voljeli, te uz suradnju Plave Divizije, kojoj je General bio član. Sa svima ovima stojim u vezi. Nadam se, da će i naši suborci poduprijeti tu namjeru, da se odužimo našem Zapovjedniku.

Arhiv je sada dijelom u stanu t.j. u kući gdje smo stanovali, te je zatvoren i zapečaćen po sudu. Jedan dio arhiva, kako mi je rekao Padre Oltra, nalazi se na zapovjedništvu španjolske žandarmerije, te ju ima zapovjednik njezin, te mi je rekao Parde Oltra, da ću ju ja dobiti kasnije kad preuzmem (tiskaru, mo). Da li će Španjolci što uzeti van, (Koliko mi je poznato a o tome je i prof. Ivan Prcela pisao, da su on i još jedna Hrvat od povjerenja išli u Valenciju koncem godine 2010 i tu saznali da tu ima jedan Španjolac koji posjeduje nekih 40 kutija materijala, ostavštine generala Drinjanina i DRINAPRESS-a. Otišli su ga vidjeti, vidjeli i pregledali kutije i odlučili da te kutije sa

svim tim materijalno ne vrijede tu veliku svotu novca koliko je taj Španjolac tražio. Mo, Otporaš.) to naravno ne mogu znati. Da li je zločincu (Iliji Staniću, mo) uspjelo što ukrasti, to takodjer ne mogu znati, ali prema svim okolnostima izgleda da nije.

Djeca su u školi i to najstariji sin (Domagoj rođen 1954, mo) je u kolegiju kod fratara u Carcagente, a manja djeca njih troje (Drina rođ. 1956, Vjeko(slav) 1957 i Mirjana 2957., mo) je u kolegiju kod opatica u Valenciji. Sud je takodjer blokirao i novac u banki t.j. u dvije banke. Sudac je mišljenja, da se taj novac dade ženi i djeci Generala za njihove potrebe. Ja ću biti protiv toga.

Najprije tu je i onaj novac, kojeg ste Vi poslali za kupovanje kuće. (Ja sam to opisao u: **“ZADNJE PISMO MAKSA LUBURICA”**, kliknite tu i vidjet ćete o čemu se radi, mo). Ja ću tražiti da se taj novac izdvoji. Za ostali novac tražiti ću da se položi u banku samo za potrebe djece, a ne za gospodju Luburić-Hernaiz i to s razloga što ona ima imanje (što je sada suvlasništvo i takodjer i djece), te ima od čega živjeti, a osim toga ona ima baštinu svojih roditelja, koji su multi milijuneri. Ako sud na to ne pristaje, onda ću im reći da ću zaustaviti sav novac, kojeg ćete Vi slati za djecu, te da se sav taj novac biti položen u kojoj američkoj banki. Nadam se, da ćete Vi svi dijeliti moje mišljenje, jer mi nemamo nikakve obaveze prema Generalovoj ženi, koja ga je napustil prije nekoliko godine (koliko je poznato ona ga je napustila 1960., a službeno su razvedeni/razvinčani 1963. O tome sam pisao i prof. Prceli da mi javi što on zna o tome. Prof. Prcela mi je javio da je on generala upoznao ljeta 1960. godine i da je ceć tada bio sam sa djecom, bez supruge, mo) i to samo radi materijalnih dobara i svoje gluposti.

Novac od 300.- dolara, koje Vi spominjete, da ste poslali od strane Središnjice, ja nisam primio do danas, i čim primim javit ću Vam i potvrditi.

Mi ovdje spremamo veliku svečanu misu za dne 22. lipnja u nedjelju, i to grad Carcagente i Plava Divizija. Javit ću o svemu na vrijeme.

Barcelona je imala svečanu misu 10 svibnja, i to je organizirala španjolska Falanga. Jučer je bio kod mene ovdje jedan naš Hercegovac (Maksov rođjak) i jedan časnik Falange.

Padre Oltra se je prvo vrijeme obraćao na sve strane, pa tako i na fra. Dominika Mandića, jer nije znao šta da čini, jer mene nije bilo ovdje. Sada zna kako stvar stoji, ali ja samo moram čekati. Ja forsiram da preuzmem tiskaru najviše radi izdanja OBRANE, (Prvi br. OBRANE je izišao na Novu Godinu 1963., a zadnij negdje između broja 190 do 195 1975/7 godine. Ja imam sve brojeve do generalove smrti. Od tada po do zadnjeg broja, nemam sve brojeve, mo) jer je to važno i za naše članove, a isto tako i za Domovinu, a ujedno i za prijatelje.

Razgovarao sam prije dva dana sa fra. Brankom Marićem. Mislim da je on djelovao na Padra Oltru neka bude oprezan. Fra. Branko me je pitao na telefonu tko će preuzeti tiskaru. Ja sam mu odgovorio da ja. On mi je na to rekao da je zadovoljan.

Što se mene tiče, ja sam jako izložen, ali ja sam spreman na sve i neću ovo mjesto napustiti prije nego nadjete nekoga, tko može stvar dobro voditi, jer je to zahtjev Generala, a i potreba nastavka borbe. Ja računam sa stanovitom sigurnošću, da ću biti napadnut, (što se je i dogodilo, mislim, 1971. Napao ga je bivši prijatelj i generalov suradnik Slavko Logarić, o kojem sam već prije pisao iz ovih pisama, mo), pa računajte s time, mislite za vremena, koga ćete staviti ovamo, jer zastoja ne smije biti. Ja pazim, ali to se nikad ne može dosta. Ovdje ima oko 20 milijuna turista, pa tko zna tko može biti sa krivom putnicom i negdje me ustrijeliti. No onako povjerenje kako je General usprkos naše opomene imao, ja to neću nikad imati.

Stvar kuće: Onu kuću za koju sam prije molio Vašu potporu da ju kupimo, a u kojoj je General

ubijen, ja puštam pasti u vodu. Neću da za nju više znam. Niti ću u njoj više stanovati, pa niti onda kada ćemo raditi u njoj u tiskari. Dakle ukratko zaboravite za nju., kao i ja. Ja sam rastumačio Dinku (Dinko Šakić, mo) kako smo mi to namjeravali, ali sada ne ću. Namjeravam, ako ću imati podpore svih Vas da kupim zemljište (Dinko ga je vidio) i tamo graditi prostorije za tiskaru, a prvi kat za knjižnicu i prostorije za stanovanje, goste i t.d. U tu svrhu bih trebao oko 10 tisuća dolara. To mislim na taj način da se nadje recimo 10 Hrvata sa dionicom po 1.000.- svaka. (Ja ću biti prvi, makar sam prilično skučen kod novca). **(koliko je meni poznato da se ta ideja nije nikada ostvarila, mo)** Ta dionica bi bila vrijednodonosni papir, ali ne bi donosilo dividende, već bi ta dividenda bila doprinos za Hrvatsku. Vrijednost se nebi gubila nikako, jer cijene objektima ovdje su u velikom porastu. Ne čekati, jer čekanjem samo nadplaćujemo. Ja bih to zemljište kupio, te izgradio zgradu i preselio i to na takav način, da posao ne bi stao niti za čas. Dalo bi mi mnogo brige i ništa drugo. Onaj novac, koji je već poslan u tu svrhu tražit ću svakako da se u tu svrhu upotrijebi, a koji novac je blokiran i ne znam koliko ga ima u tu svrhu.

Dakle ta stvar stoji do svih Vas! Meni je teško, jer ja nemam onih veza koje je imao General.

Inače moju oporuku sam poslao Eriću, za svaki slučaj.

Mnogo pozdrava Vama, gdji Lenki i svima našima, posebno Vladeku!

Vaš: (potpis, mo) Štef Crnički.

(Štef Crnički (1903-2006) pukovnik HOS NDH i jedan od užih suradnika generala Drinjanina. Napisao je posljednju DRINU 1989., koju "HRVATSKI VOJNICI, SURADNICI I RODOLJUBI posvećuju ovu DRINU svom suborcu, rodoljubu i zadnjem zapovjedniku hrvatskih oružanih snaga VJEKOSLAVU vitezu LUBURIĆU, generalu Drinjaninu", mo. Otporaš.)

22-02-2015 01:13#353

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE BIO GENERAL DRINJANIN?

TKO JE BIO GENERAL DRINJANIN?

Petak, 25 Travanj 2014 18:03

Nemoguće je u ovako skučenom vremenu i prostoru opisati život jednog visokog častnika, revolucionara, i neustrašivog ratnika kao što je bio "general Drinjanin". Za to je potrebno nekoliko debelih knjiga. Nu ovom prilikom, na 45. godišnjicu njegove mučeničke smrti, pokušat ću na vrlo kratak i koncizan način opisati barem neke događaje iz njegovoga burnoga života.

Vjekoslav Luburić rođen je 6 ožujka 1913., u Humcu kod Ljubuškog u obitelji koja je, kao i velika većina hercegovačkih Hrvata bila siromašna, oskudna i skromna ali vrlo pobožna i čvrsto hrvatska.

Kao i većina onih koji su se rađali i odgajali u tim tkzv. pasivnim, krševitim hrvatskim krajevima i mali Vjeko je morao proživjeti sve nedaće tih škrtih krajeva naše Domovine Hrvatske.

Poslije završetka pučke škole u Ljubuškom upisao se u franjevačku gimnaziju na Širokom Brijegu. Gimnaziju nije uspio završiti jer je radi dijeljenja letaka i drugih aktivnosti protiv okupatora bio izbačen i bilo mu je zabranjeno daljnje školovanje na cijelom području ciganske kraljevine Velike Srbije.

Bilo je tu i gladi i golotinje i svih drugih nestašica ali, možda baš radi toga, ljudi tih krajeva bili su nadasve bogati svojim hrvatstvom i vjerom Kristovom.

To su bile glavne zasade koje su se u Hercegovini od dolazka Hrvata na ove prostore u 7. stoljeću, prenosile s koljena na koljeno. Zasade za koje i poradi kojih se u tim krajevima vjekovima patilo i umiralo.

A kako je bio tvrd i nepokolebljiv taj naš hercegovački Hrvat jasno se pokazalo u 400 godina dugoj borbi protiv tiranije i nasilja Turaka koji su ga na sve moguće načine pokušavali prisiliti da odbaci vjeru Kristovu i svoj hrvatski identitet.

Kao da je to uvijek neka normala naše hrvatske sudbine, poslije odlaska turskoga tiranina i maloga predaha pod vladavinom Austrije, u hrvatske krajeve 1918. g. dolazi drugi, puno gori divljak i nasilnik od onoga turskoga. Taj novi "gospodar Hrvatske" je otrcani Srbijanac, dojučerašnji turski rob i gladni prosjak. Nije on Hrvatsku zauzeo ni vojničkom hrabrošću i silom oružja nego ju je na dar dobio od pobjednika u 1. svj. ratu; Engleza i Francuza. Ova 500 godina iza uljudbenoga svieta zaostala bijeda i nevolja, uporabom svih vrsta nasilja kojih bi se i Turci stidjeli, kratkim postupkom pokušava postići ono što Turčin nije uspio u 4 stoljeća, ne shvaćajući pritom da će, kako u svom govoru reče Luburić, time prisiliti i one najmirnije da izvade i očiste stare kubure i naoštre zahrđale handžare.

Uz Andriju Artukovića, Vjekoslava Vrančića, Rafaela Bobana i mnoštvo drugih hercegovačkih kremen-Hrvata, u ognju tih dotad neviđenih nasilja kaljen je i mladi Vjekoslav Luburić.

U pjesmi "Ženidba Muje Grabovice" pjesnik za njega kaže: "Bure, sunce i poskoci ljuti klesali su njegov znamen kruti". Ali, uz buru, sunce i poskoke njegov znamen isklesali su ponajviše velikosrpski zločini.

Jedan od tih zločina koji je najviše doprinijeo kovanju njegovog znamenata dogodio se za vrijeme njegovog ranog djetinjstva, u onim formativnim godinama koje određuju smjer čovjekovog životnog puta.

Njegova otca, mladog, mirnog i poštenog čovjeka, otca četvero djece, srpski žandari iz čista mira, samo zato što je bio Hrvat, po čiči zimi odvođe u Trebinje gdje su ga poslije strašnog mučenja na dan Božića zavezali konopcima, polili vodom i ostavili da se preko noći smrzne. (Ovdje se treba dodati i to da mi je čovjek velikog povjerenja, Hrvat koji živi u Njemačkoj i koji priprema knjigu Biografija Vjekoslava Maksa Luburića, preko telefona rekao prošle godine da je u crkvenim knjigama Svetog Ante na Humcu pronašao da je od posljedica i torture srpskih žandara otac Maksa Luburića umro 5 listopada 1918. godine, dakle kada je malom Vjekoslavu bilo nešto malo više od pet i pol godina, mo. Otporaš.)

Njegovoj obitelji nisu dozvolili da ga pokopa u njegovom mjestu nego su ga kao psa zakopali u neku rupu u Trebinju. Ipak, netko je kasnije pronašao njegov grob i obilježio ga križem.

Pa, ima li igdje zdrav dječak u kojem takav zločin ne bi pobudio i u njegovu dušu zauvijek usadio neugasivi plamen mržnje i osvete ?

Poslije osnutka Ustaškoga Pokreta i osnivanja logora za vojničke obuke u Italiji i Mađarskoj, mladi Luburić prelazi mađarsku granicu i dolazi u logor “Janka Puszta” gdje se u svim uvježbavanjima ističe kao vrlo hrabar, bistar i sposoban vojnik spreman izvršiti svaki zadatak.

Prije nego je pošao u emigraciju svratio je u Trebinje i na grobu svoga oca skleo da će se svim svojim bićem boriti protiv njegovih ubojica, pa makar ga to stajalo života.

Na Janka Puszti dobiva konspirativno ime “Maks” i poslije atentata na “kralja Ciganina” u Marseille-u dolazi na mjesto zapovjednika logora.

Radi ubojstva njihovog mezimca u Marseille-u Francuzi i Englezi raznim prijetnjama kroz ondašnju Ligu Naroda, preteču današnjih Ujedinjenih Naroda, prisiljavaju mađarske vlasti da logor na Janka Puszti likvidiraju.

Računajući da bi moglo opet trebati Maks je prije nego je zatvorio logor sakrio sve strojnice, novije puške i strjeljivo, a Mađarima je predao 23 stare puške i nešto strjeljiva.

Neki Ustaše s Janka Puste prebacili su se u logore u Italiji, dok su njih 18, zajedno s Maksom, ostali u Mađarskoj skriveni po Budimpešti i drugim gradovima.

POVRATAK U DOMOVINU

Odmah po proglašenju Nezavisne Države Hrvatske 10. travnja 1941., Maks se vraća u Domovinu i stavlja se na raspolaganje za svaku dužnost u njezinoj obrani.

Ali, kako reče u svome govoru na 10. travnja 1968., on i svi drugi koji su se vratili u Domovinu, u onom veselju, u onoj euforiji zaboravili su na bilo kakvu osvetu.

Kao reče, “...mislio sam otići u moj Ljubuški i zagrliti svoje sestre, kako ću otići u Trebinje posjetiti grob moga oca i na njegovom grobu mu reći da opraštam njegovim ubojicama, jer budućnost Hrvatske je od svega važnija i da na tom polju ima i previše posla. Ali, ta euforija nije dugo trajala.

U Hrvatskom Blagaju na Kordunu povampireni četnici počеше klati svoje susjede Hrvate. Među prvima je obitelj mlinara Mraovića s kojim su do jučer sjedili i pili kavu i s čijom djecom su se njihova djeca igrala. O tome ćete po završetku ovog mog govora čuti u njegovom govoru od 10. travnja 1968. godine.

SUKOBI S NIJEMCIMA

Za vrijeme rata, kao što je i Jure Francetić radi njihovog šurovanja i zaštite četničkih zločinaca, došao u sukob s Talijanima tako je i Maks s Nijemcima.

Najprije je do sukoba došlo u Novskoj kad su trojica ruskih Kozaka pod njemačkom komandom došli u jedno obližnje selo i silovali neke žene.

Čim je za to saznao Maks je poslao nekoliko svojih momaka koji su zločince razoružali svezali i dopremili u zatvor.

Zapovjednik njemačke posade u Novskoj odmah je došao i grubo “naredio” Maksu da ih smjesta oslobodi. Kad je Maks to odbio Nijemac mu je bahato doviknuo: “Ja sam komandant Novske!” Na što mu je Maks odgovorio: “Ali ja sam ti komandant od Drave pa sve do Jadranskoga Mora!” i naredio da se zločinci odmah strijeljaju.

Drugi sukob prouzročio je jedan zapečaćeni vagon “municije” na Zapadnom kolodvoru u Zagrebu. Umjesto “municije” taj vagon je bio natovaren četnicima. Kad je Staljinova Crvena Armija zauzela Srbiju i na vlast postavila Titu i njegove boljševike i kad im je bilo jasno da Njemačka gubi rat, neki četnici zamolili su Nijemce da ih prebace u Njemačku.

Imao sam čast u emigraciji upoznati ustaškog bojnika Jakova Barbarića koji je sudjelovao u toj “Operaciji Vagon” i iz prve ruke čuti kako je izvedena:

“Naređeno je da se “radi kvara na pruzi” vlak neko vrijeme zadrži na kolodvoru. Nijemci su oko svog “vagona municije” odmah postavili stražu. Nismo bili sigurni je li informacija koju smo dobili potpuno točna. Nu kad smo se približili vagonu, vidjeli smo da iz njega curi nekakva tekućina. Kad smo upitali njemačkog satnika, koji je tu došao, što je u vagonu on je odgovorio “municijo” (municija) i inzistirao da se odmah udaljimo.

I budali bi bilo jasno da iz municije ne curi voda, pa smo odmah stupili u akciju.

Prema dogovoru napravili smo gnjavažu i jedan moj vojnik je opalio iz samokresa i lakše ranio drugoga. Odmah smo napravili galamu da se puca iz vagona i dok su iznenađeni Nijemci zabezegnuto gledali, jurnuli smo na zapečaćena vrata i odbili ih.

I imali smo što vidjeti. Vagon je bio pun bradatih, čupavih i strašno nečistih četnika. Iz vagona je tako smrdjelo da je nekim vojnicima pozlilo.

Kad su vidjeli da ih Nijemci neće moći spasiti, Dražini “junaci” koji su kod sebe imali pištolje “skrivečki” su spustili na pod.

Uhvaćeni na djelu Nijemci nam se nisu usudili suprostaviti i mi smo četnike “istovarili” iz vagona i odveli tamo gdje im je mjesto.”

LIKVIDACIJA “VOJVODE” ĐURIŠIĆA I NJEGOVIH “ĐURIŠLIJA”

Početkom travnja 1945., u dogovoru s njemačkom komandom i, kako neki tvrde, s nekim predstavnicima NDH, za njemačkom vojskom koja se preko Bosne povlači prema Njemačkoj, povlači se i “vojvoda” Pavle Đurišić s oko 4.000 (po mnogim izvorima, srpskim, jugoslavenskim i hrvatskim, bilo je tu na Ljevče polju preko dvadeset tisuća četnika sakupljenih iz svih krajeva gdje je bilo četnika, mo.) crnogorskih Četnika, a s njime i zloglasni koljač Nevesinja i okolice, pop Radojica Perišić sa svojim krvolocima tkzv. Gatačke brigade.

Čim je za to saznao Maks, on se ne obazire na nikakve dogovore nego podiže sve snage pod svojim zapovjedništvom i zajedno s motoriziranim jedinicama generala Vladimira Metikoša juri u susret “vojvodi” i njegovim “Đurišlijama”, palikućama i krvnicima Sandžaka i jugoistočne Hercegovine.

Na 4. travnja hrvatska vojska susreće ih na Lijeve Polju u Bosanskoj Posavini.

Evo što kažu srpski izvori kako se odvijala ta bitka;

“.....U međuvremenu, saznajući za neovlašteno kretanje četnika po svojoj teritoriji, vlasti NDH šalju motorizovane jedinice da zaustave Đurišića. 4. aprila u jutru, snage NDH su iznenada napale Đurišićeve snage na Lijeve polju i nanele im ozbiljne gubitke. Samo u prvom udarcu uništen je ceo štab Gatačke brigade, sa komandantom sveštenikom Radojicom Perišićem na čelu. Da bi spriječio uništenje svojih jedinica, Đurišić je uputio izaslanike na pregovore sa ustašama uz zahtjev da mu omoguće slobodan prolaz u pravcu Kozare. Ali ustaše nisu prihvatile bilo kakve pregovore.”

U noći između 4. i 5. aprila Đurišićeve snage su krenule u proboj prema Kozari, ali bez uspeha. Ovaj neuspjeh izazvao je demoralizaciju i rasulo. Ne samo pojedinci već i cijele jedinice napuštale su Đurišića i predavale se. “Snage NDH su u trodnevnim borbama potpuno razbile Đurišićevu glavninu”.

Samo su zaboravili napomenuti da po završetku bitke niti jedan čupavi koljač nije s Lijeve Polje iznio živu čupavu ušljivu glavurdu.

Eto, to su glavni razlozi zašto je general Luburić od srbofašista, komunista i, nažalost, nekih Hrvata proglašen ratnim zločincem. Velikosrpski i jugo-komunistički mit o raznim Jasenovcima samo je jedna od njihovih starih istrošenih poštapalica za njihov kukavičluk, njihovu mržnju na sve što je hrvatsko i pokušaj pokrivanja njihovih zločina.

Zato što je bio strah i trepet četnicima i partizanima, pri povlačenju Hrvatske vojske i civilnog stanovništva, u svibnju 1945. g. prema Austriji njega je zapala dužnost s prekaljenim ratnicima Ustaške Obrane osiguravati odstupnicu.

Iako ih je na putu prema Sloveniji bilo svuda naokolo, nitko od Titinih ušljivih “heroja” nije se usudio njegovoj odstupnici približiti ni na 10 km.

To su tek u Celju pokušali neupućeni slovenski komunisti, nu vrlo brzo su saznali tko je Maks kad ih je kao kokoši razjurio u obližnje šume.

Vidjevši što se događa na Bleiburškom Polju, od svih visokih zapovjednika Hrvatskih Oružanih Snaga jedino on i general Boban se ne predaju, nego se svaki s grupom svojih najpouzdanijih ratnika uz stalne borbe s Titinim četničko-partizanima vraćaju nazad u Domovinu i nastavljaju borbu protiv okupatora.

Boban je negdje u tim borbama pao, a Maks je, pošto je bio ranjen uspio preći u Mađarsku. Kasnije se uspio prebaciti u Francusku, a potom u Španjolsku gdje je 1956. osnovao revolucionarni pokret ‘Hrvatski Narodni Odpor’ ([Maks Luburić je pokrenuo Hrvatski Narodni Odpor uz suglasnost Hrvatske Državne Vlade, HDV, tj. Poglavnika dr. Ante Pavelića, predsjednika HDV dr. Džaferbega Kulenovića 1951. godine. To svjedoče i prvi brojevi časopisa “DRINA” koja je počela izlaziti upravo te godine 1951. Mo. Otporaš.](#)) i pod pseudonimom ‘General Drinjanin’ nastavio s borbom protiv srbokomunističke Jugoslavije sve do svoje prerane mučeničke smrti.

A tko je bio general Vjekoslav “Maks” Luburić, za što se čitav svoj život svim svojim bićem borio, može se zaključiti i iz jednoga intervjua koji je 1960. g. dao dopisniku ‘Nove Hrvatske’ koju je tada u Londonu uređivao Jakša Kušan.

Dopisnik Nove Hrvatske koji je nakon smrti dr. Ante Pavelića došao je u Španjolsku kako bi napisao izvještaj o tom događaju posjetio je i generala Luburića.

Na pitanje novinara – Da li ste Vi, g. generale, i nakon Vašeg razlaza s drom Pavelićem ostali ustaša, po svom uvjerenju i kako sada nakon Poglavnikove smrti gledate na Ustaški Pokret, general Luburić je odgovorio: “Ne bih bio iskren ako ne bih priznao, da sam bio, da jesam i da ću uvijek ostati Ustaša. Ali, istovremeno, svjestan sam da su potrebne promjene u Ustaškom Pokretu, kao i u svakoj stranci ili organizaciji nakon izvjesnog vremena. Prilike se mijenjaju. Znam i uvjeren sam da napr. nikada više neće biti potrebno stvarati Ustašku Vojsku. Upravo sada pišem svojim prijateljima: Hrvatska vojska mora biti prožeta svim vrlinama iz svih vjekova hrvatske borbe za slobodu, i tu je hrvatska vojnička slava dostigla kulminaciju u ustaškoj žrtvi i borbi.

Ali mi Ustaše samo ćemo ustaškim držanjem dokazati narodu i svijetu, da smo bili, da jesmo i da ostajemo uzor budućim generacijama hrvatskih boraca.

Buduća Hrvatska Vojska mora imati taj ustaški duh, ali mora biti samo i jedino Hrvatska i ne smije biti kontrolirana niti nositi obilježja bilo koje stare ili stranačke grupacije. Pogledajte samo na svjetsku silu Ameriku. Američki časnici i generali mogu pripadati bilo kojoj stranci i mnogi od njih su čak na čelu različitih stranaka.

Samo dobar Ustaša može doprinijeti tu žrtvu za Hrvatsku, koja može biti ustaška u bližoj budućnosti.

Hrvatski narod mora stvoriti demokratski režim i u njemu naći sreću i slobodu, pa ako narod na parlamentarnim izborima u svom Saboru digne na vlast ustašku organizaciju osobno bi se osjećao beskrajno sretnim....

Bila bi vječna šteta ako naši drugovi, uvjereni u svoju pozvanost i veličinu, ne budu realno gledali na događaje, jer bi to uništilo našu baštinu, a milijun hrvatskih žrtava propalo bi pod biljegom koji nam neprijatelji žele staviti na čelo.

Narod treba jedinstvo duha, kako bi hrvatska akcija i borba mogla staviti sve Hrvate u službu nezavisnosti i oslobođenja.”

Na pitanje novinara – Vjerojatno Vam je poznato koliko je komunistička i veliko-srpska propaganda uspjela ozloglasiti Vaše ime. Kakav je zato Vaš odgovor na sve ono što vam se predbacuje. General odgovara; “Za vrijeme rata bio sam na najvišim položajima i ja se kao vojnički zapovijednik osjećam odgovornim za sva svoja djela. No koliko su ta djela bila dobra ili zla ne će suditi komunisti niti srpski šovinsti, nego Hrvati.

Hrvatski je narod jedini pozvan u svojoj Državi suditi svima nama, koji smo se borili i griješili, kao i onima koji su griješili ne boreći se ili boreći se protiv svoje domovine. Pustimo dakle narodu ulogu sudca. Osobno sam spreman boriti se ali i stati pred taj sud, iako unaprijed odbijam biti bilo čiji sudac.

Hrvatski narod treba mira, reda i pravde, jer je mnogo patio, a svi smo mi ponegdje griješili i osobno se osjećam i odgovornim, pa i krivim za mnogo toga. No ne smijemo dozvoliti da neprijatelji dijele naše stvari na “krive” i “dužne” ili “dobre”, jer smo u zadnjih 40 godina mogli vidjeti da je za neprijatelje naše slobode svaki Hrvat kriv i ožigosan kao zločinac.”

Na pitanje kakvo bi uređenje prema Vašem mišljenju trebalo vladati u budućoj Hrvatskoj Maks kaže: “U velikom dijelu svijeta danas vlada demokracija i samo je ona kadra svladati snage međunarodnog komunizma.

Hrvati su išli sa Silama Osovine jer su one pomogle hrvatski narod u borbi za slobodu, ili su se barem pokazale sklonima da nam pomognu.

Da su snage demokracije bile tada sklone našoj borbi mi bi išli s njima.....”

Na pitanje kakvi su njegovi osobni planovi i da li smrću dra Pavelića nastupa vrijeme za njegovu ponovnu političku djelatnost, general kaže: “Smrću Poglavnika početi će napadi na njegove nasljednike, a ja sam jedan od onih koje je najlakše napasti. (...) Ljubim Hrvatsku i previše da bi me mogla zavesti ideja o osobnoj političkoj afirmaciji, bez obzira na to koliko imam sljedbenika.

Osobne želje i osjećaje dužni smo podrediti obćoj stvari. Sve što sam učinio, dobro i zlo, učinio sam za Hrvatsku i danas sam svjestan da, ako je neprihvatljivo ime Poglavnika, moje je još više. Ja bih se mogao prati, možda i “oprati” da sam jednostavan vojnik koji je slušao starije, ali ja to ne mogu i ne ću činiti jer sam Ustaša, revolucionarac, jer sam bio na položajima i častima i jer za to snosim odgovornost u svakom pogledu....”.

Uz veliki broj odlikovanja za hrabrost i zasluge za hrvatski narod i Nezavisnu Državu Hrvatsku bio je odlikovan i kolajnom krune kralja Zvonimira, željeznim trolistom 1. reda i željeznim križem 1.reda.

General Vjekoslav vitez Luburić bio je toliki strah i trepet veliko-srpskim opančarima i njihovim komunističkim ortacima da mu se, iako su svi znali gdje je i da do njega nije teško doći, nisu usudili suprostaviti nego su poslali jednog kukavelja i odroda, mizerno nedonošče njegovog bivšeg vojnika, da ga na 20. travnja 1969. g., najprije onesposobi otrovom, a onda iza leđa mučki ubije.

Priče što ih oni koji nemaju pojma o onome što je između njega i Poglavnika dra Ante Pavelića dovelo do nekih razlika u političkim pogledima na budućnost Hrvatske, nemaju nikakvu težinu.

Dugo godina sam bio član Hrvatskog Narodnog Otpora i upoznao tisuće “Otporaša”, iz Europe, Australije, Sjeverne i Južne Amerike, nu nikad od nijednoga od njih nisam čuo da bi izustio i jednu riječ protiv Poglavnika.

Naprotiv, baš su oni, svi do jednoga, bili i ostali njegovi najveći štovatelji i u pravom smislu Ustaše.

Može danas pričati tko što hoće, ali ne može se izbjeći činjenica da je general Vjekoslav “Maks” Luburić pripadao onoj vrlo rijetkoj i malobrojnoj klasi ljudi kojima je sudbina odredila da sve u svom životu podrede jednoj jedinoj ideji, ideji koja nadilazi sve, pa i sam smisao života . Pripadao je onoj generaciji neustrašivih junaka koji su uvijek i u svako vrijeme na oltar svoje Domovine bili spremni položiti svoje živote.

On nas je učio da je dužnost svakog Hrvata rušiti svaku Jugoslaviju: “Rušiti je dijalektikom riječi, pera ili dinamita! Rušiti je sa antikomunistima, ne komunistima i, ako treba, s komunistima. Rušiti ju sa svakim tko ju hoće rušiti. Jer, ako ijedna državna tvorevina na svijetu nema pravo postojati, onda je to samo i jedino Jugoslavija!”

General Vjekoslav Maks Luburić – S nama je! Neka mu je vječna Slava!

Za Dom Spremni!

Ja sam Zvonimir Došen

Braniteljski radio, subota 19. travnja 2014.

Napomena:

Pošto za mjesec za dva mjeseca biti 46 godina pogibije generala Drinjanina, neka i ovaj opis iz prošle godine poznatog hrvatskog rodoljuba Zvonimira Došen bude prilog 46 godišnjici pogibije generala Drinjanina. Otporaš.

22-02-2015 02:23#354

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

VJEKOSLAV MAKS LUBURIĆ, GENERAL DRINJANIN

by: Otporaš

MNOGO SE JE PISALO O MAKSU LUBURIĆU A VRLO MALO O NJEGOVOJ DJECI.

(Maks Luburić je bio oženjen Španjolkom Isabel Hernaiz 19 studenog 1953. Vjenčao ih je Fra. Branko Marić a vjenčani kum im je bio dr. Andrija Ilić. U to vrijeme dr. Andrija Ilić je bio tajnik u uredu Hrvatskog narodnog otpora, dakle, bio generalov tajnik, što je svakako bio znak da je tada, 1953. godine među njima bilo iskreno prijateljstvo i veliko povjerenje. Inače ga general nebi uzeo za vjenčanog kuma; a kroz generalova pisma će se uočiti da se je to prijateljstvo i povjerenje poljuljalo i ohladilo do te mjere da su postali politički neprijatelji. Osobno mi je sve najgore govorio o generalu govorio dr. Ilić u siječnju 1960. godine u vlaku od Pariza pa do Pas de Calles, što je rezultiralo da sam po povratku kući u Pariz generalu napisao jedno vrlo žučljive naravi pismo od nekih 53 ili 54 pitanja. Od tada i kako je počela naša korespodencija.

Imali su četvero djece: Domagoj 1954., Drina 1956., Vjekoslav 1957. i Mirica 1958. Kako se je general Luburić stalno bavio prikupljanjem razbacanih starih hrvatski boraca i pronalazak novih, u tome teškom i nesebičnom radu nije naišao na potporu tada mnogih istaknutih hrvatskih prvaka Ustaškog Pokreta, pa ni samog Poglavnika. Kroz to vrijeme sustavnog rada u okupljanju Hrvata pod jedan stijeg, dolazi do nesuglasica između supruge Isabele i generala Luburića. Te nesuglasice su konačno rezultirale rastavom braka. Nisam točno siguran kada, ali mislim da je to bilo negdje 1960. godine. Kroz knjigu PISMA VJEKOSLAVA LUBURIĆA koja ubrzo izlazi iz tiska, moći će se mnogo više o tome saznati iz prve ruke, tj. iz ruke generala Drinjanina.

Ne ulazeći u razloge rastave braka, sud je dodijelio djecu Ocu, tj. Maksu Luburiću, koji se je Otčevom i roditeljskom ljubavlju brigao za djecu. To svjedoče brojna pisma koja se mogu pronaći u spomenutoj knjizi. O tome malo i Padre Oltra spominje u ovom pismu, dolje priloženom. O tome je i pukovnik HOS-a Štef Crnički pisao Ratki Gagri odmah poslije pogibije generala Drinjanina, kako je imao problema sa bivšom gospođom Luburić.

Prva stranica pisma fra. Miguel Oltra kojeg je pisao Ratimiru Gagri u Toronto 16 ožujka 1970. Kopija ovog pisma napravljena je iz originala, kojeg pisac ovih redaka posjeduje. Pismo je sa španjolskog preveo prof. Ivan Prcela 30 travnja 1970., te poslao Ratki Gagri. Ja ću, prije nego pređem na sadržaj prevedenog pisma, dati jedan mali razum, osvrt na Fra. Miguel Oltra i na djecu Maksa Luburića, koja su, hoćeš nećeš – a najmanje našom hrvatskom krivnjom – potpuno zaboravljena i rekao bih otuđena.

Fra. Miguel Oltra Hernandez (1911-1982) je najviše poznat među Hrvatima kao “Fra. Padre Oltra”. Padre Oltra je rođen u jednom malom mjestu Benifallo de Valdigna, blizu Valencije. Iako je pastoralno djelovao u raznim mjestima, među kojima je i Carcaixent, tj. Carcagente, gdje je i general Drinjanin živio, iako je svojeg plodnog života najviše sproveo u povijestnom samostanu Francisco El Grande u Madridu, gdje se je često general navraćao.

Padre Oltra je uživao veliki ugled među španjolskim misliocima, političkim i vojnim uglednicima, a

posebno je bio vrlo cijenjen kod predsjednika Španjolske generala Francisca Franca.

Padre Oltra je preko Ev. Dra. Ivana Šarića i fra. Branka Marića upoznao i generala Vjekoslava Luburića početkom pedesetih godina. Kada ja Padre Oltra saznao svu istinu i tko je general Luburić, dao mu je ime Vicente Perez Garcia koje je general zadržao sve do dvoje smrti u Carcagente 20 travnja 1969.

Sada prilažem pismo Padre Miguel Oltra Hernandez-a. Staviti ću ga "italique", tj. kosim slovima. Otporaš.)

Pismo počima:

"16. ožujka 1970.

gg. Ratimiru Gagro i Paul Tokich.

Moji dobri i vrijedni prijatelji:

Za Božić sam primio Vašu čestitku s čekom na 400 dollara od Montreal Bank (br. 1190.0385) na ime Domagoja Luburića, starijeg sina našeg nezaboravnog prijatelja. Vraćam Vam ček i savjetujem Vam da nađete rješenje, e da novac koji šaljete bude zaista za djecu. Imajući na umu, kako se je udovica Luburić vladala za života i još se vlada nakon smrti mojega prijatelja, mislim da bi bilo zbog toga što sam Maksov prijatelj i brat, ta gospođa mene ni u slici ne može vidjeti. Čestitam Vam i zahvaljujem Vam se na zanimanju, koje hrvatski Otpor pokazuje za Luburčevu djecu i molim Vas da ih ne zapustite u poteškoćama, za sada, ne držim da se majka prema njima slabo vlada, ali u budućnosti ne znamo, u slučaju da se majci nešto desi. U vidu ovoga, o čemu sam i Stjepana Crničkog obavijestio, možete učiniti slijedeće:

1.) Može se otvoriti tekući račun u Torontu ili ovdje u Madridu, gdje će se polagati novci koje hrvatska emigracija bude slala za djecu. Naprave se papiri, ovjerovljeni po javnom bilježniku, s osiguranjem da se u novac ne smije dirati dok djeca ne postanu punoljetna. U dokument se može uključiti i posebna stavka, da u slučaju potrebe novac mogu pridigniti one osobe, koje Vi opunomoćite, ali samo u korist djece.

2.) Ako se odlučite za tekući račun u Španjolskoj i želite da Vam ja to uredim, morali biste dostaviti čekove na moje ime i ja bih kod javnog bilježnika izradio papire i povremeno bih Vam javljao stanje Bankovnog Računa. Ako se odlučite račun otvoriti tamo u Canadi, smatram da je i to u redu.

Pokušavao sam vidjeti djecu nakon smrti njihova otca, ali mi nije uspjelo. Djeca me jako vole a i ja njih isto tako. Pokušat ću naći načina da ih vidim u školi, gdje se, kako doznajem, nalaze kao (u)nutarnji đaci.

Djeca Vam se, zbog držanja majke, neće moći zahvaliti. Kad se pruži prilika i ako bude moguće, pokušat ću im dati Vašu adresu, da neka Vam se zahvale. Mnogo me veseli da ovu dječicu ne zaboravite.

Oprostite mi na ovom što Vam velim! Maksova smrt je mene vrlo jako pogodila. U onim danima (ima tome godina dana) bio sam jako bolestan i vijest mi je skoro smrt prouzrokovala. Možete biti uvjereni, da će Maksova smrt donijeti Blagoslova Mučeničkoj Hrvatskoj. U Carcagente-u je ostavio divno ime i divan primjer. Malo se može naći ljudi kao Luburić, a narodi koji imaju čast ubrajati ih među svoje Heroje mogu biti ponosni da neće propasti, usprkos poteškoćama.

U posebnom omotu Vam šaljem letke u spomen njegove smrti, s mojim natpisom i s natpisom Luis Antonio iz Barcelone. U kratkom opisu (Epitafiju) pokušao sam ocrtati njegovu dušu. Ujedno Vam šaljem jednu novinicu, koju izdajem u ime svjetskog Svećeničkog Pokreta kojemu sam predsjednik.

Ima nas 13.000 (trinaest tisuća) svećenika. Tek započinjemo! Molim Vas uručite Vjesnik hrvatskim svećenicima, ne bi li nam kojim darom pomogli. Zbog delikatne situacije i krize unutar svete Božije Crkve, podigao sam kristov barjak, da se suprostavimo tolikoj izdaji i apostaziji. Bog nas blagosivlje. U dolini palih (Valle de los Caidos) (Tu u toj VALLE DE LOS CAIDOS = DOLINA PALIH, general Franco je dao izraditi zajednički spomenik svim onim Španjolcima koji su se borili za Španjolsku u redovima crvenih međunarodnih brigada, tj. komunista, gdje je bilo i Titovih kamarada u borbi protiv Španjolske, kao i onima koji su se borili protiv međunarodnog komunizma a za dobrobit španjolskog naroda. (Tu se vidi velika razlika između španjolskih rodoljuba za spas Španjolske Države, i hrvatskih “rodoljuba Mesića, Josipovića i njihovih DERNEKAŠA” za spas Hrvatske Države; da se, recimo, na vrh Velebita napravi zajednički spomenik i onima koji su se borili u redovima Bojnih, kao i onima koji su se borili u redovima Brigada, tako da se i tu, već jedno, stavi točka na to poglavlje. Otporaš.) održao sam Međunarodni Kongres s predstavnicima Delegacija od 10 naroda. Ovo je bila manifestacija posvemašnje vjere, odlučnosti i junaštva protiv neprijateljima oduvijek. (Ja bih ovo preveo kao: ...protiv vječiti neprijatelja, mo. Otporaš) Zadovoljan sam i od prijatelja tražim da mi pomognu u ovom podhvat u važnosti za sve katolike u svijetu. Bog Vam unaprijed platio!

Izručite moje tople pozdrave dobrim prijateljima i svećenicima Velike Hrvatske nacije, koju ćemo vidjeti visoko uzdignutu i punu života, jer je vjeru sačuvala i mučeništvom ju popratila.

OVO ZAUVIJEK VRIJEDI!

Računajte uvijek s dobrim prijateljima Hrvatske!

Fra. Miguel Oltra.

(Prilažem ovdje odgovor gosp. prof. Ivana Prcele gosp. Gabri Vuškinu koji je od njega tražio neke informacije glede generalove djece. Prof. Prcela, što se osobno mene tiče, je najmjerodavniji reći koju riječ o sudbini generalove djece, jer su kumovi i kućni prijatelji. Otporaš.)

<livanprcela@roadrunner.com> Fri, Aug 1, 2014 at 2:28 PM

To: "G. Vuskic" <trup1959@gmail.com>

Dragi hrvatski brate,

Usred ljeta 1960. ja sam s generalom Luburićem bio u Valenciji. ON TADA NIJE BIO RASTAVLJEN, ALI MI JE DAO NASLUTIT DA ĆE DO RASTAVE NASKORO DOĆI. Padre Miguel Oltra je 26. prosinca 1963. bio propovjednik na mojemu vjenčanju. KUM MI JE BIO MAKS LUBURIĆ!

Knjiga korespondencije pokojnoga generala s najdražim mu suradnicima bit će sigurno velika senzacija. Neka je na tome hvala O D P O R A Š U Mili Bobanu.

JOŠ VEĆA SENZACIJA ĆE BITI GENERALOVA VRHUNSKI PISANA POTPUNA BIOGRAFIJA jer on nije bio samo Upravitelj Jasenovca nego je cijeli život sudjelovao u vatrenim i ne vatrenim borbama te je u “Hrvatskome bunkeru” u gradiću Carcagente UŽASNO na smrt dotučen od UBOJICE I LAŽCA Ilije Stanića.

SLAVA HEROJSKOME MAKSU LUBURIĆU, UVIJEK VJERNOME HRVATSKOM USTAŠI I POSLJEDNJEM ZAPOVJEDNIKU HRVATSKIH ORUŽANIH SNAGA NEZAVISNE DRŽAVE HRVATSKE!

J. IVAN PRCELA

JEDAN OD TROJICE VELIKIH UMORENOGA GENERALA LUBURICA

23-02-2015 02:05#355

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

KUPRES (2)

NASTAVAK IZ PROŠLOG OPISA KUPRES (1)

Poglavnik i bojnič Rafajel, Ranko Boban u posjeti ranjenicima...

KUPRES (2.DIO)

Nastavlja se iz prošlog opisa KUPRES (1)

[\(Ovo je opis iz uspomena Mate Tovila o borbama u Livnu, Kupresu i Tomislavgradu. Nešto slično mi je o ovim bitkama pričao i sudionik ovih bitaka i satnik Jozo Mamić u Parizu 1960. godine. Otporaš.\)](#)

(...) Duskora smo stigli na vrh Kupreških Vrata. Tu nam je dat kratki odmor.

Dogovoreno je da će Sudar s dielovima svojih snaga ostati na predjelima visoke planine, a drugi će se uputiti nazad prema Bugojnu, 'čistiti put' samovozima koji će se iz Kupresa prazni vraćati nazad.

Satnija zastavnika Papića ostat će na brdu između Velikih i Malih vrata dok prođu samovozi kad se budu vraćali iz Kupresa za Bugojno. Gusti snijeg, koji je počeo sve jače padati, umanjivao je pred nama vidik i pratio nas sve do Kupresa. Spuštali smo se čestim strmim zavojima, tako da je izgledalo da se uvijek nalazimo na istom mjestu.

Bradica i Smail išli su cestom pred samovozima, koji su sada osim oružja i druge opreme vozili i nekoliko naših mrtvih i ranjenih suboraca.

Snijeg je bio visok, a vrijeme je postajalo sve lošije. Kako smo se spuštali prema Kupresu snijega je bilo sve manje, a i magla je pomalo nestajala tako da nam je vidik postajao sve veći.

Prošli smo već selo Gornji Odžak i duskora ugledah moj dragi Kupres.

Tuga me obuže gledajući kraj kojim smo prolazili. Ruševine i samo ruševine sela u okolici Kupresa. Porušene zidine, zacrnjene od dima strše iz snijega. Pogled mi se zaustavi na ruševinama sela Otnavci i iz grudi mi se vinu težak uzdah - Bože moj, kuda ja dođoh!

Od nikud glasa, osim zavijanja seoskih pasa ovčara, koji su jedini ostali kod kuća svojih bivših gospodara. Smrdljiv zadah širi se iz spaljenih štala i izgorjele stoke u njima. Svratih pogled na grad i spopade me dubok osjećaj tuge, žalosti i gorčine. Zidovi kuća izrešetani nabojima raznih oružja, mnoge su bez krova, a neke su pretvorene u same ruševine. Narod nas je već opazio i u velikom broju krenuo prema nama. (...). Samovozi su krenuli prema čitaonici, kako bi se istovarilo teret u veliko skladište kod koje je bilo u njezinoj blizini.

Uzeh odmah svoje stvari i pozdravljam se s hrabrim Varaždincem Franjom, koji je valjda primietio da sam žalostan, pa mi reče: "Nemoj pobro tak' žalostiti, jer ak' te Boban takvoga vidi neće bit dobro. On je otvrdnuo u svemu i ne voli one koji za nečim žale. A ni nadsatnik Bradica nije ništa drukčiji. Ovdje ti je sve drukčije od onoga tamo gdje si ti bio." Otišao sam bez odgovora. Nadsatnik mi reče da se kod nekoga smjestim, da se malo odmorim, a onda ćemo vidjeti kuda i na koju dužnost će me udijeliti.

Lutao sam Kupresom amo-tamo, a da nisam znao cilja kud bih išao. Osjećao sam se sretan što sam se opet našao u Kupresu, mom dragom i ponosnom Kupresu koji je zaokupio sve moje misli.

Grad je pun ratnika. Naokolo sve bodljikava žica, bunker, rovovi i utvrde opasuju cijeli grad. Pravi vojnički tabor. Sve je pod oružjem. Svaki čovjek nosi oružje, bez obzira na dob, ali taj svijet mi nekako izgleda veseo, kao da je tu sve u redu. Svi su šutljivi, marljivi i zaista neustrašivi. Sretam i neke susjede. Nisu me prepoznali dok im nisam rekao tko sam i čiji sam.

Jedan od njih mi reče da mi je otac živ i da je još kod kuće, ali da su tamo partizani. Reče mi da je moj seoski starješina (knez) Jure Karlić, zvani Jurija, jako bolestan došao iz našega sela u Kupres tražiti liječnika i da se nalazi u kući Ante Hercega. Pošto sam ga želio vidjeti kao vlastitoga oca, odmah sam otišao u Antinu kuću.

Ante me odvede u sobicu gdje je starac ležao. Čim me je prepoznao, pridigne se, zagrlji me i upita: "Od kuda po Bogu brate?"

"Evo i ja dođoh k vama", reko mu. "I vrime je", reče starac kao za sebe, obori glavu kao da ga je obuzela neka teška misao. Zatim, podiže malo svoje staro naborano čelo, a krupne suze potekoše niz starčevo lice. U meni se nešto okamenilo. Htio bih nešto reći, ali nisam mogao.

"Sine moj", reče starac, "neka si došao, Bog zna dokle ćemo se moći gledati, danas smo živi, a sutraBog zna. Takav je život." (...)

Samovozi koji su dovezli oružje, streljivo i drugi materijal i njihova pratnja već su napustili Kupres.

Primicala se noć i ljudi, muško i žensko, spremaju se na polazak u svoje bunkere. Djeca i oni koji nisu sposobni za borbu ostaju u kućama. Vojske tu zapravo i nema puno - dvije ne podpune satnije ustaša i jedan vod domobrana, koji su s jednom bitnicom topova ukopani na "Čardačiću".

U rovovima i bunkerima većinom su stariji seljaci i tkzv. Seoska milicija, od koje se sada stvara nova Kupreška bojna. Njihov zapovjednik je satnik Joso Dujmović, koji je i sam u rovovima sa svojim Kuprešanima. Zapovjednik utvrda i sve obrane Kupresa nadsatnik Bradica većinom se nalazi kod topničke bitnice. Obzirom na moju ranjenu nogu, moja dužnost, kako mi je odredio Bradica, bila je da u slučaju napadaja vršim dužnost opskrbnika strjeljivom iz glavnog skladišta.

(...) Neprijatelj sve učestalije i sve jačim snagama vrši napade na Kupres, tako da sam se i ja sve više nalazio na dužnosti dostavljanja strjeljiva u bunkere, rovove i za topove na Čardačiću. Već mi je i noga bila dosta dobro ozdravila, kao da mi je u tom pomagao čisti kupreški zrak.

Još od prvih dana prosinca širile su se kojekakve viesti da će Kupresu uskoro stići u pomoć nekolike bojne Crne Legije s kojima bi mogao doći i sam Boban. Tako se to pričalo i u nadi očekivalo sve do 6. prosinca pred večer kad je u Kupres stigla jedna kompletna bojna Crne Legije na čelu s legendarnim junakom "Rankom" Bobanom.

Na večer toga dana javi mi jedan vodnik da me Boban traži da se odmah javim u zapovjedništvo. Idući tako s vodnikom prema zapovjedništvu glavom su mi se zavrzale razne misli u kojima sam nagađao zašto me Boban traži.

Pomišljao sam da će me možda s nekom poštom poslati nazad u Zagreb.

Kada sam stigao u zapovjedništvo tamo su uz Bobana bili; nadsatnik Bradica, satnik Dujmović, satnik Mamić,

Časnik UV Josip Mamić. Pobočnik i uzdanica Jure Francetića. Mamić je gorljivo vjerovao u Poglavnikovu Hrvatsku.

To jaja famozni Jozo Mamić (1909-1975., umro u Španjolskoj) od Imotskog koji mi je pričao o bitkama na Kupresu, osobito u selu Zlosela kod one Crkve gdje su se neprijatelji bili sklonili. Nije bilo vremena puniti puške, nego bajunetama u potpunom mraku su se bitke vodili, pa ko koga. Tada je ispjevana ona pjesma: "Oj kupreško ravno polje, što pozoba Crnogorce, od tisući i pedeset, ostade ih samo deset."

Nadporučnik Smail i još nekoliko časnika. Čim me je ugledao Boban upita: "Kako si sa zdravljem?"

"Vrlo dobro", odgovorih mu, na što mi on reče: "Izgleda da ti kupreški zrak prija:..."

S nestrpljenjem sam očekivao da mi kaže zašto me je pozvao i on mi konačno kaže: "Sutra ćeš s 30 konja natovarenih oružjem i strjeljivom poći u Šujicu. Za pratnju ćeš imati 80 kupreških ustaša koje će ti dati satnik Dujmović. Budi spreman na borbu, jer borbe će sigurno biti. Put će još sa svojom satnijom osiguravati Antica Papić, koji te je i predložio za ovaj zadatak. Ako ustreba borit ćete se do zadnjega borca rađe nego da oružje dođe u ruke neprijatelju."

Zadatak mi se nije previše sviđao, a nisam se ni osjećao sposobnim za ovako opasan posao, nu Bobanovoj zapovijedi se nije moglo protusloviti. Već iste noći dali smo se na spremanje. Naši konji bili su maloga rasta, vrlo pogodni, prilagođeni i vješti za prijenos tovara po uskim i strmim putovima brdovitih predjela. Nisam baš bio oduševljen što sam postao "konjevodcem", jer do tada sam upravljao samovozima i mislio sam da me Boban nije previše počastio time što mi je povjerio ovu "konjsku kolonu". Nu zapovijed je zapovijed!

Nasuprot meni, zastavnik Papić je upravo bio veseo i veli nam da budemo pripremni za jake borbe, jer da se u tome kraju nalaze neki Blagajčani koji su se odmetnuli i sada kao pravi banditi iz busije napadaju sve što ovuda prolazi, otimaju sve do čega dođu, a onda se vješto skrivaju.

Vratim se k prijatelju Anti Hercegu da mu kažem da sutra u ranu zoru napuštam Kupres, ali da ću se opet vratiti.

Ante mi reče da Boban s ovim želi pomoći obrani Livna kojemu prijete žestok neprijateljski napad, zato ovaj materijal ide u Šujicu. Uz to mi reče: "Čuvaj se dobro, sretno ti bilo i pazi da te Ždero ne proždere." To mi je rekao kao u nekoj šali. Bilo mi je malo čudno da bi sve to mogla biti šala u ovako ozbiljnim vremenima, ali znao sam da se Kuprešani vole šaliti.

Noć je bila mirna, nu kao neko zatišje prije oluje za koju se znalo da će uskoro uslijediti, jer se očekivao jak neprijateljski napad na Kupres. Nadsatniku Bradici i svim drugima to je bilo jasno, pa branitelji nisu čekali skrštenih ruku, nego su se dali na posao kako bi pripremili sve što će biti potrebno za obranu.

Rano u jutro 7. prosinca 1942. g., s 30 konja, natovarenih lakim strojnicama i bacačima te

sanducima streljiva i drugog materijala, krenusmo prema Šujici. Dan je snježan i čitav kraj pokriven je visokim snijegom koji bez prestanka pada već nekoliko dana. Pri polasku Boban mi je naredio: "U Šujici predat ćeš konje i materijal bojniku Božinoviću, koji će ti doći u susret. Papić i svi vojnici ući će u sastav Božinovićeve bojne, a ti produži u Tomislavgrad i pokušaj se sastati s ocem i bratom koji su navodno tamo izbjegli ..."

Dok mi je to govorio, osjetio sam neko posebno zadovoljstvo i hrabrost u spoznaji da su sve to zapovjedi Bobana, opjevanog junaka i viteza, branitelja naše Domovine i moga dragog Kupresa.

Nekolike minute prije polaska požurih da se pozdravim s starim Antom Hercegom i njegovom dobrom gospođom Bikom. Ujedno iskoristio priliku i upitam Antu što mu znači ono "pazi da te Ždero ne proždere"?

On se nasmije i kaže mi: "To ti je sinko jedan svojevrsni razbojnik, neki Miloš Ždero iz Blagaja, koji iz busije napada, ubija i robi sve koji prolaze tim putem od Kupresa prema Livnu. Ako te itko napadne, to će sigurno biti Ždero."

Zastavnik Papić je sa svojim Duvnjacima već krenuo, a i moji "konjanici" već su jedan za drugim krenuli laganim korakom za njima, pa sam ih ubrzo stigao. Snijeg je sipao kao iz rukava tako da je uslijed slabog vidika izgledalo da je Papić već odmakao daleko ispred nas. Kao da su slutili neko zlo, konji su bili nemirni i hodali su kao u nekom strahu.

Prešavši kuprešku ravnicu već smo se približavali selu Malovan. Izvidnica mi javi da su se nešto dalje ispred nas Papićevi Duvnjaci razvili u čarkarski lanac. Konji su postajali sve nemirniji i u času kad smo obilazili jedno malo brdašce, sasu se na nas s njega žestoka paljba. Vodići požure s konjima u obližnji zaklon, ali jedan konj nam pada ranjen. Sa jedne uzvisine sipa strojnička i puščana vatra, ali radi dosta velike udaljenosti, bez puno učinka.

Kao i uvijek, ovaj četničko-partizanski napad popraćen je psovkaama i vikom: "Hvatajte ih žive! Koljite ih!"

Već imamo dvojicu lakše ranjenih, a Papića nigdje. Kao da je u zemlju propao. U prvi mah sam pomislio da je već bio odmakao daleko izpred nas, pa nisam imao izbora, nego s mojim vodom preći u protunapad.

Borba se nastavila svom žestinom. Pošto su brojčano bili puno jači od nas neki od četničko-partizana već su se bili probili do konja. Tu su zaustavljeni bajunetama mojih ustaša. Pošto je vidio da smo brojčano slabiji neprijatelj sada na nas juriša tako rekuć sa svih strana. Odbijamo njihov juriš kako najbolje možemo i odjednom primijetismo da je iza neprijatelja nastala nekakva gungula, nekakav metež i puškaranje.

Papić je bio siguran da će Ždero i njegovi banditi napasti baš na tom mjestu, jer im je tu bilo najpogodnije, pa kako bi ga zavarao udaljio se što je brže mogao. Čim je čuo pucnjavu Papić se s njegovim hrabrim Duvnjacima okrenuo nazad i došao Žderi iza leđa. U silovitom okršaju, većinom prsa u prsa, neprijatelj je potpuno razbijen. Malo se tko spasio od Žderinih žderonja. Čudno, ali kod nas nije bilo mrtvih, imali smo samo nekoliko ranjenih.

Izgubili smo jednoga konja, nu njegov tovar smo razpodijelili na ostale konje.

Poslije kraćeg odmora nastavili smo put prema Šujici. Kao i prije, Papić je sa svojom satnijom išao naprijed i do Šujice razbio još nekoliko manjih napadaja neprijatelja. Pred samu noć stigli smo blizu Šujice i krenuli u pravcu Livna i Borove Glave. U selu Gornji Galešić bio je bojnik Božinović s

njegovom bojnomo, koja je trebala poći u pomoć opsjednutom Livnu. Papić se uključio u ovu bojnomo, a prema Bobanovoj zapovijedi, konje s tovarom Božinović je poslao u Duvno.

Idućeg dana stigoh i ja u naš Tomislavgrad koji je pun vojske. Tu je jedna bojna Crne Legije, jedna bojna domobrana Šimićeve pukovnije (pukovnik, kasnije general Frane Šimić nap. a.), bojna Obrambenog Sdruga i druge jedinice. Tu sam prilikom prijave u kotaru upoznao pukovnika Jakova Džala (**Pukovnik Jakov Džal je oženio polusestru Maksa Luburića, Zoru Tambić, mo. Otporaš.**) koji je pred nekoliko godina umro u Torontu. Prije njegove smrti više put smo znali u razgovoru obnoviti sjećanja na one dane.

Smjestio sam se kod obitelji prijatelja moga oca, Omera Isakovića, potomka jedne ugledne obitelji duvanjskih begova. Nakon par dana boravka javili su mi rođaci iz sela Letke da mi je stigao brat Božo. Sretan što ću se vidjeti barem s bratom, preobučem se i odem do kuće Stojka Radoša gdje sam se sastao s bratom. Bilo mi je vrlo teško što nisam mogao tamo naći i moga oca, koji nije uspio izbjeći ovamo.

Božo mi je ispričao o mnogim zločinima koje su u našim selima počinili četnici i partizani. Najviše se tužio na Koju Mitrića rekavši da je on najviše kriv za sve što je tamošnji hrvatski narod prepatio. Veli mi da mu je Kojo nedavno prisvojio najbolji par volova, pa da traži nekoga tko će mu za Koju napisati pismo ćirilicom, jer Kojo se pravi da ne zna čitati latinicu. Pismom se namjera zaprijetiti Koji da mu vrati otete volove ili će ga stići kazna.

Kako sam mislio da to neće završiti dobro, počeo sam Božu odgovarati od tog nauma govoreći mu da pusti volove te da čuva glavu sebi i svojoj obitelji. Nu on se nije dao odgovoriti. Božo mi je prenio oćevu poruku da se čuvam i da se ako je moguće vratim u Zagreb. Teško mi je bilo slušati bratove priče o zločinima koje su četniko-partizani počinili po našim selima, posebno u Rami.

Moj brat Božo krijom se vratio kući i nakon što je skrivajući se proživotario još nekih 8 mjeseci, a jedne noći je s još pet naših seljaka uhvaćen i ubijen. Ubili su ga Ravnjani, drugovi Koje Mitrića. Nu, Kojo nije u tome sudjelovao jer ga je već prije stigla dobro zaslužena kazna (...)"

S ciljem da se nikada ne zaboravi, u proteklim emisijama u više navrata pokušali smo, što smo bolje mogli, opisati hrabrost i žrtve naših branitelja u pojedinim bitkama za vrijeme 2. svj. rata kao i onim prije njega koje su kroz povijest protiv raznih okupatora vodili naši predci.

S istim ciljem, u nekoliko narednih emisija, opisat ćemo herojstva i žrtvu naših najboljih sinova i kćeri koji su svojim viteštvom i svojom žrtvom za vrijeme ovoga zadnjeg obrambenog, ili kako to neki zovu, Domovinskog rata, pred čitavim svijetom, još jednom dokazali da je Hrvat vojnik u obrani svoje Domovine s oružjem u ruci, uvijek bio vitez, da je takav danas i da će takav biti dok god bude živio i posljednji hrvatski Mohikanac.

Za Dom Spremni! Ja sam Zvonimir Došen

Braniteljski radio, subota 21. veljače 2015.

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

SAMO ZA TEBE - PROČITAJ I SPALI

(Donosim jedno vrlo važno i vrlo tajno pismo kojeg je general Drinjanin pisao svojim vrlo povjerljivim i nadasve pouzdanim suradnicima. Jedan od njih je za sigurno bio i Danijel, Dane Jolić koji je živio u Torontu. Dane Jolić je bio vojnik HOS-a NDH i kao hrvatski vojnik podržavao je tijesnu veze s generalom Drinjaninom. Njegov sin Ivo je pratio **PISMA MAKSA LUBURIĆA** te me kontaktirao i rekao da ima jedan snopak pisama koje je general pisao njegovu sada pok. otcu Danijelu. Vrlo rado mi ih je uručio. Pisma datiraju od 1952 pa do 1959. Ima jako zanimljivih stvari, kao i u svakom generalovu pismu. Ovo pismo kojeg sada donosim je u ta doba, tj. godine 1955. kada su se koplja lomila između Poglavnika i njegove "okoline" i generala Drinjanina i HOS-a koje je on predstavljao, bilo jedna velika TAJNA, dok danas nije. Zato je general na vrh ovog pisma svojom rukom i olovkom napisao : **"Samo za Tebe - pričitaj i spali"**. Zato sam i stavio ovom pismu taj naslov. Ovim putem se želim javno zahvaliti gospodinu Ivi Joliću na darovanju pisama njegova pok. oca Danijela meni. Hvala ti Ivo! Mo. Otporaš)

HRVATSKI NARODNI ODPOR**GENERAL DRINJANI.**Ured Glavnog Tajnika.Stan, dne 7. XI. 1955.**Dragi brate !**

Po ustanovljenom običaju šaljem Vam nekolicini ovo svoje osobno pismo, kao moje osobno pismo, ali koje tumači jednoglasno mišljenje Stožera i glavnih suradnika, kao i ogromnog diela naših ljudi u emigraciji.

Najvažnije je, da se sada pokrene sve u korist Poglavnika i naših u Argentini, a onda dolazi vrlo važno pitanje, koje moramo međusobno riješiti. I mi i Vi učinismo sve i učiniti ćemo i više i nije važno tko je učinio, ali ima problema, koji mogu medju nas unijeti klicu nesuglasica, pa i razdora.

Radi se o pismima, koje ministar Ilić šalje pojedinim ljudima i u kojima se na neovlašten način predstavlja u boji, koja je neistinita ili na vlastitu želju uveličana. On je dobio od Klaića, šefa propagandističkog ureda kao i od nekih drugih ovlast, da vodi stvar odašiljanja protesta. Učinili su to oni, koji su se skupa s njime usosili u glavu, štetnu i ne bratsku rabotu Šubašića i IZBORA, koji je kriv za ono, što se našima događa i što je Poglavnik u bjekstvu, radi čega nam je strahovito naškodjeno politički i moralno u svijetu i još se ne vide konture (**opsezi, ishodi, mo**) kraja. Ilić se na glup način upleo u to nakon što mu je ponudjena prodaja knjige, koju je IZBOR izdao. Tada se je zaletio i u zadnjem Izboru napisao gluposti, koje nam ne služe na čast. O tome ćete se još uvjeriti. Može se braniti Poglavnika, biti ustaša, napadati protivnike kao što smo i mi to činili, ali ne hvaliti onoga, koji nas je nazvao "ustaškom paščadi", "koljačima" i koji hvale Srbe, Dražu, Stojadina (**misli se na Dra. Milana Stojadinovića, mo**) itd., a napada naše svećenstvo radi koljaštva. Pa mjesto da priznaju, da je Stožer na vrijeme vidio opasnost, prave se martirima, napadaju Stožer i generala Drinjanina, a sve radi toga, jer su napali onoga, koji nam je ovu tragediju priredio.

Poglavnik je htio zavaditi Srbe, ali je nevjerni Subašić podvalio i zavadio nas. Kada je klika, koja je skriva za IZBOR vidila nesreću, nisu imali smionosti ni pameti, pa priznati, nego se osvećuju Stožeru i guraju Ilića protiv nas. Najprije zeta S. Pšeničnika, (**Srečko, Poglavnikov zet, mo**) poslije Klaića i promidžbu, zatim komunistu Subašića i IZBOR i na kraju nesretnog Ilića., nekada našeg prijatelja, kuma i suradnika. (**Koliko je meni poznato, a ovo treba do temelja provjeriti, Dr. Andrija Ilić je bio generalov tajnik u Glavnom Stožeru HOS-a i generalov vjenčani kum, ili kum na krštenju**

generalovu sinu Domagoju koji je rođen 23 listopada 1954., dakle, dok još nije među njima bilo razdora. Mo) I mjesto da kažu mea culpa, oni napadaju Stožer i DRINU i kao uvijek nagovještavaju, da će biti zaplijenjena, zabranjena i obustavljena. Ilić je nelijepo, nekorektno i neustaški prema nama postupao. Mi do sada ni riječi nismo dobili od njega, nego nam braća šalju njegova pisma i prijepise istih i daju znati, da se Ilić predstavlja kao jedini, koji u svim poslovima ima ovlast od vodećih.

Mogu Vam kazati : Mi smo ovdje načinili plan za spašavanje Poglavnika, te od Njega dobili i ovlast za slijediti. Trebali smo ga dovesti ovamo i kamo sreće, da je odavno tu. Dali smo ogromna sredstva na raspolaganje i to pomoću naših španjolskih prijatelja i bankovnog uloga moje žene i rodbine. Sve je bilo priredjeno, a ja sam dva puta bio u Tangeru (**Tanger je luka na sjeveru Maroca ili između Španjolske i Maroca kod ulaz u Gibraltar, mo**) i priredio za doček kuću itd. (**Po ovom izgleda da bi Poglavnik doplovio parobrodom gdje bi ga dočekali general i Padre Oltra, mo**)

Nakon toga bi se išlo ovamo, gdje smo imali dozvole. Prijatelji su trebali ga trebali dovesti ih od tamo u Tanger. (**"Od tamo" u ovim smislu bi trebalo značiti iz Čile-a, jer je Poglavnik u bjegu iz Buenos Airesa otišao kod jednog dobrog prijatelja Hrvata u Čile i tu skriveno živio sve do dolazka u Madrid konscem godine 1957. Mo.**) Međutim članovi obitelji, koji neće da Poglavnik dodje ovamo kao i Klaić, koji je izjavio pred povjerenikom DDRINE, da sve ide u zahod, što od Stožera dodje, oni su spriječili, da Poglavnik prihvati našu ponudu. Mi danas nemamo veze, jer ista idje preko obitelji, zetova i kćeri, a ovi ne daju, da Poglavnik dodje ovamo, jer imadu interesa da bude tamo, pa makar i u stalnoj pogibiji.

To je žalosno, ali istinito. Cielu Stožer kao i španjolski prijatelji pratili su cielu stvar i svi skupa se zgražamo, da se ovako što može dogoditi. Falilo je političke mudrosti, pa su naveli Poglavnika na tanak led sa nesretnim pokušajem s IZBOROM, a sada ustraju u nesreći, i dok se Subašić šeta i dojavljuje adrese, gdje bi mogao biti Poglavnik, Njega traži policija, a nas su stavili na listu neprijatelja Crkve. To je rezultat genijalnog pokušaja rata protiv Crkve, kojeg smo osudili na vrijeme i spasili barem dio ugleda našega Pokreta. Falilo je gradjanske, ustaške i ljudske hrabrosti, da priznaju ovu pogrešku i odterete Poglavnika, nego kažu, da se nije ništa dogodilo. To nije istina. Vatikan je dobro obaviješten, a čak i novine Španjolske, gdje smo bili br. 1 donose vijesti, koje će nas u crno zaviti. Da se nismo ogradili od mahnitavanja, danas bi i mi ovdje imali istu sudbinu kao i oni.

Pasti ćemo svi za Hrvatsku, za Poglavnika, ali pasti u borbi protiv svoga svećenstva i Crkve, a za Stojadina i peronizam, to je zločin, i one koji su zato krivi, trebalo bi staviti pred ustaški sud. Zato se osvećuju Stožeru, koji je jednodušno s generalom Drinjaninom sve napisano, sve vodio i sada je jednoglasno solidaran, kao i ogromna većina onih, kojima je stvar poznata.

Poglavnik se ne može javljati i ta klika je sada dobro iskoristila čas nesreće, pa žele da se sve zaboravi. Ne, ni zaboraviti, ni oprostiti. Doživili smo tragediju Kavrana vlastitom krivnjom, (**trebalo je imati "petlje" i to reći sedam godina poslije tragedije, preuzeti odgovornost za poraz i td., mo**) iako sam došao iz Domovine i upozorio ih na stanje. Rekli su: mi smo vodstvo. I sada smo na vrijeme upozorili i opet su rekli : mi smo vodstvo. Tako se predstavlja i Ilić, ali se vara. Mi nemamo vodstvo nego vodju. Imamo Poglavnika i Predsjednika Vlade. Ni od Poglavnika ni od Predsjednika Vlade, koji nema pojma o svemu, nema ni glasa.

Nije vodstvo nitko, jer ga nema. Imamo Poglavnika i Vladu. Imamo Vrhovnog Zapovjednika, i general Drinjanin i Stožer nisu dobili ni jednog slova, pa tako Ilić nema prava miješati se u poslove Stožera ni Odpora, nego ono, što mu je Klaić dao. Mi ne priznajemo vodstva, jer smo vojnici. Ne može se jednog djelatnog generala obavještavati preko čarkara, niti Stožer preko promidžbe. Ja bih radije objesio sablju za svagda, nego da mi promidžbenjaci, koji su do sada uvijek slabe rezultate pokazali, zapovijedaju. To bi bila degeneracija vojske, i to ni jedan borac, ni jedna vojska neće

prihvatiti niti će to Poglavnik dopustiti.

Nije dosta, ako mi jednostavno kažemo da nismo krivi. Krivi smo jer smo dali podloge sa negativnim IZBOROM. Subašić je komunista, plaćenik Srba, i neovlašteno se služi imenom Poglavnika, iskorištavaju to. Ponudio nam je uslugu, i napravio uslugu Srbima i komunistima. Za napasti nevaljale svećenike ne treba ići tim putem, dapače treba biti dobar katolik, i u obrani ideala, Boga, Crkve, Domovine, Poglavnika i Pokreta možemo napasti ne samo svećenika, nego i kardinala, ako treba.

Ali IZBOR se je teško ogriješio o Crkvu i nas unosio. Ne dajte se u rat protiv Crkve, jer ćete ga izgubiti. Svećenici su, pa i naši protivnici svi ustali u obranu Poglavnika, osim par degeneriranih. Oni su nas jedini branili 1945. god. i danas u većini zemalja okupljamo se oko svećenstva i Crkve. To Vi svi znadete. "Plovidba" je nečasna, **(Ne znam šta bi to moglo značiti "Plovidba je nečasna". Možda je to u ono doba bio jedan izraz među Hrvatima koji su emigrirali u Argentinu i došli s parobrodom, tj. plovidbom, kao što Amerikanci zovu Meksikance koji su ilegalno došli preko granice u Ameriku Wet Back, tj., paušalno prevedeno seljački radnici, mo. Otporaš)** ali zar ju mi nismo napali davno prije, nego je Subašić došao među nas? Zar je itko ljuće napao protivnike Poglavnika, pa i onda kada su svećenici? Pa ipak uživamo potporu i zaštitu Nuncija, kardinala, nadbiskupa i svećenika, jednom riječi Crkve. I svi su skočili za Poglavnika i nije mala stvar, jer ovdje su jamčili uglednici Crkve za Poglavnika i to je vrijedilo više nego sve naše predstave. Svi smo odgovorni Bogu i Narodu i zato pazite što radite.

Naša braća u Argentini zaboravili su, da je Franco mač Vatikana, da je Njemačka, Italija i Austrija u rukama kršćanskih vlada, i da u mnogim zemljama jedino Crkva štiti Hrvate. Gdje su nam novi prijatelji? Nije pupak svijeta u Pampi, **(Pampa je pokrajina srednje Argentine, gdje je bilo nastanjeno mnogo Hrvata i koji su odatle upravljali političkom hrvatskom emigracijom, mo)** pa ne možemo svi gledati kroz njihove naočale, koje su subjektivne. Prema istom pravu moramo i mi u fanatički katoličkoj Španjolskoj misliti na sebe kao i na Hrvatsku, koja treba Španjolsku. Neka sutra nagare Rusi, tko će nas primiti? Neka se ide sutra naprijed, zavisiti će mnogo toga o Francu. I svaki dan više. Stoga naši nemaju prava nametati nam jednu štetnu politiku, koja će i nas ovdje uništiti kao njih tamo.

Ne znam šta je sa Poglavnikom, ne znam kako će se sve svršiti. Jasno je da će biti teških posljedica za sve nas, za Pokret, za Hrvatsku, jer jedva smo se bili oprali od optužba 1945. i sada smo mi vlastitom krivnjom naprtili glupu, nepotrebnu i tragičnu hipoteku IZBORA. Zato nećemo nikakvo vodstvo, nego Vodju i Valadu, Poglavnika i Predsjednika. Neka se osnuje politički odbor, neka se traži mišljenje sviju, neka se uzmu u obzir interesi svih, u svim zemljama, neka se dade mjesta novima, koji su se istakli u borbi za ovih 10 godina. Nije dosta, da se zetovi, kćeri i propagandisti slože i ovlaste nekoga. Kakva smo mi vojska, gdje se generala obavješćuje preko čarkara, da je "vodstvo" sve povjerilo Iliću, neborcu, koji je ratovao u Beču, a rezistirao u Engleskoj. Kakve smo mi ustaše, gdje jedan Subašić može dijeliti lekcije jednom generalu koji je 25 godina u prvim redovima. Ja sam godinu dana prije nego itko osjetio izdaju Lorkovića, pa su me proglasili ludim. Osjetio sam tragediju Kavrana, pa su me proglasili "kompromitiranim". Osjetio sam propast u koju idemo u Argentini dvije godine unaprijed, pa sada mi sole pamet oni, koji su krivi za tragediju, jer nisu imali ni hrabrosti ni pameti. I mi nismo crnički tribuni, nego tražimo, da se napravi Pokret, hierarhija, odgovornost. Mi smo u Stožeru napravili 10.000 pisama, i neka nam daju jedno gdje nije najčešći ustaški duh i duh Poglavnika, i to u doba, kada to nitko drugi nije radio. I usporedite ustaški duh IZBORA I DRINE.

Hoće propast DRINE. Subašić ju najavljuje u pismima, koja posjedujemo. Klaić baca sve u ćenifu **(nužnik, mo)** što dolazi od Stožera, a bacili su možda i spasenje Poglavnika. Dižem obtužbu, tražim ustaški i vojnički sud, pa da se ustanove činjenice. Čitave pošiljke DRINA su tako nestale u Domu, nastojalo se podvaliti Stožeru, jer su imali koristi od Stojadina, **(Stojadinovića, mo)** s kojim

su pravili poslove, koji nam ne služe na čast. Ima u Argentini 10.000 nacionalista i na što smo spali.

Držite se uz svoje svećenike i onda, kada se sa njima politički ne slažete. Recite im svoje. Ja sam se ispovjedio u Barceloni na Kongresu kod čovjeka, kojega bih politički smrvio, kad bih mogao. Napadao sam ga, ali ga kao svećenika poštujem. (Poznavajući napetost koja je vladala između generala i fra. Branka Marića, moglo bi se reći da bi taj svećenik mogao biti upravo fra. Branko Marić koji je vjenčao generala Luburića 19 studenoga 1953. godine, mo) Crkva je snaga, ne zaboravite to, a to su i naši osjetili. Neron je otišao, Staljin je otišao, Peron je otišao i Tito će otići, svi ćemo otići, a Crkva će ostati.

I nama je mrijeti i moramo umrijeti spokojni i smireni s Bogom i Crkvom. Crkva je naš saveznik. Danas Rusija i USA traže veza s Vatikanom, muslimani, hindusi i pogani uspostavljaju veze, a mi ih kidamo s Crkvom, sa Stepincem, sa 1000 mrtvih svećenika za Hrvatsku. Nedavno se njihao na vješalima Fra Herman, moj bivši suradnik zato, jer nije zatajio Poglavnika ni Hrvatske, i to u isto vrijeme dok je Subašić pisao, da je svećenstvo anacionalno, da su fratri klali, da je Draža pošten, a da su njegovi rasovi krivi, iako znamo, da je Draža bio onaj, koji je klanje vodio. Mene je IZBOR proglasio i Srbinom i na usta srpskog generala Djuića rekao, da ne znam tko mi je otac, zvao se "Luburić koji je navodno u Madridu". (Kliknite na Pismo generala Drinjanina srpskom generalu Svetomiru Djuiću i tu ćete u tom pismo naći šta je ovaj srpski četnik rekao o generalu Luburiću, mo)

(Evo šta o tome u "Otvoreno Pismo Srbskom Generalu Svetomiru Djukiću", pisano 10. X. 1955., između ostaloga, general Drinjanin kaže u DRINI br.8/12 1955., strana 218/219. "... Imam i previše dokaza o radu najnovijega "srpsko-hrvatskog stručnjaka" Josipa Subašića i njegova - i vrug zna čijeg još - lista "Izbora", pa na silu moram tražiti i nalazim, srodnost ideja i misli vodilja u pisanju toga lista i ideja, koje ste Vi iznieli u Vašem članku. obrazložiti ću:

1.) Čini se kao da ste se posebno trudili, da vaš susret sa mnom dobije nedužnu formu slučajnog sastanka. Kažete doslovno: " Tu primjetih jednog ustaškog generala, prirodnog držanja. Izgledalo mi je, da je jedan od naših, i kad ga potapka po ramenu i upitah: "Ama, jeste li Vi naš čovjek. Jako ličite..."- on se nasmija i odgovori: "Ja sam general Luburić. Osjećam se hrvatski, a tko zna od koga sam..." Svi prasnusmo u smieh na ovu dosta masnu dosjetku. Inače Luburić je iz Hercegovine." Istina jest, da sam ja prisustvovao vijećanju između Vašega predstavništva o Glavnog Stana Poglavnika, čiji sam bio član ...Tako Vi ste meni predstavili punomoć iz Glavnog Štaba Draže Mihailovića, a ja Vama sa Zapovjedi Glavnog Stana Poglavnika ...Ova punomoć i danas postoji u arhivi II. Ustaškog Zbora. Nije bilo slučajnog nalaza, a niti doskočica, niti smijanja ...

2.) Zamislite si, kada bih i ja imao stručnjaka za "hrvatsko-srpske probleme", pa podvalio u jednom mom članku slijedeći dialog:

Luburić: Slušaj, bre, Djuiću, ama Vi izgledate naš čovek, Jako ličite...

Djukić:Znate gospon Maks, Ja sam Srbin, srbski osjećam, a vrug bi si ga znal, kak je to s tatekom...

Šta biste Vi na rekli?

Znate, ja sam čitao Vuka Karadžića, čitao sam i ono što Srbin Dr. Jocić (Eugen, mo) piše o Srbijancima, pa ipak se nikad ne bih usudio napisati o svom dragom prijatelju, srpskom generalu, da ne zna tko mu je otac. Možda to u Beogradu, na čaršiji, među niškim ciganima, koji su Srbiji dali Cvetkovića Ministra Predsjednika, (nije ni danas stvar bolja, jer su im dali Tomislava Nikolića za predsjednika, mo) ili u stanovitim krugovima, gdje je moral bio jako slabo predstavljen, i ne bi bilo fatalno, ali u Ljubuškom je to pitanje od prvorazredne i sudbonosne vrijednosti. Toliko načelno o moralu u Ljubuškom. A mogu Vam također predstaviti obitelj Luburića, koji su oduvijek bili poznati patriciji, gazde, gospoda, dobrotvori, duboko religiozni, priznati i poznati patrioti, što nije teško ustanoviti kod kojega god starijeg čovjeka Hercegovine. Bili su gazde i gospoda, dok niste

došli Vi Srbi i Srbijanci, uništili patriote, gazde i gospodu, a stvorili proletere, revolucionarce i osvetnike. Sa slobodom vratio se sjaj obitelji gazde Franje i gospodina Ljube Luburića, a sa ropstvom opet smo postali prognanici, proleter, ali uvijek gospoda, i uvijek u službi Boga i Domovine. Tako će to uvijek i biti u domu Luburića, kao i u gotovo svim domovima Hercegovine. tamo se, gospodine generale, zna točno, tko je kome otac. Strana 220,..." Mo)

I svakom srpskom generalu daje generalski naslov, zove Nedića rodoljubom, a mene, ustaškog generala koljačem. Ja sam osobno ponosan, a osiguravaju me svi članovi Stožera i svi suradnici Otpora, da su i oni vrlo ponosni na ulogu Stožera i DRINE. Bilo je vremena, da ni HRVATSKA nije pola godine napisala rječ Ustaša i Poglavnik, a mi smo i poslije Kavranove tragedije rekli: Ustaše srдца gore ! Kažemo i sada. Subašić i Klaić poručuju, a Ilić je na tom putu, da je Poglavnik napustio ustaše, kako bi se sporazumio sa Srbima i židovima. To ne stoji, a kada bi i stajalo, mi nismo napustili Njega, jer znademo, da će nas trebati. Ne vjerujemo u uspjeh antiklerikalne politike i zato smo protiv nje. I u tom moramo ostati jasni, ako nećemo da nas razganjaju po svijetu kao razbojнике i komuniste. Neka se prestane s novim glupostima, jer ćemo se javno buniti, da spasimo ugled i čast i ljude za novu borbu.

Amerika traži Vatikan, a mi ga napuštamo. Kome to može služiti? Komunistima i Stojadinovom agentu Subašiću, a ne Hrvatskoj. Stojadin hoće Hrvatsku, ali sa granicama na Kupi i muslimani imaju pravo sumnjati u našu dobru vjeru. DRINA je bila jasna i Džafer je u njoj iznio naš stav. Čast svima pa i Stojadinu, ali na Drini.

Čast liberalima i svima, ali oni vladaju u Hrvatskoj i služe komunizmu, a u svijetu ga pomažu, a Stepinac je branio Hrvatsku i sada je za tu Hrvatsku na robiji.

Vatikan daje emisije na hrvatskom i o nama ovisi, dali ćemo uspjeti da radi za nas. IZBOR nije taj put. Samo abnormalni i nepošteni ljudi mogu odobravati IZBOR.

A IZBOR još uvijek vodi duhove, sada u osveti prema DRINI i Stožeru. Ilić je najnovija poluga IZBORA pa makar kako god izgledalo, da radi za Poglavnika.

Engleska nije naš nego Petrov i Titin prijatelj. Sve što pišete Iliću i što ta budala piše Vama ide kroz ruke engleske policije, a 1945. smo vidjeli kakova je.

Da li je pametno praviti centre tamo, a ne ovdje gdje imamo prijatelje, sigurnost i punu zaštitu? Ilić je profesor i pjesnik. Može voditi propagandu, pisati članke i vjerujem, da je to ono što bi trebao raditi i zašto smo ga bili i pozvali u Španjolsku. I onda je bio ministar, ali zato nije zapovjedao Otporom niti će sada zapovijedati.

Nije nikada hitca izpalio, nema pojma o ničemu i svaka bi mu akcija svršila kao ona Kavranova. Žena mu je bila gestapovski agent, Čehinja, a Ilić radi strašne osobne mane sasma je u rukama svoje žene. (Ja sam upoznao gosp. Dra. Andriju Ilića u Parizu u siječnju 1960., po povratku iz Madrida kada je bio na pogrebu pok. Poglavnika. Naše društvo HOP-a Dr. Ivan Šarić ga je primio i nas nekoliko smo otišli posjetiti Georges Desbons-a, branitelja atentatora na srpskog kralja Aleksandra Karađorđevića. Dr. Ilić je imao skoro cijelu jednu stranu lica crvenog mladeža, što je dio njegovog rođenja. Kada si sa njim, nekako pogled uvijek i nehotice leti na taj mladež, što izgleda vrlo upadno. Kod Georges Desbone-a me je prijatelj opomenuo da ne gledam u dr.a Ilića tako upadno. O toj "osobnoj mani" general govori, mo) Zato je morao ići odavle, jer nije mogao među ljude. Ona je inteligentna, ali ne savjestna i dominira ga. U ovakvim okolnostima ne može biti ni govora o nadzoru nad Stožerom, bez obzira kakova pisma njemu pisali Klaić ili pojedini članovi Poglavnikove obitelji.

Nama ne zapovjedaju kćerke, zetovi i zetovski prijatelji, ni klika ni promičbenjaci, ni oni, koji su nas zvali ustaškom paščadi, nego Poglavnik i Predsjednik Vlade. Zato učinite sve u obranu Poglavnika, preko banke pošaljite na obitelj novce, dajte i Iliću sve što hoćete, ali znajte da on živi u Engleskoj i da nema nad Otporom ama baš nikakve vlasti. Smiješno je ono što njemu pišu i smiješno ono što on piše. To je bio pokušaj Klaića, pa je propao, to kuša i Ilić i propasti će kao i naši, ako podju tim

putovima. Pazite da nam i više štete ne nanesu, prikazujući se kao martiri, koje Crkva progoni.

To ne stoji, mogli su zgriješiti i svećenici, i mi ćemo ih osuditi, ali ogromni dio nas je branio. Zato i mi moramo braniti Crkvu i svećenstvo. Sve drugo je samoubojstvo i dreka, da se sakriju vlastite pogreške. I to čine naši u Argentini. Za nesreću smo krivi i sami, jer u Argentini živi mnogo tisuća nacionalista, gardista, mađžarskih nacista i samo su nas tjerali, pa su još uvijek u zatvoru Dr. Bulat i drugi, šefovi peronista i grupe Izbor. A lopov Subašić pod zaštitom komunista i socijalista denuncira naše. To je stvarnost. Nije dakle Crkva, nego IZBOR, koji su krivi našoj nesreći i Poglavnikovu bjekstvu. Iz istih razloga je zatvoren i Stojadin.

Držite na okupu vaša društva, ne dajte praviti razdor niti uplesti se u protucrkvenu rabotu. Ali braniti Poglavnika i Hrvatsku zubima i noktima i pomozite u tom poslu svakoga, pa i blesastoga i pokvarenoga Ilića, koji je na onako nekorektan način htio mimoići i uništiti Stožer i svoje dojučerašnje prijatelje, koji se nisu dali navesti na tanak led sa šeftovima IZBORA i Subašića.

Vrijeme će nama dati pravo, ali na žalost, vrijeme nas rastvara, jer smo si uprtili na ledja teško breme, optužbu neprijateljstva Crkve, koja je kako tako bila uz nas, a sada je protiv. Trebat će mnogo truda, da se to ispravi i na nama je, da to učinimo. Nije najsretnije braniti Poglavnika sa Ilićem, koji je i sam sudjelovao u radu IZBORA, nego je to trebalo učiniti iz Španjolske, gdje imamo dvadeset visokih crkvenih dostojanstvenika, koji su uzeli u zaštitu Poglavnika PRIJE NEGO ILIĆ JE I DOBIO OBAVIEST O SVEMU.

Nisam Vam se mnogo javljao, jer sam baš zato mjesec dana stalno na putu, radimo i pojačavamo rad. DRINA je u tisku, a iz Amerike nam dolaze novi i svježiji mladi suradnici. Bio sam dva puta na granici i javio Vam se odanle. Opet ću se skoro javiti s drugog mjesta. Stožer je jednodušan, jači i biti će pojačan. Imamo dobre veze, nalazimo se okruženi prijateljima, imademo konzulat i legalni službeni pravac, koji uživa podršku velikih i najvećih. (U to doba Španjolska je još uvijek priznavala NDH i imali smo konzulat u Španjolskoj, mo)

Mislimo na sve, imamo i potrebne veze s Amerikancima, koji misle kao i mi. Treba dočekati vrijeme i ne izgubiti glavu i nerve. Ne gubiti prijatelje, nego isticati nove, kao što to mi radimo. Klika koja je kriva za nesreću i razbacivanje snaga, odgovorna je i ja sam to Poglavniku i Predsjedniku Vlade pisao. Pazite što radite. Oni, koji misle da nas mogu samo tako konspiracijom maknuti, varaju se. Ovdje se bori i pada i ne poznajemo drugog rješenja osim pobjede ili poraza. Na dobrom smo putu i idemo tim putem.

Obavijestite braću o svemu a vas kao Ustašu i suradnika osobno činim odgovornim za ovo pismo, koje ne smije pasti u ruke neprijatelja. Ima ga se pred najvjernijima pročitati i pred njima spaliti. Za sve odgovaram ja i Stožer, dok se stvar ne postavi na svoje mjesto.

ZA POGlavNIKA I DOM SPREMNI!

(Napomena:

Za razliku od drugih pisama - i svih pisama - ovo pismo nema generalova potpisa, osim što na početku nosi službeni naziv i naslov HRVATSKI NARODNI ODPOR, grb i sve ostalo je originalno. Moje osobno mišljenje je, da je pok. Danijel Jolić napravio kopiju pisma i sačuvao, a original, po želji generala Drinjanina, spalio, jer general nije ništa rekao da se kopija pisma ne može sačuvati. Ovo pismo se nalazi u knjizi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na st. 73/77. Otporaš.)

25-02-2015 08:15#357

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

ODIGRATI ULOGU STARIJEGA BRATA**GLAVNI STAN****HRVATSKI NARODNI ODPOR****11 travnja 1956****OKRUŽNO PISMO POVJERENICIMA "DRINE"**

Dana 5.IV.1956. poslali smo na Vašu adresu avionskom poštom jednu zaostalu "DRINU", koju, kako smo rekli, nismo htjeli izložiti paljenju i uništavanju, jer znamo, da je tako iz Buenos Airesa od "vodstva" naredjeno, pa kako ljudi nisu obaviješteni o pravom stanju stvari, radije smo čekali. "DRINU" su mnogi zvali svojim ustaškim evandjeljem i ona nije smjela radi "IZBORA" biti uništena.

(Ponoviću da se ne zaboravi, iako sam to ovdje već pojašnjavao, da je u Buenos Airesu izlazio jedan časopis imenom "IZBOR", mjesečni pregled hrvatskog i stranog tiska, kojeg su uređivali Josip Subašić i Nikola Perić. Ne znam koliko dugo je ovaj časopis izlazio, ali nije dugo, što ja znam. Izlazio je dovoljno dugo da je uspio svojim pisanjem podvojiti i zavaditi državotvorne Hrvate do te mjere da je rezultiralo do razlaza između Poglavnika i generala Vjekoslava Maksa Luburića. Kroz ova PISMA MAKSA LUBURIĆA koja ovdje iznosim, saznat će se za mnoge pojedinosti koje nisu javnosti bile poznate. Kako sam pročitao mnoga generalova pisama u kojima je on iznosio mnoge stvari šta se je dešavalo u to doba, baš tu u Buenos Airesu, mogao bih, donekle, reći i moje mišljenje o tom razlazu i tim sukobima. Ali ja nisam pozvan niti mjerodavan dati bilo kakav - opravdani ili ne opravdani - sud glede tih sukoba, jer su svi sudionici tih događaja već odavno mrtvi. Sve što nam je ostalo sada je "paletkovati", tražiti po onome što je zapisano i što su nam drugi ostavili. Tako, iz tih "paletkovanja" sam mogao dokučiti da je tu u Buenos Airesu živio Dr. Milan Stojadinović (1888-1962), da je on imao brata u četnicima koji je bio sa Dražom Mihailovićem, a ovoga Udbe, odnosno Ozna uhapsila i godinama držala u beogradskom zatvoru, preko kojega su se htjeli, ucijenama naravno, dočepati njegova brata Dr. Milana Stojadinovića. Pošto je i naš Poglavnik živio u istom gradu Buenos Airesu, vrijeme je pokazalo potrebu da se ova dva političara sastanu i porazgovaraju. Do sastanka je došlo najviše podsredsvom Josipa Subašića i drugih neovisnih Hrvata. Na tom sastanu se je pila srpska šljivovica, uljudno se govorilo, i kao inteligentni ljudi, dogovorili su se da se opet sastanu. Ali kako je strah vladao na obje strane, tj. na hrvatskoj i srpskoj, srpske novine su počele iznositi neke dijelove tih razgovora, tako da je svatko ubacivao i nadodavao ono što mu se je dopadalo, a sve na uštrb hrvatskih probitaka, tako da je upravo ovaj časopis IZBOR najviše o tome pisao i branio više izjave srpskih člankopisaca nego hrvatskih. Šrdža se razvijala iz dana u dan, tako da je urednik časopisa IZBIR intervjuirao Poglavnika i stavio njegovu sliku na prvoj stranici časopisa IZBOR br. 19. god. II. lipanj 1955. Neke Hrvate taj intervju je zadovoljio, mnoge zbunio a one koje je razljutio, među kojima je bio i general Luburić, koji je odmah napisao okružno pismo i naslov ga: POZOR USTAŠE PRODANO JE POLA BOSNE. To je moja verzija kako je do spora i razlaza došlo. Možda će nadolazeća pisma mnogo toga otkriti. A što se tiče informacije o Dru. Milanu Stojadinoviću, to sam pronašao preko interneta u dosijama beogradske Udbe, kojoj je na koncu upsijelo uvjeriti Dra. Stojadinovića na dopisivanje sa svojim bratom u zatvor, tako da je Dr. Stojadinović dao neke ustupke Udbi, koja je pustila iz zatvora brata Dra. Milana Stojadinovića. Da li je Dr. Stojadinović znao za Poglavnikovu adresu, to u Udbinim dosijama ne postoji, ali se za sigurno zna da je urednik IZBORA znao za Poglavnikovu adresu, što je preko zubi procurilo i do Udbe, koja

je poslala svojeg agenta da izvrši atentat na Poglavnika 10 travnja 1957 godine. Ova okružnica se nalazi u knjigi "**PISMA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA**" na stranici 88/90. Ubrzo ću iznijeti **Poglavnikovo pismo** kojeg je On pisao predsjedniku Hrvatskih Društava Australije gosp. Petru Filipović 11 srpnja 1956., a iza toga odgovor gosp. Petra Filipovića odgovor Poglavniku pismom od šest stranica. Sve je to naša hrvatska povijest, dobra ili loša, ali naša je. Sve se je to radilo u odrazu vremena. Mo. Otporaš).

Nastojte da primjerak, kojeg smo Vam poslali dodje do što više ruku, da se vidi, da "DRINA" izlazi unatoč provedene kampanje po onima, kojima "DRINA" smeta, jer: NAŠE JE IME NAŠ PROGRAM, A ZOVEMO SE "DRINA".

U ovoj pošiljci šaljem Vam novi trobroj, koji je istina malen po obujmu i posvećen jedino našim internim stvarima, (Ovdje se radi o DRINI br.1/3 travanj 1956. god. VI., od 88 stranica. U ovoj DRINI su iznešeni mnogi razlozi i međusobne optužbe s obje strane državotvornih Hrvata. Kada se bude pisala povijest hrvatske političke emigracije, nikako se ta povijest neće pravedno napisati ako se iz ove DRINE ne budu koristili izvještaji koji se u njoj nalaze, mo), ali prilike su nas prisilile na takovu soluciju. Skoro pola godine traje ludovanje Dra. Vrančića i drugova, i vidjeli ste u zadnjem Vrančićevu pismu, da ne samo, da nas optužuje, da smo izdajnici, kriminalci, ubojice itd., nego i veli, da šutimo zato, jer da ne moremo šta odgovoriti na tobožnje Poglavnikove optužbe. Zato smo, kao i radi obrane časti naših mnogobrojnih suradnika prisiljeni na ovaj korak.

Od ove male "DRINE" šaljem Vam više primjeraka, kao i ostale podatke s molbom, da na osnovu naših podataka i onoga što Vi u Vašoj okolini vidite postupajte shodno interesima naše oslobodilačke borbe, Otpora i "DRINE". Ni u kojem slučaju ne želimo vrijeđati ni napadati one, koji su se ožalošćeni povukli, ili na osnovu krivih podataka, koje su im iz Argentine poslali eventualno prestali biti naši prijatelji. Cilj je uvjeriti ih, a ne definitivno odbiti. Mnogi od njih u duši idu s nama, i uvjeravaju nas u osobnim pismima, dočim u javnoj djelatnosti podliježu pritisku, ili u pomanjkanju hrabrosti i snage na traženju istine jednostavno idu putem, kojega im je "vodstvo" odredilo. Na Vama je svima velika zadaća, da odigrate **ulogu starijega brata**, koji barem nastoji sve shvatiti, ako ne već i odobriti.

Upozoravamo braću, da ni u kojem slučaju novac ili čekove za pretplatu ne šalju u običnim pismima, jer to u najvećem broju slučajeva bezuvjetno propada. Ako pojedinoj braći nije moguće kupiti ček, nego im je komotnije poslati u novčanicama, tada neka se to bezuvjetno čini na slijedeći način: Dobro zamotati u više papira, po mogućnosti u boji, zatim dobro zalijepiti kuvertu i bezuvjetno slati **PREPORUČENO**. Bilo je vremena kada se je moglo slati i u običnim pismima, međutim smo ustanovili da pisma propadaju i braća kasnije reklamiraju ne samo potvrdu na novac, nego i odgovor na svoja pisma. Tako dolazi do nepotrebnih sumnjičenja i neugodnih predbacivanja, a kako vidite imamo i bez toga dosta jada.

Sa svih strana dobivamo od braće molbe, da bi "DRINU" radi novo-nastalih okolnosti pretvorili u mjesečnik, dapače iz Toronta i Melbournea traže, da izlazi dvotjedno. Nama ni jedna žrtva nije teška, pa ako prilike zaista tako budu zahtijevale i braća u tom pravcu imadnu smisla, mi smo voljeni. Raspolažemo sa dovoljnim brojem suradnika, da bi mogli izdavati jednu novinu, koja bi dostojno branila veličinu naše stvari, davali obavještenja o svjetskoj politici, jednom riječi vršili misiju, koja se od jednog dvotjednika traži. Mi smo voljni i na materijalnu žrtvu s naše strane, ali ipak za taj pothvat trebamo Vašu punu pomoć, kako bi dokazali, da imamo ne samo dosljednosti, hrabrosti i političkog poštenja, nego da raspolažemo i sa intelektualnom ekipom, koja je sposobna zadovoljiti potrebe naše emigracije.

Mi Vam se obraćamo, da još jednom podnesete žrtvu sa onim najužima i da nas pomognete još i prije, nego "DRINA" stigne redovnom poštom, bilo da Vaša društva dadu jednu stanoviti pomoć, ili

da otkupe jedan stanoviti broj primjeraka za svoje članove, bilo da taj užu krug, koji će sigurno otkupiti "DRINE" unaprijed dade svoj obol. Mnogo se je već govorilo o novcima i još će se govoriti, ali je jedno sigurno, da nemate razloga žrtvovati novce za tisak, koji ne diše onim duhom, kojega Vi ispovijedate, a imate razloga pomagati ono, što je u biti vaše. "DRINA" nije ničije privatno vlasništvo, od nje nitko ne živi, ona je žrtva za sve nas, ali nam je baš zato drago i voljni smo i nadalje za nju žrtvovati naše vrijeme, naše umne sposobnosti i naša materijalna sredstva prema našim mogućnostima.

Ako mi ovu krizu u koju smo zapali ne bi prebrodili, izdali bi sami sebe svjedodžbu siromaštva i priznali, da nismo ni imali razloga za opstanak. Mi ne želimo, da Vi svi budete automati i da netko za Vas misli, nego vjerujemo i ispovijedamo, da svi trebamo razmišljati o našoj sudbini i to svoje vjerovanje ispovijedati bez straha, da nam koji od ambiciozne gospode zato dobaci, da smo izdajnici, otpadnici itd. Vaša pomoć za "DRINU" biti će odraz Vašeg načina shvaćanja i Vaš odgovor na sve ono, što se je u zadnje vrijeme dogodilo. Vi razmislite o svemu onome, što smo Vam mi govorili u zadnjih 7 godina, usporedite naše riječi i naša pisana slova sa onim, što o nama ambiciozna gospoda pišu, pa stvorite zaključak. Taj zaključak izrazite osim na drugim poljima i u spremnosti za pomaganje "DRINE" ili pak onih drugih. Ima u svijetu listova, koji imaju po šest milijuna čitalaca i sudbina lista zavisi o njima. Neka bude tako i sa "DRINOM". Mi smo ju pisali, uređivali, plaćali, pa njezina sudbina nije u rukama ni Promičbenih ureda ni ambiciozne gospode, ni neprijatelja naroda, nego u našim rukama. Mi vjerujemo u svijest emigracije i prijatelja "DRINE" i smjesta prelazimo na daljni rad.

S obzirom na novu situaciju i suradnja Vaša u "DRINI" mora biti efikasnija. Morate nam dostaviti Vaše impresije o svemu onome, što se oko Vas događa, morate javiti ono što vidite da je u svjetskoj štampi od interesa za nas, staviti na papir, koji u mnogome od nas vlada u pogledu pojedinih problema. Neka nas pri tome vodi naš osnovni program, a to je N.D.H. s granicom na Drini, dakle sa "**DRINOM**" na Drinu.

Zahvaljujemo braći i društvima na mnogobrojnim pismima, koja su nam stigla u zadnja vremena, a u kojima je progovorilo ustaško srdce emigracije. Danas je potpuno jasno, da nije uspjela konspiracija, da nas nisu ni prijetnjama, ni podvalama ni vikom uspjeli uništiti, a iz Vaših pisama se vidi, da smo s pravom govorili o ustaškom preporodu. Pokrenuli smo se s mrtve točke i idemo naprijed. Mi Vaša pisma još nismo objelodanili, jer ne želimo prije saziva suda na 20 travnja izlaziti van s pismima, koja bi se mogla shvatiti kao pritisak na druge. (Ja sam o ovom sudu pisao u početku opisivanja **PISMA MAKSA LUBURIĆA**. Koga to zanima, zamolio bih ih da se povrate na stranice tih opisa o sudu, gdje će moći saznati o čemu se radi, jer je u tim nastavcima temeljito obješnjeno o čemu se radi i zašto je došlo do tog suda, mo) Neka to "HRVATSKA" čini, (novina i glavno glasilo Hrvatskog Domobrana i u to doba Ustaškog Pokreta, kojeg je Poglavnik te godine 1956 službeno preinačio u Hrvatski Oslobođilački Pokret, HOP, mo) a Vi usporedite potpise i količinu istih sa stanjem, koje među Vama vlada, pa ćete vidjeti, da je učinak bio protivan. Zato mi ćemo pričekati i svjesni težine slučaja postupiti onako, kako nam naša savjest nalaže. Neka oni iznesu sve potpise onih, koji im odobravaju, a mi ćemo poslije iznijeti naše.

Pojedincima smo javili, da je iz Argentine stigao ustaški satnik Šakić (Dinko Šakić, oženio polu sestru Maksa Luburića Nadu Tambić, dakle, generalov zet, mo) sa obitelji kao prvi od onih, koji su pozvani po Odporu i Stožeru na dužnost. Kako vidite ne samo, da nismo prestali sa djelatnošću, nego smo istu i pojačali, i to mislimo činiti i u buduće i u svim pravcima naše djelatnosti. Vjerujemo, da se Hrvatska nikada neće osloboditi onim radom, kojega vrše naša braća u Argentini, pa smo voljni uzeti na sebe onu odgovornost i baviti se djelatnošću, koja nije i ne može biti uzmicanje pred neprijateljem i optuživanje svoje vlastite izvidnice. Nas su se odrekli, ali se mi nismo odrekli Poglavnika niti to mislimo. Pa ako su oni izgubili živce, naši su u redu, naša je savjest čista, pa su i u tim prilikama braća voljna ostaviti svoje egzistencije i prijaviti se na dužnost, kad ih

pozovemo.

Nismo Vam se u zadnja vremena osobno javljali, a rekli smo zašto. Ljudski je to nemoguće, a rekli smo Vam i to, da smo vjerovali, da ludovanje gospode neće zauzeti tolikih razmjera, pa smo držali, da će intervencije mnogih naših političkih i vojničkih prvoboraca imati uspjeha. Zato Vam se nismo javljali, ali jesmo na Vas sve mislili.

Od zaključenja blagajne krajem godine, prije nego smo, kako smo Vas obavijestili napustili zemlju i išli na dulja putovanja, te radi stalnih kasnijih neprilika, nismo poslali potvrde o stiglim приходима za "DRINU", nego smo Vas samo obavijestili o primitku. Sada ti činimo, a u koliko ima kakovih razlika, ili radi nastalih prilika drugačije treba potvrditi t.j. pojedinačno, molimo Vas odmah obavijestite. Potpuno je logično i shvatljivo, da ima braće, koja su nepovjerljiva, posebno nakon svadja i osobnih razračunavanja. Ukoliko takovih slučajeva ima, molimo Vas, da nam se javi, pa ćemo poslati individualne potvrde.

Kako vidite padaju optužbe radi novca, a baš ste Vi bili svjedokom toga, da se čitava ta Klaićeva akcija i nije sastojala od drugoga, nego da fond "DRINE" svrši u njegovom džepu. Usporedite "DRINE" s onom što Vam on daje, pa prosudite. Mi ćemo Vam pomoći, dajući Vam malu sliku o stanju blagajne. Prije našeg polaska na put i svega onoga što se je savezno s tim dogodilo deficit u našoj blagajni je bio oko dvije i pol tisuće dolara, ([pretvoriti te dvije i pol tisuće dolara u današnju vrijednost, za sigurno bi se mogla kupiti lijepa i lijepo uređena kuća, mo](#)) o čemu smo poslali Glavnim Povjerenicima zapisnik. I sada smo osim svega ostaloga izdali dvije "DRINE" i idemo s trećom u tiskaru. Mi smo uvijek nudili i sada još nudimo svakome, tko je dao i jedan cent za "DRINU", da može imati uvida u knjige "DRINE", pa ako ima takovih, koji se žele domaći fonda "DRINE" u USA ili Australije, mi im nudimo, da dodju ovamo i preuzmu administraciju i blagajnu "DRINE".

Adrese naše ostaju kao i prije t.j. za europske zemlje, poslove Suda, adresa "DRINE" i pukovnika Pušića, a za prekomorske zemlje i uredništvo "DRINE" te one poslove, za koje će Vam se posebno javiti satnik Šakić na adresu: Isabel HERNAIZ ([supruga generala Vjekoslava Luburića, mo](#)) kao i do sada. Nadamo se skoro staviti u pogon i Generalni Konzulat u Barceloni za stanovite poslove i veze sa strancima, o čemu ćemo Vas na vrijeme obavijestiti. ([general Franko za njegova života nije diplomatski službeno priznao Jugoslaviju, ali ni službeno nije poništio postojanje Hrvatskog Konzulata u Španjolskoj. O tome se je već pisalo u prošlim pismima. Mo](#))

O našoj djelatnosti u ova sudbonosna vremena zavisit će, dali smo zreli za vodjenje poslova naše oslobodilačke borbe, da se pod svaku cijenu održi kontinuitet iste do boljih vremena. Nitko od nas ne zna dali će rat izbiti danas ili za 10 godina, ali svi znamo, da isti može izbiti svaki čas. Vidimo, da se štošta zbiva u svjetskoj politici, što od danas na sutra može naše pitanje postaviti na dnevni red. Zato ne smijemo izgubiti vjere ni klonuti, nego nastojati u svijetu nešto učiniti, da nam bude od koristi u novim pregaranjima.

Nastojte sa sadržajem ovoga pisma upoznati što širi krug prijatelja.

ZA POGLAVNIKA I DOM SPREMNI !

Marijan Pušić v.r. DRINJANIN v.r.

27-02-2015 05:10#358

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348

Bobani
Stari lisac

Datum registracije
Jun 2013
Poruke
2,348
Prvotno napisano od *Bobani*

GOVOR GENERALA DRINJANINA HRVATIMA ZA DESETI TRAVNJA 1968.

Uvod: Dr. Miljenko Dabo Peranić.

Slušajte sada glas: Desetotravanjsku Poruku Generala Drinjanina Hrvatima u svijetu.

xxxxx

Prepisao sa CD Mile Boban, Otporaš

xxxxx

Draga hrvatska braćo. Što je značio Deseti Travnja sa političkog stanovišta za hrvatski narod, to smo čuli mnogo puta. Malo je Hrvata koji godine tisuću devet stotina šestdeset osme za Deseti Travnja neće praviti sami u sebi svoju vlastitu analizu. Čine to oni koji su državu stvarali a i oni koji su je obarala, pa da skupa s nama postanu roblje. Hrvati su stvorili ne samo svoje stanovište, nego su u Domovini i u Emigraciji nastojali staviti na papir i svoje dojmove, uspomene, doživljaje ali i dokumente o onome što su napravili i što nisu dospjeli napraviti. Preveliki je to događaj a da bi se mogao samo prešutjeti. Zato ga nastojimo i prikazati onako kako nama konvenira, kako bi ga mi željeli vidjeti. Htjeli bi opravdati sebe, kao ljudi, kao grupe, stranke, organizacije i ideologije kako bi za svu povijest ostalo što više dokumenata; jer Deseti je Travnja jedna prekretnica od sudbonosne važnosti, te za tu prekretnicu možemo prikazati na jedan ili drugi način, ali ju se ne možemo zaniijekati.

Pokušat ću dati jedan prikaz hrvatske tragedije koju je proživljavao mali hrvatski čovjek. Ono što je on doživio, ne kao jedan događaj, kojega su donijeli i odnijeli vjetrovi povijesti, dobra i zla sudbina, kao jedan od tolikih ratnih zbivanja, nego nešto što je svaki hrvatski čovjek osjetio na svojoj vlastitoj koži, na svojem tijelu, na svome životu, na životu svoje djece, očeva, na svojem imanju, jednom riječju i na svojoj vlastitoj sudbini. Ovakvih osobnih događaji uvijek su bili odlučujući, sudbonosniji, jer se nisu mogli niti zaboraviti niti mimoići, nego su bili čvrsto vezani uz čovjeka kao dio njega samoga.

Potreba Desetog Travnja! Svi smo mi osjećali potrebu Desetog Travnja, mi koji smo na školama slušali o tome da su nas srpski opančari oslobodili na Kajmačalanu, (Nije najjasnije, ali mislim da je general tako nešto rekao. Mo. Otporaš.) na Crnom Vrh, na Solunskom frontu. Mi koji smo kao djeca dobivali čuške i batine, kojima se je vrijeđao nacionalni ponos, kojima se je govorilo da nismo narod nego neka ne svjesna smjesa, koju su, eto, oni oslobodili, kojima su dali ime, državu, kralja, slobodu i svrhu života. Nama koji smo bili vješani radi bilo kakva dizanja glasa, radi bilo kakvoga

čina, radi najmanje oporbe. Nama koji nismo imali prošlosti, koji nismo imali sadašnjosti, kojima je stavljena u izgled tamna budućnost. Osjećali smo svjesno potrebu jednog Desetog Travnja, pa makar nas koštalo i sama života.

Potrebu Desetoga Travnja osjećali su i naši očevi koji su se borili za vrijeme rata na tuđim frontovima, dobivali bitke i gubili ratove. Osjećali su potrebu da dođe jedan dan kada bi ginuli za svoje vlastite ideale, za svoju sadašnjost, za budućnost svoje djece. Tu su potrebu osjećali svi koji nisu izgubili ljudskog dostojanstva, koji se nisu mogli pomiriti sa mišlju da smo nesposobni umarati za sebe, na svojim ognjištima za svoje, za budućnost svoje Domovine i svoje vlastite djece. Potrebu su osjećale naše herojske Majke koje su radi Hrvatske izgubile muževe, našle se kao moja Majka **sa čoporom malene dječice, bez imetka, bez službe, bez penzije, progonjeni i sa teškom uspomenom pred očima. Srbi su nam pred ulaskom u (kuću) ubili oca. (Ovdje ima jedna mala pauza ganutljivosti, po svoj prilici general je pri izgovoru ovih riječi bio emicionalan. Mo)** Izmrčvarili su ga, prebili i Boga u njemu, kako su znali reći, zatim ga na sami Božić bacili u podrum i polili vodom da u jutru osvane kao skup smrznuti ostataka tijela jednog snažnog, mladog, čestitog i poznatog čovjeka, samo zato što je bio Hrvat. Što je mogla misliti moja Majka, što smo mogli misliti mi mala dječica, naši susjedi i sugrađani, naša rodbina, koji su sve to promatrali sa jednim pritajnim buntovničkim mirom. Nije se radilo o tome dali bi ili ne bi udarili po njima, po onima koji su nam otimali granice, nego se radilo o tome kada će to biti!

Osjećali su potrebu Desetog Travnja oni seljaci koji su bili ne samo pokradeni, prevareni, osramoćeni, nego čak i batinani. U sjevernim krajevima Hrvatske se batinalo i misli se da je preko pola milijuna odraslih osoba formalno bilo povaljeno i dobivalo batine, kao što se je u stara vremena radilo sa zločincima i tatima. U južnim krajevima i posebno u Bosni i Hercegovini ljudi su jednostavno bili ubijani. Bilo je i nestalo stranaka, vođa i ideologija, ali u svim režimima uvijek su bili na javi batinaši. Bilo je i nestalo detalja ali je ostalo uvjerenje kod svih Hrvata da je potreban jedan novi, **JEDAN DESETI TRAVNJA!**, jedan novi dan slobode, časti i ponosa. I on je došao možda kada su mnogo vjerovali da je vrlo i vrlo daleko!

Recimo nekoliko riječi o radosti Desetoga Travnja. Mrtva Radića hrvatski je narod otprovio na Mirogoj sa vjerom da će se ispuniti njegova zadnja želja i oporuka: "Nikada više u Beograd"! Čak su i predstavnici prečanskih Srba, tj, Srba i pravoslavaca s ovu stranu zemunskog mosta, jasno i glasno govorili da Jugoslaviju treba uništiti i da treba stvoriti Hrvatsku Državu. Nisu to bili samo Vojvođanski Srbi koji su se sramili svojeg srpskog podrijetla, nego i najveći batanaš svih vremena Svetozar Pribičević, koji je stvorio Jugoslaviju a i izumio batine da tu Jugoslaviju održi na životu. Ni on nije dosta veliki Srbijanac, zato jer je bio Srbin ali ne Srbin iz Srbije. U Hrvatskoj je nestalo stranaka i počela se stvarati Hrvatska, jednostavno HRVATSKA! Cijeli je narod bio u hrvatskom pokretu, pokretu za oslobođenje. Dok je narod skupljao stare kubure i oštrio handžare, političari su i opet tepali (ili možda pretresali, mo) o miru, o deklaracijama, o novim reformama, o novim pregovorima, o novim sporazumima, o novoj, tobože, boljoj Jugoslaviji.

Iz emigracije su se vratili hrvatski neumrli književnik, i pjesnik, i državnik, i borac Mile Budak, najveći junak hrvatskog oslobodilačkog rata Jure Francetić, vratili su se zato jer nisu mogli izdržati nakon marseilleskog atentata talijanske policije i njeno šurovanje sa beogradskim agentima. Poglavnik i Ustaše bili su internirani. Tobože nama **skoline** i prijateljske Njemačke morao je bježati Andrija Artuković u Francusku da spasi goli život pred novim manevrima novog srpskog gazde Milana Stojadinovića. Mađarska koja je znala gospodski s nama postupati, ali je i sama bila uz duvar prislonjena, morala je internirati sve Ustaše i skorom sve Hrvate. Svaki put kad je Stojadinović išao vlakom iz Beograda u Beč i Belgiju preko ove zemlje, svi su, pa i bogalji hrvatskog podrijetla, biti internirani, i svaki su, i bogalji, i žene, i djeca čuvani sa pet i šet oružnika. Pa ipak, čim je ratna kuka stigla blizu nama, sav se narod digao, sav, kao jedan, u svim hrvatskim pokrajinama. Pokazalo se da nismo tamburaši, da nismo zaboravili uvrede, patnje i prolivene krvi, da nism zaboravili ni želje

svoje. Nestalo je te nakazne Jugoslavije za nekoliko dana, a njena vojaska nije pružila jednu jedinu bitku, koja bi ostala zabilježena u analima ratnih dogodovština.

Prvi su pušku bacili oni koji su najviše o ratu govorili. Hrvati je nisu bacali nego je prihvaćali. Nestalo je stranaka, nestalo starih zadjevica, nije se govorilo čak ni o hrvatskim izdajicama. Sve je to bilo kolosalno, sve je to bilo monumentalno, veličanstveno! Sve je to izgledalo kao jedan jedinstveni orkan koji je elementarnom snagom pomeo Jugoslaviju a donio slobodu. Sada smo imali svoju državu, imali svoju pušku na svome ramenu, a nitko se od nas nije jedva ni brinuo zato da bi imali svoje pare u svome džepu. Vreće sa dinarima, sa onim mrskim srpskim dinarima, su bile stavljane na lomaču. Svi smo gledali na DRINU, na našu DRINU!, kako bi stvorili svoju snažnu branu; svi smo sanjali o novom hrvatskom preporodu, novoj sreći i miru, i slavi razbora i izgradnje kulturnog uspona i gospodarskog dizanja, i svi smo u snu gledali veliku Hrvatsku sa sretnim Hrvatima i dobrom odnosu sa svim svojim susjedima.

Na Markovi Trgu je izgledalo kao u košnici, (**vacuum, mo**) na Dvoru kod Poglavara, davali su jedni drugima uglednih Hrvata svih orijentacija. Dolazile su deputacije, grupe i organizacije najrazličitije vrsti: profesori, tehničari, inženjeri, svećenici, županci, vojnici, ljudi, muževi, žene, djeca, iz svih kutova domovine stizali su sa svojim molbama, žalbama, prijedlozima, i nekada samo zato da se uvjere da smo zaista tu, svoji na svome. Lijesovi (Svijetnjaci,vatra,mo) su gorijeli na svim planinama. Veselje je bilo u sred srca svih Hrvata. Hrvatske se zastave vijorile, glazba svirala, kolo igralo. (**Mnogi se Hrvati još i danas sjećaju slave, veselja, glazbe i razdraganosti Hrvata obnovljenjem Hrvatske Države u obliku RH u svibnju 1990 godine. Takvo je veselje bilo – i još veličanstvenije – Desetog Travnja 1941., mo**) Žuljave ruke i opet su, nakon slave, uhvatile plug i motiku. I Bog je bio dao najveću žetvu koju je narod pamtio zadnjih godina. Božiji blagoslov je bio vidljiv; da, radilo smo za sebe, govorili su naši stariji. Mladež je počela stizati u vojarne, na svaku pušku bilo je sto kandidata, na svaku odoru tisuću. U okolici Zagreba počeli smo zidati nova i moderna radnička naselja. Tisuće rukopisa i originala knjiga odjednom bilo izvučeno iz ladica, skrovišta i tavana. Naši su intelektulci stvarali ali ih nisu mogli tiskati u ropstvu svoja djela, kao što mnoge životinje instiktivno ubijaju svoju mladež u kavezima i iza rešetaka. Oni su trebali slobode i u slobodi književnici bi stvarali, kao što su se životinje slobodno u slobodi kotile. Mladost je gledala vedro u budućnost, očevi su zadovoljno pristupili svojem uredu, plugu, motiki, čekiću i svojoj struki. Iako smo živjeli u ratu, i ako smo bili tako svijestni da je rat težak; gledali smo vedro, jer ako bi trebali umirati, znamo zašto bi to činili. Ta živjela je Hrvatska Država iako nije bila ni sasva svoja, ni velika kakvo smo htjeli, nije bila kakvu smo željeli, ni kakovu smo zaslužili. Vedro smo gledali u svoju budućnost. Bila je to velika radost koju se rijetko kroz stoljeća osjeti. Nikada tu radost zaboraviti neće oni koji su je jednom, samo jednom osjetili. Netko je negdje napisao da je to bio Delirij Desetog Travnja. Stoljećima smo ga očekivali i ima nešto u toj tvrdnji da je to bio pravi, pravcati Delirij. Jedna velika duhovna gozba, jedno neograničeno veselje koje može samo rob osjetiti kada on postane sretan i slobodan.

I onda dolazi: “Đurđev danak hajdučki sastanak”. Govorio sam o tome što sam osobno proživljavao. Neće biti zgorega da ovo dobro poslušaju oni koji u emigraciji čeprkaju po prošlošću, traže krivce, krivce hrvatske tragedije, ali uvijek tako, samo tako, da sebe prikažu pametnima, dobrima i hrabrima, a ostale zlima, ludima i kukavicama. Onih prvih dana naše sreće, bio sam na službi na Markovu Trgu, bilo kao osobna straža državnog Poglavara, bilo kao organizator Poglavnikove sigurnosne službe i uopće naše vojne organizacije. Kako ja tako su i drugi sanjali o tome da nakon mnogo godina emigracije vidim moje, ali daleko je bio Ljubuški a posla previše. I baš kada sam mislio nekako skočiti da vidim moju dobru staricu i posjetim grob oca u Trebinju, gdje je ležao, da zagrlim braću i sestre, vidim stare prijatelje i moj kamen; dođe nam vijest da je u hrvatskom selu u Hrvatskom Blagaju na Kordunu zaklana jedna naša obitelj. Još nismo imali ni vozila nego smo rekvirirali jedan taksi u pratnji dvoje Ustaša i jednog civila, otišli smo da vidimo što se je dogodilo. Istina, čuli smo bili o poklanim i popaljenim Ilićima kraj Mostara i drugim zločinima. Mislili smo da

je to jedan od nekontroliranih događaja koje svaki rat sa sobom donese. Jednostavno smo htjeli zaboraviti prošlost, i osobno sam želio na grobu moga dobroga oca reći da opraštamo njegovim ubojicama, da je naša budućnost najveće zadovoljstvo za sve patnje i sve tegobe prošlosti.

Događaji u Hrvatskom Blagaju, koji će biti poznati svima iz onih krajeva, vjerojatno i nekom od Vas koji ćete ove moje riječi čuti, pomutio je red mojih misli, mojih i mojih prijatelja. S tim mukama i mislima stigli smo u selo i već našli uznemirene ljude. Oca i Majku su priklali i oni su umrli, a za malu curicu je se dogodilo nešto posebno. Njoj je bila namijenjena posebna smrt. Izvukli su je iz rijeke sa prerezanim grlom ali je još živjela i moga je reći i jasno pokazati prstom na one koji su je priklali. Bili su to domaći Srbi, seljani, koji su donosili u mlin svoje žito, čija su se djeca igrala sa malom mlinarovom dok se je žito mljelo. Nije se moglo ni misliti na neku osobnu osvetu i na imovinske i druge razlike. Bila je to siromašna i skromna obitelj, koja nikada s nikim nije imala nikakvih razlika, koja se nije isticala ni na vjerskom, ni gospodarskom, ni nacionalnom ni društvenom životu. Puka sirotinja koja je od zore do mraka radila da može zaraditi koru kruha. Skoro bijeda i mizerija, pa ipak, tu je ležala mala curica kojih 6 godina preklana grkljana. Seljani su nam pričali da je sve bilo mirno dok nisu stigli neki popovi i učitelji, te da se u školi održao sastanak domaćih pravoslavaca, koji, čim je slijedilo veselje “Đurđev danak”, i pred zoru se čula pjevati ona stara četnička pjesma: “Spremite se spremite, četnici”. Kada je orgija svršila, kićeno je društvo otišlo do kućanova mlina (Radi se o obitelji Jose Mravunca, mlinara na rijeci Korana, koju su srpski četnici u noći 5/6 svibnja 1941. Jednostavno zaklali; dakle, ni puna četiri tjedna od Proglašenja NDH Desetog Travnja. Koliko se još i danas zna da toj hrvatskoj mučeničkoj obitelji još nitko nije podigao spomenik. Mo) i dovršilo orgiju u krvi jedne male i skromne hrvatske siromašne obitelji. To je bilo ritualno posvećenje nove epohe u duhu starih navada izraženih u obliku: “Đurđev danak, hajdučki sastanak”.

Iz Zagreba su stigli jedna grupa mladih pravnik, nekih ...svršeni drugih mozgova i među njima poznati ...predvodnici zagrebačkog sveučilišta. Bili su to svima poznati: Grga Heljz, Joso Rukavina, Juka Majić, Ras Raspudić, možda još kojih čijih imena ne sjećam. Dalazili su da istraže čisti zločin. Mladi pravnici su gledali tijela preklane obitelji male mlinarove kćerice. Nešto se događa što nije bilo u našim predviđanjima, što nije uopće bilo shvatljivo našem mentalnom sistemu. Zagreb je još bio pun radosti, planova, sanja, vojnih i civilnih mimohoda. Svi smo htjeli saviti obiteljsko gnijezdo, imati sinova i kćeri, da Hrvatska bude slobodna, da bude sretna. Kako smo rekli da od dobra roda ostane poroda. Svi smo počeli gledati gdje bi našli sreće. Počeli smo kupovati cvijeće i nositi curama kao izraze naših ljubavi. Svi smo htjeli ići u kazalište, uživati u stvaranju, u izgradnji, ići u crkvu, dati hvalu Gospodaru neba na miru, na plodovima i tekovinama Desetoga Travnja! Htjeli smo opraštati, učiti. Htjeli smo napraviti Hrvatsku lijepom, plodnom, sretnom, sigurnom! Htjeli smo biti velikodušni! I što je to sada što naše oči gledaju u jednom malom selu nedaleko od samog hrvatskog glavnog grada! Oni koji su bili u Zagrebu, pomalo smo već bili vjerovali da su uveličane one prve vijesti koje su nam stizale ... sa granica ...sa DRINE. Stajali smo svi kao zapanjeni. Veselje Desetoga Travnja je bilo pomučeno, a uz zvuke “Spremite se spremite, četnici” i na “Đurđev danak”, i tu smo bili suočeni sa događajima koji su bili kao “kodni znak”, kao navala za kasnije kuke i krvi u koju smo bili ugurani, i kasnije genecida sve do Bleiburga i propasti Hrvatske Države.

Malo zatim počele su stizati crne vijesti iz drugih krajeva. Zapovijednik Ustaške Obrane, povratnik i stari borac Mijo Babić, pada junački u Hercegovini sa nekoliko svojih drugova. Legendarni Jure Francetić i Ranko Boban jure prema DRINI. Naš junački Ibrahima vitez Pijanić organizira miliciju. Lički junak Juco Rukavina brzo skuplja vojsku i juri prema Kninu. Mene je zapalo ići na tromeđu: Prosor, Korduna, Like, Krbave i zapadne Bosne. Tu sam već bio našao nezaboravne Krajišnike: junaka Alu Humamovića iz Cazina, poručnika Envera Kapetanovića iz Bihaća, koji su okupljali ljude Krajišnike i išli u pomoć prema Kulen Vakufu gdje su gorili dvori kasnijega predsjednika Hrvatske Vlade Džafer bega Kulenovića, a crkva u Krnjevuši je još smrdjela po zapaljenom mesu svojega župnika. Junak iz Like Matijević ostavio je sinovca Miru koji je tada već prekupljao

preživjele i išao u borbu. Od Oštrelja su četnici opkolili dopukovnika Domobranskog Matkovića koji je išao da primiri Hrvate i zaštititi Srbe. Supruga mu je bila srpkinja a on je bio jugoslavenski orijentiran. Pa ipak su ga zaklali. Iz Gradčaca su stizali preživjeli Kardumi i drugi. U donjem Vakufu je već bila proglašena velika Srbija i talijanski kamioni dok su prebacivali četnike s jedne strane na drugu, a smetali kretanje Hrvatskih Oružanih Snaga. U Korenici s Hrvatima su punili jame i navještavali radost istrebljenja. Zato se i zove Titova Korenica! Vojvoda Mane Rokvić već se hvalio da živog Hrvata neće tu ostati da pripovijeda šta se dogodilo.

Kada sam stigao u Zagreb pun ušiju, gube i svraba, da tražim oružje, jer su na prema nama stajali kompletne jedinice sastavljene od Srba, predvođene od častnika, profesionalnih časnika i vojvoda i obskrbljeni od Talijana, sažaljivali su me, savjetovali da odmorim živce, jer da je rat svršio, da ne može biti vojničkih jedinica, da je to sve skupa glupo, te da je to stvar policijskih mjera, ako bi nešto zaista bilo; jer da je rat svršio. Da, jedan rat je bio svršio a drugi bio počeo.

Tada se počelo pjevati: “Crven je Istok i Zapad”. Kada smo opkolili u Velebitu jedan četnički logor i uz pomoć lugara nečujno stigli do njih, našli smo nekih pedesetak ljudi, četnika, u šubarama sa redenicima, sa četničkim i kraljevskim kokardama, kako uče pjevati onu komunističku: “Crven je Istok i Zapad, crven je Sjever i Jug”. Njemačka i Rusija već su bile u ratu. Dok smo se naganjali sa četnicima i nastojali organizirati domaće milicije i zaštititi naša sela i živalj i njihov imetak, dotle se i dogodilo nešto što je davalo jedan drugi biljeg onome “hajdučkom sastanku” kakovog smo upoznali u malom selu u Hrvatskom Blagaju. Domaći lugari su prepoznali ujedno komesare, i jedan poznati komunist iz Gospića. Isti je to bio sve elemenat, ista mržnja, iste metode, ali drugo vodstvo! Druga je bila dimenzija sukoba. Tada smo po prvi puta čuli nova, nova druga imena kasnije, koja su iskrsnula na Kordunu, jer su Vlasi već napadali i četnici iz prkosa, ali su im na čelu bilo komesari i komandanti iz Zagreba i Karlovca.

Hrvatska je Država bila naslijedila od Banovine jedan logor u Kerestincu kraj Zagreba kojega je čuvala Mačekova seljačka Zaštita i zagrebački policajci. U tome logoru su bili trenirani mnogi poznati hrvatski komunisti. Bili su se ugojili u logoru jer su im obitelji donosili hranu, gdje su sasma bezbrižno igrali karte, čitali knjige i novine, rugali se Mačekovoj Zaštiti, koja je sa istim odorama i škrlatima ostala ih čuvati skupa sa starim zagrebačkim policajcima, tu buduću elitu gerile na Kordunu. Komunisti su napali bezbrižne čuvare, ubili ih i ranili nekoliko od njih, uzeli im oružje i odšetali se na kolodvor. Slučajno sam onoga časa boravio na Markovom Trgu i odmah pošao sa drugima za njima u potjeru. Rekli su, govorili ljudi, da ih je zemlja progutala, iako smo neke pohvatali, nakon mnogo nastojanja, mnogo žrtava i borbe.

Dok nije nije izbio rat između Njemačke i Rusije, između Hitlera i Staljina, hrvatski komunisti nisu pokazivali mnogo interesa za ono što se je oko njih događalo; osim što su i sami bili prisutni kod razoružavanja jugoslavenske vojske i skrivanja oružja za budućnost. Ali onoga časa kada je Rusija ušla u rat, pokrenula se i misteriozna mašina komunističke partije Jugoslavije, te tako i njena hrvatska sekcija. Dok nije bilo tih ideoloških razloga, sve je bilo u redu i postajalo je uvjerenje da neće biti poteškoća s njima, jer Jugoslavija je i njima kosti lomila, ubijala ih, i zatvarala ih, pa nije bilo razloga da ju brane, a niti da napadaju svoju vlastitu zemlju, to jest Hrvatsku. Tek tada smo došli do gorkih spoznaja da su nad hrvatskom sekcijom vladali Titini ljudi, većinom hrvatski Srbi a ne Hrvati komunisti, koji nisu imalo skoro nikakva upliva u vodstvu partije.

Tu je bio već, ne samo njemačko/ruski rat, nego hrvatsko/srpski rat, u kojem su hrvatski komunisti bili na srpskoj strani. To su povijesne činjenice koje možemo žaliti, ali ne i ignorirati. Za hrvatski komunisti i pod utjecajem, i opet stranački, ideoloških i osobnih razloga, otišli su u šumu i neki predstavnici Radićeve Seljačke Stranke i za njima mnogi domobranski viši časnici i potom mnogi hrvatski politički ne interesiranih ljudi. Bili smo već u ratu protiv, ne samo četnika, partizana, Rusije, nego, nažalost, i protiv Amerike i Engleske, to jest zapadnih saveznika. Bili smo, dakle, u

ratu Hrvati protiv Hrvata i Hrvatska Država protiv u šumi stvarane nove druge srbokomunističke Jugoslavije.

Nije ovdje mjesta ni vremena za analizu dublju i širu. Mnogi ste od Vas bili borci i drugi ste bili žrtve te borbe, pa Vam je poznato. Vojvode su zamijenili komesari i razne Đorđeviće, Đujiće i Đurišiće, razni Koče Popovići i Aleksandri Rankovići i Milovani Đilasi. Kao što su tisuću devt stotina i osamnaeste godine (1918) pokrili prostotu sa besvijesnim i prodanim pripadnicima jugoslavenskog odbora; godine tisuću devet stotina četrdeset i pete, (1945) danima Tragedije na Bleiburgu, Hrvatska je Seljačka Stranka dala Bana Subašića i svoju projugoslavensku i ljevičarsku ekipu koja je Hrvatskoj dala problematičnu slavu, da Hrvat Tito vlada tom monstuoznom drugom Jugoslavijom u ime "bratstva i jedinstva", u ime proleterske revolucije i pobjede jednog monstuoznog saveza, između komunista i kapitalista, čije posljedice zapad tek sada počima plaćati u jednom terminu diljem svijeta. U vrtlogu suludog klanja i odmazde pala je i naša mlad Država Hrvatska a ustalila se na vlasti komunistička partija. Tu, komunističku diktaturu, tu, ludu Jugoslaviju, služili su uvijek oni isti prodani Hrvati koji su služili Aleksandra i njegovu diktaturu, koja je vješala ne samo nacionaliste nego i komuniste.

Kada se plaća slugu ne pita se odakle je i šta je, jer je Beogradu uvijek potrebno imati nekoliko tih smokovih listova da pokrije sramotu i prostotu pred hrvatskim narodom u slobodnom svijetu. Vidimo danas u Vietnamu kako Amerika plaća svoje slabe račune. Vidimo na cijelom svijetu što se događa i svi pomalo sa strahom mislimo, ne samo na komunistički blok u Europi, na Rusiju, nego i na Kinu od osam stotina milijuna robova, u posjedu kod kojih se nalazi i atomska bomba. Vidimo gdje se dižu crnci koji najavljuju rat svim bijelcima. Vidimo student svih zemalja kako traže nešto iako ne znaju točno što. Iza svega toga stoji planifikatori, stratezi, učenjaci i dijalektičari komunističkoga bloka, pa makar on bio podijeljen, makar drugačije gledao na raspodjelu plijena koji im je pao u ruke i na taktiku sprovođenje svjetske crvene revolucije. Vidimo jasnu dekadenciju svijeta zapada, i vidimo da su i ponosni rimski pape morali primati krvnike kao nekada ambasadore barbarskih zavojevača.

Promijenila su se vremena; i iz podzemlja su izišli agenti, špijuni, Azevi, vođe i zapovjednici i prešli u salone Vatikana, engleskog dvora, američke Bijele kuće i u dvoranu ujedinjenih naroda. Oni su tu. Dobar dio područja kugle zemaljske, dobar dio, veći dio stanovništva, sirovina, materijalnih dobara, strateških točaka, tehničkih sredstava, nalazi se u rukama toga komunističkog bloka. Svjetska je revolucija tu, neki to vide ali neće da kažu. Drugi to kažu i ostaju obilježeni kao klerofašisti, kao nacisti, kao budale i patološki tipovi, kao militaristi, ili po onom hrvatskom: RECI ISTINU I RAZBIŠE TI GLAVU!

Komunizam je pokazao svoje pravo lice. Pobio je jedne, zastrašio druge, zarobio treće, ali i probudio četvrte od kojih su mnogi bili borci za komunizam! Mnogi su zaista mislili da će im komunizam donijeti mira, socijalnog napretka, blagostanja i prava. Eto toga je u Tibetu, malom Tibetu zavladao moćna i velika Kina. U Mađarskoj, komunističkoj Mađarskoj na silu Rusija, u Čehoslovačkoj vladaju Česi, u Jugoslaviji je ustaljen srbokomunizam. Mađarska je revolucija dokazala da nije isto biti mađarski komunista i jednostavno biti ruski vojnik, iako ne komunista, koji bi se bori za rusku imperiju. Kada su mnogi progledali ali je bilo donekle kasno. Donekle ali ne sasama.

Isto kao i u Jugoslaviji gdje su hrvatski komunisti, pa i mnogi zaista uvjereni komunisti/ idealisti, a ne oportunisti i komunisti iz nužde, došli do uvjerenja da nije dosta biti partizan, komunista i Jugoslaven. Treba biti srbokomunista, treba slaviti svetoga Savu, biti (komunista, mo) svetoga komunizma, biti pandur Rankovića protiv svojeg vlastitog naroda.

Pokrenili su se i drugi: Makedonci, Slovenci, Albanci, Crnogorci, mađarske i druge manjine.

Pokrenuli su se i Crnogoci, pa čak i neki Srbi i to posebno u Hrvatskoj. Kao što su nekada mnogi Srbi prema priznanju samog Pribičevića, (Svetozara, mo) plakali za Austrijom nakon tisuću devet stotina osamnaeste (1918) godine, bilo je hrvatskih Srba koji su počeli dolaziti do osvjedočenja da im je mjesto među onima gdje su se rodili, gdje mogu biti Srbi ali kao Nikola Tesla, smatrati se hrvatskim rodoljubom. Tako je došlo do kulminacije toga uvjerenja da je među potpisnicima poznate deklaracije u obrani hrvatskog jezika i prava hrvatskog naroda, bilo ne samo polovica od njih članova komunističke partije, nego i sedam (7) hrvatskih pravoslavaca.

To je, dakle, bio novi hrvatski preporod na pomolu. Od osvjedočenja nije daleko akcija. Kada su profesori dali znak, tisuće je već bivših partizana u Istri i Dalmaciji bio sit "bratstva i jedinstva" i zuluma iz Srbije doseljenih Srba, koji su mnogi u četiri oka rekli da nisu komunisti, ali da je potrebna čvrsta ruka srbokomunista, da uz blagoslov, eventualno crkve, osigura život Jugoslaviji, gdje bi oni, Srbi iz Srbije uživali. To je bilo previše! Pokrenuli su se radnici i seljaci, profesori i učeni. Narod je odjednom izgubio strah. Drmala se Jugoslavija! To je dovelo partiju i Tita do odstranjenja Rankovića, iako je Tito bio Rankovićevac broj jedan, kao i Ranković Titovac broj jedan.

Pokrivanje sramote vrši se tobože reformama a gubitke u ekonomiji, zajmovima i darovima glupog zapada. Radnici koji moraju ići zaraditi koru kruha, i turisti koji dolaze u Hrvatsku Dalmaciju, pune kase Titove družine, ali idejno je Jugoslavija već pala. To vide ostali i to vide i oni sami. Neću ju spasiti magla nekih tobože novih struktura federacija i konfederacija, kao što nije spasilo ni prvu Jugoslaviju krpanje sa Banovinama, sa sporazumima i drugim vlaškim peripetlijama. **(Ova riječ "meripetlijama" nije najjasnija, mogli bi biti i "peripetlija", mo)**

Hrvati u Domovini i emigraciji počimaju iznova tražiti bratsku ruku, opraštati grijeha i učiti iz svoje vlastite propasti, iz svoje bijede i svoga poniženja. Od jednom su uskrsle knjige, novine, letke ali i dijalektika dinamita, koja dnevno dolazi do izražaja i u Domovini i u slobodnom svijetu zato, jer ta Jugoslavija nema budućnosti, nema opstanka, nema uopće razloga za život, i svatko se trudi da zabije svoj klin u njen mrtvački sanduk.

Evolucija i revolucija, svatko na svome mjestu prema svojim idejama i mogućnostima, ali i jedno i drugo ide u rušenju Jugoslavije, i u izgradnji vlastite Hrvatske Države, demokratske Hrvatske Države za sve građana Hrvatske. Nema gorega slijepca od onoga koji neće da otvori oči. Zatvorenih očiju se može u tami ljepše sanjati, ali je mamurluk tim bolniji što se dulje držale oči zatvorene. Gledati otvorenim očima kao što to gleda Otpor na činjenice gdje je ujedno najljepši san. To su oni budni snovi odgovornih muževa. Zato, istina, treba mnogo ljubavi za Hrvatsku, mnogo duhovne i duševne snage za pogledati u prošlost, ispraviti počinjene pogriješke i oplakati i priznati učinjene nepravde. Bilo bi glupo reći da nismo griješili, ali bi bilo samoubilački glupo pasti u neki kompleks krivnje, jer mi rata ni željeli ni pravili nismo. Nismo ni nametali taktike tabula rata iz ničije zemlje, ali kada je bilo potrebno i bili prisiljeni o događajima, morali smo prihvatiti komunističku taktiku, pa i njihove vlastite redove, kako bi se održali ne na vlasti, nego da ne budemo biološki istrijebljeni. Morali smo se braniti i pri tome smo griješili. Ako imadnemo snage da uvidimo i točno budemo znali razlikovati između tih pojmova, onda ćemo moći uzdići se iznad samih sebe i iz svojega pada crpiti snagu za dizanje, iz pogrešaka otvoriti tehničku školu, kako pogriješke i opet nebi ponovili.

Čuli jesmo da se povijest ponavlja. Lijepa je to fraza. Mogla bi se povijest ponoviti. Mogla bi se ponoviti, kako ne! Sa istim programima, sa istim ideologijama, pa čak sa vanjskim znakovima, tako bi izgledali, bili bi ono kao tisuću devet stotina četrdesete godine, (1940) mi i svi drugi. Tako, teoretski, ponavljam teoretski, može se dogoditi da nakon jednog stanovitog vremenskog razdoblja i opet uskrsne među nama jedan novi Radić i bude propovijedao mirotvorno držanje, kako ne. Ljudi su voljni slušati nešto ugodno, lijepo, plemenito. Može jednom doći do novog Ustaškog Pokreta, do novih Starčevića, Pavelića i Radića, pa i novog socijalnog pokreta koji će nas opet htjeti pokrenuti

za neka nova socijalna prava. Može uskrsnuti i novi Matija Gubec nakon četiri stotine godina (400) mučeničke smrti. Mogu uskrsnuti i naši plemeniša, naši Zrinjski i Frankopani, novi borbeni kanonisti. Da, to može doći i do novih vjerskih ratova, to stoji. Filozofija povijesti dokazuje takova nešto, ali zato trebaju stotine (100) godina da naši sanjari, naše babe vračarice u grobu dočekaju uslišanje tih slatkih snova.

Međutim politika nije ništa taktična nego dinamična pojava, a hrvatski narod je jedan živi organizam, jedna organska cjelina koju se ne smije upotrijebiti kao laboratorijske zečeve. Narod je tu. On živi, plodi se, umire, radi, pupi, kreće se, jednom riječju živi. Njemu trebaju zato žive solucije. I danas i ne sutra ili preksutra, jer on i danas živi, bori se i traži solucije za svoja rješenja, za svoje nemire. Te solucije su u nama samima. Mi smo dio svoga naroda. Naravno, ako ih budemo tražili, naći ćemo ih! Ako budemo zatvarali oči, sanjali o deliriju Desetog Travnja kako je negda bilo lijepo, veselo, kako bi moglo biti a neće biti, jer vrijeme ide i nosi svoje breme. Koji smo bili starci Desetog Travnja i zreli muževi, a danas smo s jednom ili obadvije noge u grobu. Koji smo bili mladunci, snažni, danas smo zreli, bojim se poneki i prezreo, sa svim pozitivnim i negativnim svojstvima, sa svim vrlinama i manama, sa praksom koja je uvijek bolna, sa znanjem koje treba ugraditi u naše nasljedstvo. U tom novom hrvatskom narodnom preporodu je mjesto svima nama: starima sa znanjem, mladima sa snagom. Griješnicima sa mogućnostima opraštanja, naraštajima budućnosti sa vedrinom bez kompleksa grijeha prošlosti.

Oni koji bi htjeli svoj rat, svoj bivši rat, prosljediti u ustaško, partizansko, hrvatski rat među našim sinovima su IZDAJNICI HRVATSKE STVARI ! U Otporu ima ustaških zapovjednika, i ima sinova po kojega partizana i bivših partizana. I prije svega ima i onih koji prije, poslije i iznad svega žele stvoriti Hrvatsku Državu, gdje će oni, mladi reći, kako se treba voditi, a ne da im mi, nakon svega toga, još određujemo i to kako će oni živjeti u buduću. Nije to bilo nikad sprovedivo, nije to nikada nitko uspio, pa nećemo ni mi! Treba graditi Hrvatsku Državu za našu djecu bez kompleksa krivnje i odgovornosti rata očeva! Odpor je zato pokret mladih ljudi koji žele u svoja jedra uhvatiti snagu vjetra hrvatske povijesti, borba za slobodu prolivene krvi i izgubljenih NADA. Bit će to bolna operacija, jer će to biti ispit zrelosti, bit će proba naše ljubavi za Hrvatsku. U atomsko doba ne možemo propovijedati stare sisteme, ali da, stare vrline! I moramo misliti na onu Hrvatsku kakova će biti godine dvije tisuće (2000), kada mi stariji svi budemo u grobu. To smatramo planskim radom na dugi rok, kako sam napisao u jednoj od zadnjih OBRANA da u naša tradicionalna svojstva slobodnosti, borbenosti, duhovnog osvjeđenja, trebamo unijeti dozu racionalnosti, rada u ekipama, dozu dogmatizma, kolaboracije, kolektivne odgovornosti, kolektivnog rada, kolektivne politike svijesti, koja je nama Hrvatima skoro uvijek manjkala. Tako bi izgradili jednu političku doktrinu, koja može vrijediti jednako tisuću devet stotina šesdeset osme (1968) ali i godina dvije tisuće (2000), a to je: Uvijek sve bazirati na vjerskim zasadama, na onom, na onom nepromjenljivom, na ufanju u Boga Stvoritelja neba i zemlje, u svoj Hrvatski Narod, njegove vrline, negovu snagu, u razbor njegovih sinova, u njegov um, u njegovo hrvatsko mišljenje. Ako tako budemo radili, onda nas ni paklena sila ni snaga bilo kekove univerzalne ideje neće slomiti, nego ćemo kao jedan inteligentan, biološki zdrav, mentalno napredan i sposoban narod u svim prilikama znati izabrati jedan put, koji neće tjerati na vlast jedne a u šumu druge, nego na dijalog u Hrvatskom Državnom Saboru, gdje neka se kroje ideologije, zakoni, granice i prava građana Hrvatske.

A na nama, hrvatskim vojnicima, sada kao i navjeke neka ostane da budemo, ne straničari i da ne budemo nikada nosioci uzurpacije, vlasti, nego da budemo sluge svoje Domovine na granici Hrvatske Države. Tako nam Bog Pomogao!

Živio Hrvatski Narod!

Živjela Hrvatsa Država!

General Drinjanin!

(Napomena:

Smatrao sam vrlo važnim prepisati ovaj Generalov govor sa CD i staviti na papir za sve Hrvatice i Hrvate. Koliko je meni poznato, ovaj Generalov govor nikada u cijelosti nije bio prepisan. Tu i tamo u nekim hrvatskim publikacijama se je moglo vidjeti po koje citiranje nekih generalovih izreka.

Kada bi se nekim Božijim čudom ovaj Generalov govor mogao čuti u svim borbama u kojima su se Hrvati borili za Hrvatsku Državu od dolaska Hrvata 626 godine pa sve do danas, uvijek bi bio aktualan, i rekao bih da se Hrvati nikada ne bi borili jedni protiv drugih, kao što je to bilo u ratu 1941-1945.

Danas je 6 ožujka 2013., dakle uistinu STOTA GODIŠNJICA ROĐENJA VJEKOSLAVA MAKSA LUBURIĆA, GENERALA DRINJANINA.

Neka ovaj prijepis Generalova govora bude ISKRENA ČESTITKA SVIH HRVATA ZA STOTU GODIŠNJICU JEDNOG HRVATSKOG GENIJALNOG VOJSKOVOĐE I HRVATSKOG GENERALA.

Svima želim Sretan nadolazeći hrvatski državni praznik Deseti Travnja!

Svima želim Sretan Uskrs!

Otporaš, Mile Boban.)

28-02-2015 00:31#360

Bobani

Stari lisac

Datum registracije

Jun 2013

Poruke

2,348

TKO JE KRIV ZA SUDBINU VOKIĆ/LORKOVIĆ?

Piše: general DRINJANIN

(Ovo pismo nema datuma. Po svoj prilici general je zaboravio staviti datum. Po sadržaju pisma izgleda da je pisano 1968., mo.)

Vladeku u Ratku

Dragi moji !

Nadam se da ste dobili okr. pismo, koje sam kao prvi korak poslao na Vas dvojicu, na Matu Sretera, Čurića, Jurića, Štokana, Vukšana i Dragušicu u Hamilton, Nosiću, Staniću, Luburiću M., Odboru Toronto i Hamilton, i Galcu.

Pisao sam Ratku i potvrdio primitak dva čeka: 200 Stanića, i 460 dol. ostali, ali kako mi je javio, da su obećali još nekih 200 dol. nisam poslao potvrde, dok i ovo bude, pa ću onda svima poslati par

riječi, kao i obično.

Htio bih vam reći par riječi obadvojici, jer na kraju krajeva, u Torontu će o vama dvojici ovisiti stvar. Iz Buenos Airesa sam dobio više kontradiktornih pisama i izvješća i putu Vrančića i odjecima. Osjeća se naime da je Vrančić umjetno i namjerno pokrenuo pitanje odgovornosti za Vokića i Lorkovića, pustio biva da se govori, ali sa namjerom, da nekoga povuče za jezik. (Po mom skromnom mišljenju, ova izreka: **"...da nekoga povuče za jezik..."** bi se moglo olako misliti da se odnosi osobno na generala Luburića, iako on sam za sebe tu to nije rekao, mo) Pitali su ga da nam dade tu izjavu, toga tobože Grabovca, ali izlaze druga imena, jer je taj Grabovac u Jugovini, u svom selu.

(Ovdje se radi o Miji Grabovcu, rođ. 2.2.1913. u Proložcu kod Imotskog. Povratnik. Pristupio Ustaškom Pokretu i položio ustašku prisegu kao čarkar 11 siječnja 1934. pod rednim brojem 264. Vidi PAVELIĆ I USTAŠE, Bogdan Krizman, str. 557. General Drinjanin tvrdi da je on živ i zdrav i živi u svojem selu, i da ga nije htio izložiti opasnostima i progonima Udbe, jer bi tako ispalo da ga je zadnji Zapovjednik Hrvatskih Oružanih Snaga NDH general Vjekoslav Luburić prozvao ili izdao Udbi. Radije šutjeti. O ovome je bilo malo govora u do sada iznešenim pismima. Za što bolje i donekle potpunije razumijevanje ovoga slučaja, donosim ovdje izjavu gosp. Marka Čavića koja je izišla u novini OBRANA br. 150 za travanj 1971. Otporaš.)

" HRVATSKA MISAO "

Cordoba, Argentina 7. lipnja 1970.

Poštovani Gospodine Uredniče !

U pismu od 31 svibnja o.g. javljate mi, da ste - u dogovoru sa g. drom. Vjekoslavom Vrančićem - odlučili objaviti u Hrvatskoj Misli moje izvješće o smrti Vokića i Lorkovića koje sam napisao 12 prosinca 1959. i original predao g. ing. Ivanu Asančaiću na čuvanje u uredu Hrvatskog Domobrana, a kopiju t.j. prepis dao g. dr. Vrančiću; takodjer sam poslao jedan prepis pokojnome generalu Maksu Luburiću od prilike sedam mj. prije njegove tragične smrti. Luburiću sam poslao na njegovu pismenu želju on me je zamolio u pismu da mu pošaljem rečeni izvještaj, ja kao njegov stari prijatelj nisam mu mogao to odbiti nego sam mu to vrlo rado učinija, samo sam mu poslao malo skraćeno ono po vojnički. Ne samo da nemam ništa protiv toga da se objavi, nego naprotiv želim da se to učini, i to čim prije, a Vama hvala što će te to učiniti.

Marko Čavić

Cordoba, Rep. Argentina

B. Acosta 434, Cerro las Rosas.

U nastavku donosimo izjavu Marka Čavića u vezi sa sudbinom bivših ministara u vladi NDH, dra. Mladena Lorkovića i ustaškog krilnika Ante Vokića. Smatrali smo uputnim ne vršiti nikakvih jezičnih izmjena, kako na naprijed objavljenom pismu, tako ni u izjavi, jer nismo željeli da u bilo čemu ograničimo slobodu izražavanja i neposrednost izvjestitelja. Držimo, da je sadržaj posve jasan, pa mu je stoga nepotreban bilo kakav komentar s naše strane.

SLUČAJ VOKIĆA I LORKOVIĆA

Cordoba, republika Argentina 12. prosinca 1959.

Niže potpisani (Marko Čavić, rođen 25.4.1898 u Starigrad, Novigrad, pristupio u Ustaški Pokret i položio prisegu 29.XI.1932., Mo) izjavljujem da sam napustio Zagreb kao i ostala većina Hrvatske Vojske i velik broj hrv. civilnog pučanstva 6. svibnja 1945. g. Kako smo cijelu noć putovali kroz onu pustu gužvu nekako u zoru sedmoga istoga mj. stigli smo u Krapinu. Slučajno sam se u Krapini našao sa generalom Antom Moškovom sa kojim sam bio intimni prijatelj još od godine 1933. iz prve

emigracije. Moškov je sjedio u svom automobilu te i ja sam ušao k njemu i počeli smo razgovarati o našoj tragediji i tako smo bili obojica tužni da skoro nismo mogli ni razgovarati, ali kako smo bili umorni od puta počeli smo oba drijemati i tako smo se naslonili jedan na drugoga i zaspali, malo kasnije netko nam zakuca na prozorčiću od auta i oba se prenusmo iz sna. Tko je zakucao to je bio ustaški satnik Mijo Grabovac takodjer stari emigrant iz prve emigracije a to je bilo ujutro kada je počelo sunce izlaziti iza onih krapinskih šuma. Grabovac daje prijavak generalu ovako: Gosp. generale ustaški javljam da sam se iz Lepoglave povukao sa svima po Vašem brzoglasnom nalogu, general preupita a gdje su ti njih dva misleći na Vokića i Lorkovića. Grabovac odgovara ja sam jih primio kao izdajice i postupio kao sa izdajicama. General upita a šta si sa njima učinija? Strijeljao sam ih gospodine generale. Moškov se je zgrabio za kosu i čupao sam svoje kose i plakao kao djetje suza za suzom su mu tekle niz lice, preupita ponovno Grabovca i reče mu što da od tebe radim nesretni brate. Grabovac odgovara, streljajte me gospodine generale drugo nisam ni zaslužija ...Moškov je ponovno sebi čupao kose i plakao i kroz plač govorio Grabovcu odstup da te ne vidim. Kada je Grabovac otišao, ja govorim Moškovu zašto nisi dao da ja te ljude čuvam pa bi bili sada ovdje sa nama. Moškov odgovara sada je sve kasno dragi moj Marko.

Grabovac je rođen u okolici Imotskog ako se ne varam mislim da je iz Runovića ali to bolje znadu svi imočani.

Jedini živi svjedok koji ovu izjavu zna i čuja rečeni prijavak to sam ja.

Marko Čavić
Pripadnik bivše P.T.B.

(Svjedočanstvom gosp. Marka Čavića je razjašnjena tajna smrti Lorkovića i Vokića. A koliko se za nju nepravедno okrivljivalo generala Luburića! Kao u ovom slučaju, tako će istina izići vremenom na vidjelo i u drugim slučajevima. Tko je ubio Vokića i Lorkovića, bilo je odavno poznato generalu Luburiću, ali on je radije nevin podnosio lažne optužbe, nego da bude tužitelj. Uredništvo "Obrane")

(Tako donosi novina Obrana br. 150 travanj 1971. Mo. Otporaš.)

Cilj: nakon 12 godina potaknuti to pitanje, da sam ja bacio krivnju na Vrančića, a on u četiri oka i u govorima o meni lijepo, ali on i njegovi ljudi pokreću pitanje, da bi izazvali škandal, pa kada bude opet Vijeće, da mogu Jelić i Oršanić kazati, da sam kompromitiran. (Kako sam u prvom opisu napisao da je ovo pismo, izgleda, po sadržaju, pisano 1968. god. Sada kada general piše: "Cilj: nakon 12 godina...", što bi uistinu trebalo biti "nakon 22 godine", tj. 1945 + 22 = 1967 godine ovo pismo bi trebalo biti pisano, mo) To sada kaže i sam Lukas, koji je vrlo diskretan, škrt na riječi, hladan i obziran. To je sve prokleta kuhinja, kao i onda u New Yorku. Može nam izgledati glupo o tome govoriti, ali zar neće biti glupo trošiti vrijeme i energije, kao i dosta puta dosada sa tom "finom gospodom" koji su čisti kao sunce, a mi raja, koljači.

Kako prolaze godine, a kako znaju da ne može reći da nećemo razgovarati, to priredjuju manevre, kao i onda kada su nas mećali u Savez, u Vijeće i td. Pazite, jer znate da je tako. Veli mi iz Sydneya Galić, da i opet Rover izbija i povezuje se sa svima koji su protiv nas, posebno sa Tomićima, Štirom i starim prijateljima. To je predigra za Vijeće. Mi možemo smatrati da stari Došen govori i piše gluposti ili jer nema drugog posla, ali ja vidim na pr. po Čerkiću: kada je bio kod mene, uvjeren i obećao sve, a čim je došao tamo, opet isto. Jedini cilj Otpora bi trebao biti eliminirati Marka Krstića, koji je sa Pivcem i Dabinim šurjakom i 60 naših slavio 10 travnja kao Otpor, a Čerkić sa Vrančićevima. Lani je počeo odmah nakon dolaska Došena zahvaljivati se na povjereništvu, i sabotirao Marka, kad sam ovome dao. Kad je vidio da ide i bez njega, došao je s ciljem, da sada rušim Marka. Ja bi trebao biti lud, sasna lud, kada bi to činio. Pa ipak, vidite, tu sam ga trpio 10 dana, i nije mi se ni zahvalio, ni javio jedne riječi, ali javljaju drugi, da će raditi protiv nas. Treba

dakle s tim računati, pa pazite Marka, koji je išao do Tomića i Čerkića, pružio im ruku, Obranu i dr. i poslali su ga "u neku stvar i u materinu".

Enver i Lukas vide sada stvar u redu. Izmijenili smo nekoliko pisama. Oni su reagirali jer se je Vrančić od tamo povratio sa vijestima, a oni nisu znali ništa. Pisao je Enver i Rudi Eriću, i dobro bi bilo da izmijenite par riječi s njima. Oni ih bolje poznaju kroz dugi niz godina. Vjeko Vrančić je pametan čovjek, inteligentan, državotvoran, - ali njemu je cijeli problem kako slupati Hefera. (Ovdje se radi o dva predsjednika i dva HOP-a. Prvi HOP je onaj kojeg je Poglavnik ostavio Dru. Stjepanu Heferu, a drugi HOP je REORGANIZIRANI HOP kojemu stoji na čelu Dr. Vjekoslav Vrančić, mo). Kod ovih pak tuku se Herenčić (general Ivo Herenčić, pregovarač na Bleiburgu s puk. Danijelom Crljenom u svibnju 1945., mo) i Sušić, podvaljuju jedni drugima, pišu letke, da ni Udba nebi bolje mogla podvaliti. Tužakaju se, troše pare na sudove, advokate i politički turizam. Nu Odpor ne smije glupo poslužiti kao magare, da se preko nas tuku.

Tomić sigurno ništa pozitivno neće tiskati, a ni sam Hrv. Narod, (novina koju je izdavao Dr. Vjekoslav Vrančić kao gl. glasilo REORGANIZACIJE HOP-a kojemu je on predsjednik, mo) iako vjerujem da će Hrvati Toronta zapamtiti i pozitivno suditi ono što je rekao Vrančić.

Svakako budite u vezi sa Lukasom i Enverom, izmjenite ideje i podatke. Njima je danas jasno, da ste korektno postupali.

Kako sam vam pisao za 15.VIII. očekujem prof. Dabu, i onda ćemo govoriti o detaljima.

Toliko za ovaj čas. Grli Vas obojicu, odani Vam

general Drinjanin.

(Nadodano rukom, mo)

Dragi Ratko !

Rekao sam ti šta je pisao prof. Dabo. Znam da je tako i da si zaista Motor i dinamika Otpora u Canadi. Mogu samo biti ponosan da ima Odpor takove predvodnike. Hvala tebi i dobroj Lenki, za koju znam, da je i opet bila mučenica. Grli Vas oboje, odani Vam general Drinjanin.

Ps. Posebna hvala na velikom osobnom daru. Pišem Staniću isto.